

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FINDING OUT

THE BOSTON REVS BASEBALL CLUB

JENNI BARA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FINDING OUT

JENNI BARA

Öğrenmek

Boston Revs Üç Çıkış Kitap 4

Copyright @ 2024 Jenni Bara

Tüm hakları saklıdır

Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdakiler de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz

Yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın bilgi depolama ve erişim sistemlerinde kullanılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgusaldır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. VB Edits tarafından Satır Kopyası ve Prova Düzenleme

Jeffrey Hodge tarafından Son Düzeltme

İç biçimlendirme Sara Stewart

Kapak Cheslea Kemp

ISBN: 978-1-959389-17-0 (e-kitap)

ISBN: 978-1-959389-26-2 (ciltlessiz)

ISBN: 978-1-959389-27-9 (ciltli)

Jennibara.com

Finding Out

BOSTON REYS THREE OUTS KİTAP 4

Jenni Bora

DEDICATION

**Bana bu kitaba ihtiyaçları olduğunu
söyleyen tm Boston Revs taraftarları
için... Bir Şey değil.**

Playlist

Xî IÆ ¥l c*y

4ŁŁ Fa" You - Sžsxe" Maeel

ŒEusr on €Ae BO¥€/e - ŒEavsó čee MuwpAy

Come Over - fienny CAesney

£avenóew laze - gay/OwSwšN

CĜemžcał - @osŽ BŽa/one

I Woaa'ž BacĜ Doan/aa - Tom Pexży

SLíüe'#e Bettex - Lauv

Nothin' Like You - Dan + Shay

One Man Band - Old Dominion

The Good Ones - Gabby Barrett

Remember That Night? - Sa s

Can't Stop This Thing We Started -

Bryan Adams

Cinderella - Steven Curtis Ch man

I Don't Dance - Lee Brice

***Can't wait to see
you all at Spring
Training!***

ANNOUNCER

COACH: TOM WILSON #49

1 KYLE BOSCO #29 RF

2 JASPER QUINN #16 1B

3 EMERSON KNIGHT #21 3B

4 ASHER PRICE #5 C

5 HENRY WINTERS #44 2B

6 EDDIE MARTINEZ #30 SS

7 COLTON STEWART #23 DH

8 TRISTIAN JENNER #27 LF

9 MASON DUMPTY #22 CF

P CHRISTIAN DAMIANO #35 P

B

CONTENTS

1. [Wren](#)
2. Baba [Wilson](#)
3. [Wren](#)
4. Baba [Wilson](#)
5. [Wren](#)
6. Baba [Wilson](#)
7. [Wren](#)
8. Baba [Wilson](#)
9. [Wren](#)
10. Baba [Wilson](#)
11. [Wren](#)
12. [Wren](#)
13. [Wren](#)
14. Baba [Wilson](#)
15. [Wren](#)
16. Baba [Wilson](#)
17. Baba [Wilson](#)
18. Baba [Wilson](#)
19. [Wren](#)
20. Baba [Wilson](#)
21. Baba [Wilson](#)
22. [Wren](#)
23. Baba [Wilson](#)
24. [Wren](#)
25. Baba [Wilson](#)
26. Baba [Wilson](#)
27. [Wren](#)
28. Baba [Wilson](#)
29. [Wren](#)
30. Baba [Wilson](#)
31. [Wren](#)

32. [Baba Wilson](#)

33. [Wren](#)

34. [Baba Wilson](#)

35. [Wren](#)

[Sonsöz](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Teşekkür YazarAyrıca](#)

[Jenni Bara Hakkında](#)

"Noel'de New York'u kim görecek tahmin edin bakalım?" Her zamanki gibi takım elbise giymiş olan patronum Pat, omzunu kapının pervazına yaslamıştı.

Dirseklerimi küçük masama dayayarak ellerimi çenemin altına sıkıştırdım ve en iyi surat ifademi takındım. "Bu noktada sadece kabalık ediyorsun."

Bu hafta sonu beni New York'a göndermesi için ona yalvarmıştım. Ama altı yılın ardından Pat benim köpek yavrusu bakışlarıma başıksılık kazanmıştı ve *hayır kelimesi* dudaklarından kolayca uçup gitmişti.

Noel'de hiç uyumayan şehri görmek açıkçası benim önceliğim değildi. Macy's'in ışıklarını, Saks'ın vitrinlerini ve Rockefeller merkezini hayatım boyunca pek çok kez görmüştüm. Hatta çocukluğumda birkaç kez Rockettes'i sahnede izleme ayrıcalığına bile sahip olmuştum. New York Noel'inin büyüü beni cezbetmiyordu.

Hayır, işe alındığımdan beri Boston Müzayede Evi'nin sattığı en ünlü eserlerden birinin özel satışına katılmak için yanıp tutuşuyordum. Bana sığ biri gibi görünebileceğim söylenmişti ve belki de bu doğrudu ama konu sanat olduğunda değil.

"Gerçekten mi? Bahsettiğim kişi *sen olsan* bile mi?" Cümlenin sonunda Pat'in dudaklarının köşesi kalktı.

Kalbim küt küt atarken sandalyemde doğruldum.

Mümkün değil.

"Ne?" Umut etmekten korkarak ellerimi kucagımda birleştirdim.

Lütfen benimle uğraşmasına izin verme.

Görsel sanata olan sevgim çok derindi. Bir resmin verebileceği mesaj başka hiçbir şeye benzemezdi.

John Constable'ın *Stonehenge*'i bir başyapıttı. Geçen yıl sahipleri için fiyatlandırdığımızda tadını çıkarma fırsatım olmamıştı. Bu yüzden sadece bu kalibrede bir eserin transferini deneyimlemek için can atmıyordum, aynı zamanda onun huzurunda biraz daha zaman geçirmek istiyordum. Her fırça darbesini içime çekmek. Sanatçının bulutlara nasıl hayat verdiğini merak ettim. Renklerin karışımının her bir kayayı neredeyse gri gökyüzüne karşı öne çıkarmasını sağlayan ince ayrıntıları inceleyin. Resmin ruhumdan çektiği derin hislerin içinde oturmak istedim.

Bir sanat eseri, bu eserde olduğu gibi bedenimde yankılanacak kadar yüksek sesle konuştuğunda, onu tekrar görmeyi arzulamamak imkansızdı.

"Larry'nin en küçük çocuğu hastanede."

Nefesimi içime çektim ve kalbim karnıma çarptı. Bu fırsatı istiyordum ama başka birinin talihsizliği yüzünden değil. Larry iyi bir adamdı. Long Island'da bir evi, beyaz çitleri ve çok tatlı üç çocuğuyla o mükemmel hayatlardan birini yaşıyordu.

"Olamaz." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "O iyi mi?"

"Zatürre ve astımın bir kombinasyonu." Pat kapı aralığından kaşlarını çattı.

Orada gezindiği için onu suçlayamazdım. Ofisim bir dolap büyüklüğündeydi. Masam ve fazladan bir sandalye için ancak yeterli yer vardı.

"Larry bunun tedbir amaçlı olduğunu söylüyor ama öyle olsa bile gidemez."

"Tabii ki." Larry beyzbol antrenmanına gitmek için evden çıkan bir adamdı. Acil bir durumda karısını ya da oğlunu terk etmesine imkân yoktu. "Yani..." Alt dudağımı kemirdim. Tanrım, bunun için berbat bir insandım ama şimdi Larry'nin acil durumunun vahim olmadığını bildiğim için heyecandan içim içime sığmıyordu. "Gidebilecek miyim?"

"Sadece gitmekle kalmayacaksın, aynı zamanda o olacaksın."

Ona bakarken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bu an gerçeküstüydü. Şimdiye kadar hiç şansım olmadığını düşünmüştüm. Satın alma işlemini ayarladığımız müşteri, hesabıyla ilgilenmeme izin vermeyi tam anlamıyla reddetmişti. Larry müsait değilse benimle konuşmayacaktı bile. "Bir noktaya mı gideceğim?"

Pat başıyla onayladı. "Diana'nın bu hafta sonu Symphony Hall'daki Pops Holiday'e biletleri var." Gözlerinin etrafında gergin çizgiler oluştu. Karısı eski bir çellist ve Boston Senfonisi'nin sadık bir patronuydu. Yılın en büyük performanslarından birini kaçırırsa, Diana'nın gazabını ancak hayal edebilirdim. "Noel'de boşanmak gibi bir niyetim olmadığı için seyahat edemem." Ellerini çırpı ve birbirine sürttü. "Ama." Bana sert bir bakış attı. "Bu transferin mükemmel geçmesini beklediğim anlamına gelmiyor."

"Elbette." Heyecan göğsümü kabarttı ama kendimi çok parlak görünmemeye zorladım. Profesyonellik, benim amacım buydu.

"Güzel. Bildiğiniz gibi, bu müşteri..." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Seçici."

Zor. Talepkar. Sinir bozucu. En azından Larry'ye göre. Ben bilemezdim çünkü adamla hiç konuşmamıştım bile. Sanki kimliği ulusal bir sır gibi bir şeydi. Bir dereceye kadar anlayabilirdim, sanırım. Alıcı bu eser için milyonlar ödüyordu ve bunun reklamını yapmak akıllıca olmazdı. Sanat hırsızlığı gerçikti ve yaygındı. İşimizde gizlilik önemliydi ama bu duvarlar arasında çalışanlardan nadiren sır saklardık.

"Herkesle başa çıkabilirim," diye söz verdim, kendime güvenim yerine gelmişti.

Gevezelikte çok iyiydim. Neredeyse bunu yapmak için doğmuştum ve kesinlikle sosyal olmak için eğitilmiştim. Hayatım boyunca ailem benim bir senatörün ya da *Forbes*'un en iyi 100 listesinde sürekli yer alan bir iş adamının eşi olacağımı hayal etmişti. Belli ki hedefi ıskalamıştım. Kimsenin karısı değildim. Gerçi evlenmem fikrinden hiç vazgeçmediler.

Pat başını salladı. "Sosyal becerilerinizden şüphem yok, ama *herkes* Bunu izlerken."

Kaşlarımı
kaldırdım.

"Cliff Noel'den sonra ayrılıyor. Henüz resmi olarak açıklanmadı ama yılbaşıda onun yerine ben geçeceğim."

Beni inceleme şekline tepki vermemek için kendimi zor tuttum. Bu söylentiye birkaç haftadır duyuyordum ve lanet olsun, onun işini istiyordum. Son altı yıldır yavaş yavaş yükseliyordum. Buradaki tek kadın ben değildim, hem de hiç değildim, ama çalışan kadınların çoğu satın alma bölümündeydi ve çok azı yöneticiliğe kadar yükselebilmisti. Uzun çalışma saatleri ve geç saatlere kadar süren geceler, kabul edilebilir bir iş-yaşam dengesi bulmayı zorlaştırıyordu. Benim için bu bir sorun değildi. Çocuklarım yoktu, hatta ilişkilerim bile yoktu.

Sadece yükselme arzumu vardı ve Pat'in işi güzel bir unvan, maaş zammı ve altında birkaç çalışanla birlikte geldi.

"Erin yönetim kademelerinde daha fazla kadın olmasını isterdi." Omuz silkti, bu bilgi kırıntısını verirken kayıtsızdı.

"Bir gün onun işine talip olacağımı biliyorsun." Sırıttım. New York Üniversitesi'nden yüksek lisans derecemi aldıktan sonraki yaz müzayede evimizin müdürünün yanında staj yapmıştım. Kadın bir güçtü. Tam bir baş belasıydı. Tam olarak olmak istediğim kişiydi. Onunla geçirdiğim üç ayı bitirdiğimde Erin bana bir iş teklif etti. Giriş seviyesinde bir işi -kelimenin tam anlamıyla tabloları kontrol ediyor ve haftalık müzayedeler için vitrinleri hazırlıyordum- ama bu fırsatın üzerine atladım. Ve altı yıl sonra, birkaç kez terfi ettim ve ikimiz hala aylık akşam yemeklerinde buluşuyorduk.

"Erin bile bunu biliyor." Larry kıkırdadı. "Uçuş bilgilerini ve ihtiyacın olan her şeyi sana e-posta ile gönderirim."

"Mükemmel." Memnuniyet göğsümde kabardı. Bütün bunlar günümü güzelleştirmişti. Hatta ayımı bile.

Pat çenesini kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Git buradan. Saat neredeyse sekiz; diğer herkes saatler önce ayrıldı."

Vardı ama bu benim işimdi. Uzun saatler çalışarak, bir sonraki müzayede için her bir parçanın ayrıntılarını öğrenerek ve gelecek vaat eden sanatçıları araştırarak başarılı oldum. Pazar gecesini müzayedeyi ben yönetiyordum, bu yüzden her detayın mükemmel olmasını sağlamak için buradaydım. Bu şekilde ekstra çaba sarf etmek beni öne çıkaran şeydi. Pat'in işi için kısa listede olduğumu bu şekilde anladım.

"Evine git." Başımı koridorun sonundaki asansöre doğru eğdi. Ona sahte bir selam verdim. "Peki efendim."

Kıkırdarak beni ofisimde yalnız bıraktı.

Sandalyemde arkama yaslandım, masamın karşısında asılı duran suluboyaya bakıyordum ama aslında onu görmüyordum. Bu benim molamdı. Penceresiz odadan çıkıp koridordan yönetime geçmek için ihtiyacım olan fırsat. Nihayet.

Telefonumu çıkardım.

Bil bakalım ne oldu?

Avery: Beni dinlemedin ve gelecek haftaki WAGs partisi için kendine esaret benzeri Louie ayakkabıları aldın.

Ha. Tabii ki vardı. Gerçi en iyi arkadaşlarımın da buna şaşıracağını sanmıyorum. Peki ya bu tür haberler? Büyük harflerle yazılmış bir mesajı hak etmiyordu. Boston Revs beyzbol oyuncularından herhangi birinin eşi ya da kız arkadaşı değildim ama Avery hem koçun kızı hem de yıldız atıcının nişanlısı olduğu için en iyi arkadaşım her zaman eğlenceli profesyonel beyzbol etkinliklerine katılmamı sağlardı.

Jana: Sonunda kuru büyüü bozdun ve ateşli stajyere teslim oldun.

Gözlerimi devirmiştım. Aylar geçmiş olsa bile, iş yerinde oyalanmaya hiç niyetim yoktu. Hedeflerim vardı ve onlardan ödün verme riskini göze alamazdım. Bir kaçamak riske değmezdi ve erkekler beni korkutucu bulma eğilimindeydi. Ne düşündüğümü söyledim, neye ihtiyacım olduğunu bilirdim ve saçmalıklara katlanmazdım. Bir şekilde bu, erkeklerin etrafında solmasına neden oldu.

Ben: Ciddi misin? Büyük harflerle yazdığım mesaj için tahminlerin bunlar mı?

Jana: Bunu söyleseydim ne tahmin ederdin?

Chris'in üzerine yine bir kuş pisledi ve bu sefer videoya çektin.

Jana, Boston Hayvanat Bahçesi'nde Avery ile birlikte çalışıyordu ve hikayeleri beni güldürdü. Özellikle de Avery'nin çok huysuz, çok mikrop fobisi olan nişanlısını dahil ettiklerinde.

Jana: Kahvesini tüküren bir kızın GIF'i

Jana: Evet, bu büyük harflerle yazılmış bir mesaja değer.

Avery: Nişanlıma sataşma.

Chris'i seviyoruz.

Mikroplar ve temizlikle ilgili sorunları, kızımızın Boston Hayvanat Bahçesi'nde kuş tıbbının başı olarak yaptığı işle pek uyuşmasa da gerçek buydu.

Tabii ki erkeğini seviyoruz. Kızlar gecesine gelmesine bile izin veriyoruz.

Avery: Bırakayım mı? Ha. Siz ikiniz onun gelmesini

sağlayın. Avery: Göz devirmenin GIF'i

Avery: Her neyse... Büyük haber nedir?

: New York'a gidiyorum! Gizli bir proje üzerinde çalışıyorum.

Avery: Havai fişek GIF'i Jana:

Bu harika.

Avery: Congrats!!!!

Evet, bu hafta sonu kızlar gecesi yok.

Avery: Chris yıkılacak.

Öldü. Kafatası emoji, kafatası emoji

Kıkırdarak telefonumu çantama attım. Chris kankamın başına gelen en iyi şey olabilirdi ama eğlence onun göbek adı değildi. Şikâyet edemezdim. Kızımızı, Jana ve bana tek bir şikâyetle bulunmadan katlanacak kadar seviyordu. Adam, "Avery sevdiyse o da sevmiştir" mantığıyla yaşıyordu. #boyfriendgoals. Ya da sanırım #husbandgoals daha uygun olurdu.

Telefonumu yere bırakırken masamda duran Jana, Avery ve benim çerçeveli fotoğrafıma bakıp gülümsedim. Yıllardır üç silahşörlerdik ama Avery'nin düğünü gelecek aydı ve Jana sonunda çıktığı adama erkek arkadaş etiketini yapıştırmıştı, yani son zamanlarda işler çok değişmişti. Bu konuda üzgün olduğumu söyleyemezdim. Kariyerim vardı ve bir gün arkadaşlarımdan doğurduğu bir sürü çocuğa Wren Teyze olacaktım.

Dizüstü bilgisayarımın fişini çekip çantama attım, ardından Stanley şişemi ve gözlüğümü içine yerleştirdim.

İki dakika sonra çıkmak için asansöre adım atıyordum ki bir ses beni durdurdu.

"Dur bakalım."

Bir kolumu dışarı attım ve kapı tamamen kapanmadan hemen önce yakaladım ve kapı geri sekerek açıldığında gümüş zeminde siyah bir topuk belirdi ve Erin üzerine bastı.

"Wren." Gülümseyerek uzun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Şık takım elbisesi ve pahalı topuklu ayakkabılarıyla profesyonelliğin timsaliydi. "Büyük bir hafta sonu geçireceğini duydum."

Başım döndü ama yüz ifademi düzelttim ve başımı salladım. "Bana bu şansı verdiğin için teşekkürler."

"Pat'e teşekkür ederim," dedi. Başarılı olduğumu görmeyi çok sevmesine ve bu yolda bana tavsiyelerde bulunmaktan mutluluk duymasına rağmen, başarılarımdan bana ait olduğunu her zaman açıkça belirtmişti. "Yine de bir tavsiye."

Başımı eğdim, her zaman olduğu gibi bana vereceği herhangi bir bilgi için hevesliydim.

"Bizim işimizde, durum ne olursa olsun ya da müşteri kim olursa olsun, herkesin ama özellikle de kadınların profesyonel kalması önemlidir." Dudaklarını büzdü.

"Elbette." Rahat bir nefes aldım. Ne olursa olsun profesyonel olma yeteneğimle gurur duyuyordum.

Kaşlarını kaldırdı. "Bu hafta sonu bunu aklınızda tutun."

Başımı salladım ve ona minnettar bir gülümseme verdim, ama aklımın bir köşesinde tam olarak kiminle muhatap olacağımı merak etmekten kendimi alamadım.

Daddy Wilson 2

Larry hakkında takdir ettiğim pek çok şeyden biri de asla geç gelmemesiydi. Bu yüzden birinci sınıfta tek başıma otururken endişelenmeden edemedim. Bu hafta sonu, yıllarca süren planlamanın doruk noktasıydı. *Stonehenge*'e sahip olmak otuz yaşımdan beri hayallerimi süslüyordu. Onu ilk gördüğüm ve satın almak için yeterli sermayeye sahip olmadığım zamanlardan beri. Yirmi yıl sonra, resme demeye bu kadar yaklaşmış olmanın verdiği endişe stres seviyemi tüm zamanların en yüksek noktasına çıkarmıştı. Ve şimdi bu anlaşılmaya aracılık etmek için benimle birlikte çalışan adam kayıptı.

New York'a uçmadan hemen önce ve uçağa bindikten sonra ona mesaj atmıştım ama henüz yanıt vermemişti. Dün, planlardaki küçük bir değişiklikten bahseden belirsiz bir e-posta almıştım ve bu e-postada endişelenmemem gerektiği, her şeyin sorunsuz bir şekilde gerçekleşeceğine dair bir yorum vardı.

Yine de buradaydım, endişe içinde kıvranıyordum.

Tüm bunlar neredeyse bir yıldır birlikte çalıştığım adamın karakterine tamamen aykırıydı.

Çenemi kilitleyerek yapmaktan nefret ettiğim bir şeyi yaptım. Kafasının üzerinden geçtim.

Ben: Neler oluyor? Uçaktayım ama henüz Larry'yi görmedim ya da ondan haber almadım.

Baloncuklar anında ortaya çıktı ve içimde garip bir rahatlama ve endişe karışımı hissettim.

Larry'nin oğlu hastanede.

Midem bulandı. Lanet olsun. Ben bir pislik değildim. Larry'nin yokluğuna üzülmezdim. Hastanede bir çocuk sahibi olmanın verdiği korkuyu hayal bile edemezdim. Yirmi sekiz yaşında artık küçük olmayan küçük kızım benim dünyam olmuştu.

Onu düşündükçe göğsüm sıkışıyordu. Avery gelecek ay evleniyordu. Nişanlısı, ayrıcalığım olsaydı onun için seçeceğim kişi olmasa da, iyi bir adamdı. Beyzbolcularımdan birine aşık olmuştu, ki bu pek de ideal değildi. Yıllardır Boston Revs'te çalışıyordum, önce atıcı olarak ve sonunda koçluk zincirinde yükseldim, ta ki on yıl önce baş koç seçilinceye kadar. Ve tüm franchise'da başımın en büyük belası? Doğal olarak müstakbel damadımdı.

Bir elimi yüzümde gezdirdim ve iç çektim. Buna kızamazdım bile, çünkü Christian Damiano kızımın bastığı toprağa tapıyordu.

Hayatlarımız değişiyordu, çünkü yıllarca beyzbol ve Avery'nin babası olmaktı. Tek olduğum şey buydu. Şimdi benim için başka ne olduğunu bulmam gerekiyordu çünkü o hayatına devam ediyordu.

Telefonum elimde çaldığında düşüncelerimden sıyrıldım.

Merak etmeyin. En iyimiz sana doğru geliyor. Onu seveceksiniz.

Ona karşı irkildim. Bir kadının bu işi bir erkek kadar iyi yapabileceğine inanmadığımdan değildi. Sorun, bunun geceyi New York'ta bir kadınla geçireceğim anlamına gelmesiydi. Ve sadece New York'ta değil, aynı iki yatak odalı süitte. Larry ve ben, sanata iki çift gözün bakmasını sağlamak için bu şekilde ayarlamıştık. Oda servisi sipariş etmeyi planlamıştık ve oradan, yaklaşan beyzbol sezonu hakkında aklımı karıştıracığından emindim. Adam Revs'i seviyordu ve ben de onu birkaç saatliğine eğlendirdiğim için mutluydum.

Yine de bu, işleri değiştirdi. Pat'in bahsettiği kadın kimdi? Eğer Erin Stanbright, müzayede evinin başkanı , biriyse

Bana eşlik etseydi, kendisi mesaj atardı. O ve ben çok tanışırdık. Ama başka herhangi bir kadının kaos yaratma potansiyeli vardı ve ben düzeni severdim.

"Bunu çok isterim."

O boğucu sesi duyunca tüm varlığım aydınlandı.

İçgüdüsel olarak soluma döndüm ve sesi takip ettim. Ama kaynağına kilitlendiğimde donup kaldım.

Hayır.

Tüm kaslarım gerildi ve içimi kaplayan hisle savaşmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti. Yıllardır savaştığım aynı his.

Burnumdan sert bir nefes aldım ve kasketimin siperliğinin altından onu içime çektim.

Dar beyaz bir kazak ve yüksek belli siyah pantolon giymişti. Görünümünü ipeksi koyu renk saçları ve dolgun dudakları tamamlıyordu.

Yaşayan, nefes alan kâbusum belirmişti, her zamanki gibi seksiydi ve çantasını baş üstü bölmesine taşımasına yardım etmek için muhtemelen ayağı takılan adama gülümsüyordu. Birkaç dakika boyunca, iyiliksever adama teşekkür ederken fark edilmeden onu izledim.

Adam tökezleyerek kendi koltuğuna doğru ilerlerken, kadın gülümseyerek bana doğru döndü. "Merhaba, Bay Brown. Ben heyecanlıyım..." Sözcükler kesildi ve derin akik gözleri tanıma ile dolunca gülümsemesi eriyip gitti. Hiç vakit kaybetmeden boğazını temizledi ve devam etti. "Bu hafta sonu size yardımcı olacağım için çok heyecanlıyım. Bu maceranın sizin için acısız geçeceğini garanti ederim."

Nefesimi tutarak telefonumu kolçağa bastırdım. Acısız mı? Wren Jacobs'ın yakınında olmakla ilgili hiçbir şey acısız olamazdı. Kadın kızımın en iyi arkadaşı olabilirdi ama bu dünyaya bana işkence etmek için geldiğinden hiç şüphem yoktu.

"Otur," diye homurdandım.

Wren'e hiç benzemeyen bir hareketle dinledi. Sessizce yanımdaki koltuğa çöktü. Bu hareket, pahalı kokusunun üzerime sinmesine, burnuma dolmasına ve son birkaç yıldır onu her gördüğümde olduğu gibi beni rahatsız etmesine neden oldu.

"Bay Brown-"

"Wren." Sözümlü kestim. Bunu yapmayacaktık. Önümüzdeki yirmi dört saati, on beş yıldan uzun süredir tanıdığım biriyle, adım Bay Brown'mış gibi davranarak geçirmeyecektim. "Saçmalamay kes."

Mükemmel yontulmuş kaşlarını kaldırdı ve o kadar yakınımaya eğildi ki, vücudunun sıcaklığı içime yayıldı ve kalbimin kulaklarımda çarpmasına neden oldu.

"Wilson Baba'yı mı tercih edersin?"

Bu sözler beni elektrik çarpması gibi sarstı. Tıpkı onun dudaklarından her çıkışlarında olduğu gibi. Bu uygunsuz tepki için kendimden nefret ettim. Wren'i şu anda benim düşündüğüm gibi düşünecek yaşa gelmeden çok öncesinden beri tanıyordum. Kızımınla birlikte büyümüştü ve Avery Batı Yakası'ndaki üniversiteye gitmek için ayrıldığında, on dokuz yaşındaki Wren de hayatımdan çıkmıştı. Altı yıllık boşluk boyunca beyzolla meşguldüm ve yirmi beş yaşında bir kadın olarak döndüğünde, kızımınla birlikte mutfağıma girdiğinde tanınmaz haldeydi. Şık, kendinden emin, muhteşem. Ve *Wilson Baba* daha önce milyonlarca kez olduğu gibi dudaklarından döküldüğünde, vücudum benden on dokuz yaş küçük bir kadın karşısında kesinlikle uygunsuz bir şekilde uğuldadı.

"Bay Wilson," diye düzelttim dişlerimi sıkarak. Yine de, lanet olsun, bu sadece biraz daha iyiydi. "Daha da iyisi, bu hafta sonu ben Tom'um."

"Tamam."

Tanrım, ilk adıma bu kadar makul tepki vereceğini bilseydim, yıllar önce önerirdim. "Güzel."

Omuz silkti, bu hareket onu bir kez daha yakınlaştırdı. "Şaşırmış olmalıyım ama bu çok mantıklı. Geçen bahar *Stonehenge* hakkında yaptığımız konuşma ihtiyacım olan tek ipucu olmalıydı."

Canlı ayrıntılarla beynim o geceyi gözden geçirdi. O'Hannigan'da karşımda oturan Wren, gri bulutları oluşturan her bir fırça darbesinin girdabından bahsederken elini çenesinin altına sıkıştırmıştı. Tanrım, en sevdiğim sanat eseri hakkındaki tutkusuyla hipnotize . O kadar ki, iş arkadaşımın iki koltuk ötedeki kızımınla nasıl flört ettiğini tamamen kaçırmıştım.

Wren boğazını temizleyerek beni şimdiki zamana geri çekti. Çenesini bir parça kaldırdı ve boynunun pürüzsüz derisine odaklanmamayı zorlaştırdı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kızının başını sürekli belaya sokan bir çocuğa bu projede liderlik etmesi için güvenmenin senin için zor olduğunu anlıyorum."

Gözlerimi kısarak onu değerlendirdim. Elbette, Wren gençken tam bir baş belasıydı ve muhtemelen hâlâ öyleydi ama mesele bu değildi. Bu projeye başladığımızda Erin, Wren'in en iyisi olduğu konusunda çok netti. Bir gün onun sağ kolu olacak gelecek vaat eden bir yıldız. Ama ona Avery ile olan kişisel bağlantısı nedeniyle onunla çalışmamayı tercih ettiğimi söylemiştim. İşin aslı, kendime çok fazla güvenmediğim için

kızımın en iyi arkadaşıyla çok fazla zaman geçirdim. Avery aklımdan geçen düşünceleri bilse dehşete düşmekle kalmaz, uzun süredir arkadaşım olan Heath Jacobs da kızıyla ilgili fanteziler kurduğumu öğrense beni kesinlikle öldürürdü. Eğer tek bir hareket bile yapsaydım, bir özür bile dileyemeden golf kulübünün ilk çukurunun altına gömülürdüm.

"Bu hafta sonu, bunca zamandır benimle çalışıyor olman gerektiğini kanıtlayacağım." Bir hışımla uzaklaştı.

Bir yanımla onun yarattığı boşluğu kapatmak istiyordu ama yıllar geçtikçe mesafemi koruma sanatını mükemmelleştirmiştım. Yine de onun yeteneği konusunu askıda bırakamazdım. Yeteneklerinden biraz bile şüphe etmesine neden olursam kendimden nefret ederdim.

"Bu transferi yönetmekten çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum," diye mırıldandım. "Larry'nin çok daha iyi idare edeceğini hepimiz biliyoruz."

Dudaklarını ayırarak beni inceledi, gözlerinde adı konmamış bir duygu yüzüyordu. Göğsümdeki çarpıntıyla eşleşebileceğini düşündüğüm bir duygu.

"Size uçuş öncesi bir içecek getireyim mi?"

Wren bir nefes alıp gözlerini kırıştırdı ve anında duyguları kayboldu.

"Kahve, ekstra süt ve iki şeker lütfen." Uçuş görevlisine Görevliye kibarca gülümsedi. "Bay Brown sade kahve istiyor. Seramik bir fincanda. Kağıttan içmez."

Beni doğru sipariş verecek kadar iyi tanıması canımı sıkarken, aynı zamanda bu fikir iliklerime kadar işlemiş, rahatlatmıştı. Bu, onun bu hafta sonunu kilit altına almış olabileceğinin iyi bir göstergesiydi.

O oniks gözlerini bana çevirmeden önce uçuş görevlisinin mutfağa doğru koşuşturmasını izledi.

"Yapacak işlerim var ama bir şeye ihtiyacın olursa sormaktan çekinme." Yanıt beklemeden çantasından iPad'ini çıkardı ve kulaklıklarını taktı.

Yanımdaki kadını görmezden gelmeye çalıştım ama uçuşun onuncu dakikasında kendimi onun tabletine bakmaya çalışırken buldum.

Resmimin bir görüntüsü - ya da yakında benim olacak olan sanat eseri -Ekranındaydı ve tuvalin kenarındaki küçük bir yırtığı yakınlaştırmıştı.

"Bu yarım inçten daha mı büyük?" Ben talep ettim. Yeniden çerçevelemeden kaynaklanan küçük bir kusur olduğunun farkındaydım ama fotoğrafta şöyle görünüyordu

satıcının iddia ettiğinden daha büyük.

Bir kulak tomurcuğunu çıkardı. "Umarım değildir, ama merak etme, kontrol edeceğim." Ekranı bana doğru kaydırıp ve daha yakına eğildi.

Kolu göğsüme değdi ve karın kaslarımın gerilmesine neden oldu. Bu şekilde tepki veremezdim. O benim kızımın en iyi arkadaşıydı. Benden on dokuz yaş küçüktü. Ve yine de burada, ona ağzının suyu akan ürkütücü yaşlı bir pisliktim.

"Burayı görüyor musun?" Ekranın sağ üst köşesini işaret etti.

Bir kez daha o tatlı parfümle dolup taşım, koku kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Kendimi kontrol etmek için çok fazla çaba sarf etmem gerekti.

Wren Jacobs beni kıran kadın olmayacaktı. "Ölçek bu."

Gözlerimi kırıştırdım, kolumun sıcaklığından başka bir şey düşünmeye çalıştım. Her hava alışında göğsünün kalkışını. Aramızdaki boşluğu kapatmak için can atıyordum.

"Buna göre..."

Bütün konuşmayı kaybetmiştim. "Bir inçin sekizde üçü bile değil."

Uzandı ve kalçamı okşadı, avucunun sıcaklığı parçaladı.

"Daha büyük olanın daha iyi olmadığı nadirdir, değil mi?" Güldü, sesi sikimin seğirmesine neden oldu.

Boğazımı temizleyerek doğruldum. "Bunu söyleyen insanlar sadece eksikliklerini telafi etmek için araba alırlar."

Wren kıkırdadı. "Oysa siz tabloları..." "Bir ruh hali yaratmak için."

Kolum aramızdaki kolçakta onunkine dokundu ve anında tüyleri diken diken oldu. Bana verdiği tepkiyi göremeyecek kadar kör değildim. Bu çekim tek taraflı değildi, hem de hiç. Bu da harekete geçmeme yeminimi daha da zorlaştırıyordu. "Sanat duyguları yaratır ve bir ton belirler."

Bana bakarken nabızı boynunda dalgalanıyordu. Lanet olsun, dilimi ona bastırmayı ve her atışını hissetmeyi ne kadar isterdim.

"Ne için bir ton?" Nefesli fısıltısı etrafımızda süzülürken ağzının içine bakmamak imkânsızdı. Dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıktığında, vücudum sanki derimin üzerinde koşuyormuş gibi tepki verdi.

Lanet olsun. Başka tarafa baktım.

"Ne istersem." Pencereye doğru döndüm. Kahretsin. Onunla ilgilenmeye devam edemezdim. Kendimden uzaklaşmak istiyorsam olmazdı.

Dikkatimi başka yöne çevirdiğimde, tekrar sohbet başlatmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Her birimiz için ikinci bir fincan kahve sipariş etmenin dışında

-benim için kafeinsiz, çünkü belli ki günde sadece iki fincan normal kahve içtiğimi biliyordu- sessizdi. Odaklanmıştı. Onun yanında oturmak tuhaftı. Neredeyse kendimi rahat hissediyordum. Ta ki uçak kapıya yanaşana ve sıranın karşısındaki takım elbiseli genç herif çantasını almaya çalışana kadar.

"Ben hallederim." Kelimeler neredeyse bir hırıltı gibiydi.

Gözleri büyüdü ve ellerini önünde kavuşturarak geri çekildi.

Çantasını indirip omzuma yerleştirirken Wren ince kaşlarını bana doğru kaldırdı. Bakışını görmezden geldim. Çantasını her düzgün erkeğin yapacağı gibi taşımanın nesi yanlıştı?

"Git." Uçağın ön tarafına doğru bir el salladım.

Sırıttı. "Eğer en iyi profesyonel davranışımı sergilemeseydim, o hırıltının çok ateşli olduğunu söylemek zorunda kalırdım, Wilson Baba."

İçim daraldı ve tüm vücudum beklentiyle uğuldadı. Lanet olsun. Şimdiye kadar sikim oraya gitmeyeceğimi anlamış olmalıydı. Ama bu tepki içime işlemişti. O dönerken, elimde olmadan siyah pantolonunun içindeki kıcının mükemmel kıvrımına odaklandım. Boğazımdan bir inilti yükseldi ama kaçmasına fırsat vermeden ısırdım. Bu uzun bir iki gün olacaktı.

"TEŞEKKÜRLER." Otel masasının arkasındaki genç adama gülümsedim.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bize mesaj atın, Bayan Jacobs. Sanal konsiyerj hizmetimiz en üst düzeydedir." Müzayede evinin tahsis ettiği süitin anahtarlarını bana uzatırken, bakışları başımın üzerinden geçerek hemen herkese ters ters bakan iri yarı adama kaydı.

Tom Wilson'ın kot pantolon giymesi ve beyzbol şapkasını yüzünü gizlemek için aşağıya doğru çekmesi önemli değildi. Adam dikkat çekmemeyi beceremiyordu. Kapıcının onu eski ünlü beyzbol tanrısı olarak mı yoksa Boston Revs'in koçu olarak mı tanıdığını bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Tom'un varlığı ününden daha büyüktü.

Ve dar tişörtün de yardımını olmadı.

Gri kumaşın zar zor gizlediği kasları gördüğümde midem bulandı. Bu yaşta bir adamın omuzlarının ve göğüs kaslarının taş gibi olması haksızlıktı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca vücudunun bir santimi bile yaşlanmamıştı. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğuna inanmak zordu. Parlak mavi gözlerinin etrafındaki deride neredeyse hiç kırışıklık yoktu ve Boston Bolts şapkasının altından görünen açık kahverengi saçlarında gri lekeler bile yoktu. Adamın yaşlanmamanın sırrını tek başına öğrendiğine yemin edebilirdim. Dünyanın geri kalanı değişti, yaşlandı ama o hep genç kaldı.

Ama Tom Wilson'a, aşık olmanın ne demek olduğunu anladığımdan beri aşkıttım. Rev'in oyuncularından birinin karısının geçen ayki doğum günü partisinde, sert adamdan bir tepki almak için onun çelik iradesini kıpırdatmaktan büyük keyif almıştım. Ve yemin ederim ki, Zara'nın partisindeki o gece, beni eskiden olduğum kız olarak değil, olduğum kadın olarak gördüğü anlardan biriydi.

Heyecandan karnıma ağrılar girdi. Son iki yıldır Wilson Baba'nın bana baktığına yemin edebileceğim zamanlar olmuştu. Bana doğru attığı hırıltıların kızgınlıktan değil de cazibeden kaynaklandığını düşündüğüm zamanlar. Bu ana kadar hiç emin olmamıştım.

"Donmuyor musun?"

Bana bakışıyla soğukluktan başka bir şey hissetmiyordum.

Onun ilgisi beni ısıttı ve sadece dudaklarımın gülümsemeye dönüşmesini sağlamakla kalmadı, aynı zamanda kendime olan güvenimi de artırdı.

"Güzelliğin acısı yoktur diye bir deyim var, bilmiyor musun Wilson Baba?"

Kaşları çatıldı ama gözlerini benimkilere diktiğinde, ilgisinin kıvılcımı hâlâ parlıyordu.

"Bay Wilson." Her zamanki yanıtı olsa da, bu kez kim olması gerektiğini hatırlatmasının benim yararına olmadığını düşündüm.

Genellikle, bu pes ettiğim zamandı. Beni kilitlediği kutuya teslim olurdum. Ama zaten bir içki içmiştim, bu yüzden sıvı cesaret ve onun etrafında hissettiğim bu vızılının tamamen tek taraflı olmadığından emin olmak arasında şansımı zorladım.

"Tamam, Bay Wilson. Vibe'ımı öldürmeye çalıştığınız için bana bir içki ısmarlayabilirsiniz."

Onu bara doğru çekmek için koluna yapıştım. Elim açıkta kalan tenine dokunduğu anda, havadaki çekim hissi yerini daha ağır bir şeye bıraktı.

Kordonlu ön kolu bükülmüştü ama onun dışında donup kalmıştı. Yüzüne baktığımda vücutlarımızın birleştiği yere sabitlenmişti. Bakışlarını yavaşça kolumda gezdirdi ve straplez siyah elbisemin yakasında durakladığında, omurgamdan aşağıya inmeye çalışan savaştım. Yine de göğsümdeki çarpıntıyı durdurmak mümkün değildi. Boynumdan ağzıma doğru ilerlemeye devam ettiğinde daha da arttı. Dişlerini alt dudağına bastırarak biraz daha yaklaştı.

Vay anasını. En iyi arkadaşımın babası beni öpmek üzereydi. Bu fikir sistemimi orman yangını gibi yaktı.

Ama bir göz kırpışıyla diğeri arasında bir şalter attı ve gözlerindeki sıcaklık kayboldu.

Kalın bir şekilde yutkunarak bara doğru döndü. Hâlâ kolunu tutuyordum, bu yüzden ben de hareket ettim.

"Ateşle oynuyorsun, bebeğim."

Kelimeler dudaklarından hırıltıyla döküldü, sanki beni otuz yaşında bir kadın olarak değil de yasak bir genç kız olarak görmeye kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"Ben çocuk değilim," diye tersledim.

"İnanın bana, bunun fazlasıyla farkındayım." Bara doğru ilerleyerek iki parmağıyla hafifçe vurdu. "Buzlu bir viski ve kızılçık mimozası alabilir miyim?"

Barmen başını sallayarak viskiyi getirdi.

"Beni izliyordun, Wilson Baba." Şampanya kadehimi bir süre önce yere bırakmıştım ama yine de ne içtiğimi biliyordu.

Yakına eğildi, burnu neredeyse çeneme değecekti.

"Yıllardır, Wren. Yıllardır seni izliyorum." Nefesi kulağımın üzerinde dans etti ve kalbim küt küt atmaya başladı. Doğruldu ve bardağını barın üzerinden çekti. "İyi geceler."

Üzerinden bir ay geçmiş olabilir ama o etkileşimin her anı zihnimde o kadar canlıydı ki sanki dünmüş gibi geliyordu.

Tüm bunlara rağmen, bu hafta sonu onu iğnelemenin zamanı değildi. Çünkü bu bir işti.

Uçakta göz göze geldikten sonra bir an için şok olmuşum. Ama ipuçları hızla yerine oturdu. Sadece Stonehenge hakkında uzun zaman önce konuştuğumuzda tutkulu olmakla kalmamış, aynı zamanda her zaman bir sanat hayranı olmuştu. Boston Güzel Sanatlar Müzesi'ne ilk seyahatim Tom'un izniyle olmuştu. Avery'nin canı çok sıkılmıştı ama on altı yaşındaki ben, Tom'un sanatın tek bir zaman diliminde nasıl tüm hikâyeleri anlatabildiğine dair konuşmasını dinlemiştim. Büyülenmişim. O günkü hayranlığımın bir nedeni onun çok hoşlandığım havalı bir yıldız sporcu olmasıydı, ama diğer büyük bir nedeni de her bir suluboyaya olan tutkusuydu.

Kapıcıya arkamı döndüğümde parlak gözleri bana kilitlendi ve nefes almamı zorlaştırdı. Genelde gözlerimle buluşmazdı. Ya da bana pek bakmazdı. Ancak bugün benden kaçmıyordu ve bakışlarının yoğunluğu beni geriordu.

"Hazır mısın?" Sesimdeki çatlaktan irkilmemeye çalışarak sordum.

"Çok çabuk oldu." Kelimeleri alçaktı ve dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyordu. Sert ses tonu bir şekilde iltifat gibi geldi ve omurgamda bir heyecan yarattı.

"Bu sabah aradım ve erkenden hazır olmasını istedim, sonra da yolda mobil uygulamadan check-in yaptım." Tom'u zaman kaybetmekten nefret ettiğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

"Aferin." Ağzı belki de mutluymuş gibi seğirdi ama adam hiç gülümsemediği için bunu anlamak imkânsızdı. Bir kolunu uzatarak asansörü işaret etti.

Çabucak o tarafa yöneldim ve şans eseri tam o tarafa adım attık. Küçük paslanmaz çelik kutunun içindeki sessizlik şaşırtıcı derecede rahattı. Normalde boşluğu kelimelerle doldurmaya çalışırdım ama Tom saçmalıklardan nefret ederdi ve konuşmayı beklemediğini bilmek beni rahatlatırdı.

Kapılar açıldığında onları yerinde tuttu ve arkamdan çıkmadan önce benim çıkmamı bekledi. Hiçbir şekilde kısa boylu değildim ama 1.80'den uzun bu adam arkamda dururken kendimi küçük hissediyordum.

Süitin kapısına doğru ilerlerken omuzlarımı geriye çektim. Normalde profesyonellik bana kolay gelirdi. Müşterilerimi kol mesafesinde tutacak alanlara sıkıştırırdım. Ama Tom'la bu rutin çok daha zordu.

Koridorda ilerlerken Erin'in uyarısı aklımdan geçti. O uyarıyı yaptığında kendimi kaybetmiş ve belki de biraz kırılmışım. Böyle bir hatırlatmaya ihtiyaç duyacak bir insan değildim. Ama geriye dönüp baktığımda, hafta sonunu en iyi arkadaşımın babasıyla geçireceğimi bildiği için beni uyarıyordu. Endişesi bir ilişki değildi. Birkaç an paylaşmış olsak ve aramızdaki elektriklenmenin ipuçlarına rağmen Tom buna asla izin vermezdi. Hayır, Erin'in uyarısı benim ona olan yakınlığımla onun uzak bir profesyonelle çalışma tercihini dengelemekle ilgiliydi. Bu iyiydi. Harika, gerçekten. Çünkü umutsuzca öyle olabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

Kapıyı iterek açtım ve önümde uzanan muhteşem süite bakarken içimi kaplayan dizginledim.

"Kabul edilemezse haberim olsun." Elimi salladım, kayıtsızmış gibi davranarak mekânı işaret ettim - oturma odası ve tam donanımlı mutfak, yatak odaları ve Central Park'ın muhteşem manzarasına sahip bir balkonla çevriliydi.

"İkimiz de bunun aşırı olduğunu biliyoruz," diye mırıldandı. Atıcılık kariyeri boyunca yüz milyon dolardan fazla kazanmış olsa da

Beyzbol, sponsorluklar ve Revs'e koçluk yaptığı süre boyunca savurganlıktan pek hoşlanmadı ve servetiyle asla gösteriş yapmadı.

Ona utangaç bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bazen aşırıya kaçmak eğlencelidir." Beklediğim gibi homurdanmak yerine dudakları tekrar kıpırdadı.

"Bazen." Büyük yatak odasına doğru yürüdü ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde çantamı kapının içine bıraktı.

Yüzünde çatık bir ifadeyle geri döndü. "Burada kalıyorsun. Tartışmak yok."

Ellerimi önümde kavuşturup başımı salladım.

Tom'un çıkışa yakın olmak gibi bir huyu vardı. Restoranlarda, sinemalarda, otellerde, insan kalabalığının olduğu her yerde. Her zaman Avery ile kapı arasında olmakta ısrar ederdi. Ünlü olmanın bir adamı paranoyak yapabileceğini tahmin ediyordum. Kızını koruma ihtiyacını takdir etsem de, beni koruma içgüdüsünün karnımda kelebekler uçuşmasına neden olmasından hoşlanmıyordum. Bu hissi engellemenin bir yolu yoktu, bu yüzden tek yapabildiğim onu yutmaktı.

Yanından geçerken kolum karın kaslarına değdi ve içimde bir elektrik kıvılcımı oluştu.

Tıslayarak irkildi. "On dakika içinde gidiyoruz," diye homurdanarak döndü ve ikinci yatak odasına yöneldi. "Hazır ol. Erken gitmek istiyorum."

Erkencilik onun doğal haliydi. Ona göre, eğer bir kişi zamanında gelirse, geç kalmış sayılırdı. Yine de şu anda erken gelmek istemekten çok benden uzaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi hissediyordu.

Göğsümde kıpırdanan korku ve hayal kırıklığını bastırarak çantamı açtım, ihtiyacım olanları aldım ve huysuz takım arkadaşım dışarı çıktığında hazır ve istekli olduğumdan emin olmak için oturma odasında beklemeye başladım.

Sessizce durdum, bavulunun fermuar sesini dinledim ve şoförümüz için oluşturduğum mesaj dizisini açtım. Bir mesaj yazarken çekmecelerden biri kapandı. Oflayarak başımı salladım. Kim bir gece için bavulunu açardı ki? Saat öğleden sonra birdi ve uçağımız yarın sabah yedide kalkacaktı. On sekiz saat daha burada kalacaktık. Eşyalarını boşaltmasına gerek yoktu. Ama çenemi kapalı tutacaktım. Eğer bu konuyu açarsam, Bay Uptight bana kırıksıklıklar hakkında ders verirdi. Daha çok değil, daha akıllıca çalıştığım için yarın için getirdiğim şal elbiseyi bir yığının içine atıp gece boyunca öyle bıraksam bile kırıışmayacaktı.

Başka bir çekmecenin çarpma sesi beni ürpertti. Bunun Tom için bir macera olması gerekiyordu. Sahiplerini sanat eserinden ayrılmaya ikna etmek için harcadığı çaba başlı başına bir başarıydı. *Stonehenge* kadar rağbet gören bir esere sahip olmak bir kutlama olmalıydı, stres nedeni değil.

Tabloyu aldıktan sonra onu odada yalnız bırakamazdık, bu yüzden kutlama yapacaksak bunu hemen yapmamız gerekiyordu. Benim görevim sadece bu takasın sorunsuz geçmesini sağlamak değil, aynı zamanda unutulmaz olmasını da sağlamaktı. Tom bilse de bilmese de bugünün tadını çıkaracaktı.

Yazdığım metni sildim ve farklı bir rota seçtim. Birkaç mesajdan sonra planlarımız değişmişti.

Tom'un kapısı açılarak dikkatimi çekti ve dışarı adımını attığında dizlerim titredi.

Vay anasını, adam takım elbise giymişti. Hangisinin daha seksi olduğuna karar vermek zordu: Kömür rengi ceketin omuzlarını sıkıca sarması mı, yoksa üst düğmesi açık beyaz gömleğin boynunun kalın sütununu göstermesi mi?

Adem elması sallanıyordu. "Gel."

Bu kelime omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Emir masum bir emir olsa da çifte anlamı gözümünden kaçmamıştı.

Sahnenin nasıl oynandığını görebiliyordum. Üzerimde gezinirken sert gözleri yüzümdeydi. Elleri kalçalarımın arasındaydı. Benimle oynuyordu.

Nefesim kesildi, kalbim kulaklarımda çarpıyordu-

"Wren?"

O tek hece beni hayal dünyasından çekip çıkardı.

Tom kaşlarını çatarak bana baktı, odanın ortasında duruyordu ve beni kapıya doğru eliyle işaret etti.

Vermeye hakkım olmayan tepkiyi zorla bastırdım. İş yüzünden bir araya gelmemiş olsaydık bile, babasıyla yatarsam en iyi arkadaşım beni öldürürdü. İçimde uyandırdığı arzular ne olursa olsun, onları görmezden gelmek zorundaydım. Sahip olduğum en önemli ilişkilerden birini riske atmadan oraya gidemezdin.

Daddy Wilson 4

"*BAR MI?*" Wren uzaklaşırken ben de tersledim. Kırmızı tabanlı topuklarının her tıkırtısında dikkatim aşağı kaymak istiyordu. Kalçalarının salınımının beni hipnotize etmesine izin vermemi istiyordu.

Kontrol konusunda kendimle gurur duyardım. Hayatımın her yönü düzenli ve planlıydı. Wren Jacobs hariç. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu ya da ona karşı tepkilerimi kontrol edemiyordum. Ve bu beni kızdırıyordu.

"Ayrılmadan önce birkaç dakika kutlama yapacağız." Sesi omzunun üzerinden süzüldü, ancak asansörden çıkarken dönmedi.

"Neden?" Alay ettim.

İç geçirerek döndü ve kollarını kavuşturdu, göğüslerinin kalkmasına neden oldu ve üstünün yakasının üzerinde çok fazla ten sergiledi. Dilimi yutmamaya çalıştım. Göğüsler göğüslerdi ve onları bir sonraki erkek kadar sevsem de, tek bir çift bana anevrizma geçiriyormuşum gibi hissettirme gücüne sahip olmamalıydı. Belli ki vücudum bu değerlendirmeye katılmıyordu.

Dilim hala çalışmadığı için sessiz bir kaş çatmayla karşılık verdim.

"Bu anın tadını çıkarmak için zaman ayırmak önemlidir. Bunu es geçmene izin vermeyeceğim."

Göz kırpıttım. Kahretsin, haklıydı. Başka biri olsaydı, en yeni kazanımına mutlulukla kadeh kaldırırdım.

Sessizliğimi onayladığını düşünerek arkasını döndü ve yoluna devam etti.

"Bu planı kabul ettiğimi unuttum mu?" Lobiden bara doğru ilerlerken sordum.

", değil mi?" Dolgun kırmızı dudakları yumuşak bir gülümsemeye kalktı.

Onu böyle görünce midem dibe vurdu. Lanet olsun. Bu lanet kadın sürekli nefesimi kesiyordu. Yavaşlamadan, en sevdiği tatil içkisine, kızılçık mimozasına ve buzlu viski gibi görünen bir şeye doğru ilerledi. Ben de onun yanında kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşinden gittim.

"Teşekkürler, Stew." Barmene bir parmak işareti gönderdi. Adam da gülümseyerek karşılık verince tüylerim diken diken oldu.

"Onu tanıyor musun?" Yanına yaklaşıp kollarımı pürüzsüz ahşap yüzeye ve yirmi iki yaşından fazla olmayan adama odaklandım. Allah kahretsin. Kızgınlık içimde titreşti. Ne kadar genç olursa olsun, ona benden on yaş daha yakındı.

İnce bir omzunu kaldırdı, sonra telefonunu tutup hafifçe salladı. "Hayır. Elektronik konsiyerj Stew'in içkilerimizi bizi beklediğini söyledi."

Göğsümün içindeki hulk geri çekildi, artık zavallı çocuğu boğazlayabilmek için dışarı çıkmaya çalışmıyordu. Keskin bir nefes alarak elimi yüzümde gezdirdim. Sakinleşmem gerekiyordu.

Hafifçe yaklaştı ve yumuşak, tatlı kokusu ciğerlerime doldu. "Bu yolculuk sinir bozucu olmalı ama söz veriyorum eğlenceli olacak."

Gülümseyerek bir elini bileğimin üzerine, gömleğimin manşetinin hemen altına koydu.

Teni benimkiyle buluştuğu anda elektrik kıvılcımları kolumda dans etti.

"Sadece bir içki al." Sıcaklığını da yanına alarak şampanya kadehine uzandı ve onu havada tuttu. "Yaşadığınız en kolay, en temiz edinim olacak şeye."

Yutkunarak viskime uzandım. İçki içmek boktan bir fikirdi ama eğer kaslarımı gevşetmezsem günü asla atlatamazdım. "Stonehenge'e," dedim bardağımın kenarını onunkine vurarak.

"Stonehenge'e," diye fısıldadı, sesi gerçek duygularla doluydu.

Donup kaldım ve içmek yerine dudaklarının bardağın kenarına kapanışına ve yutkunurken boynunun yumuşak tenine odaklandım.

"Kadeh kaldırdıktan sonra bir yudum almak adettendir, Tom."

Aradaki boşluğa uzanıp onu kendime çekme dürtüsü karşı konulmazdı. Bardağımdaki alkol yerine onun dudaklarındaki alkolü tatmak için yanıp tutuşuyordum. Dilimi ağzına sokup onu yuttuğumda inleyip inlemeyeceğini görmek için. Çıkardığı her iniltiyi yutmak için.

Ama yapamadım.

Çenem gerilmiş bir halde kadehimi kaldırdım ve likörün yakıcılığının, içimden atamadığım yasak arzu için beni cezalandırmasına izin verdim. Sertçe yutkundum, sonra buzlu bardağı barın üstüne geri koydum.

"İşte."

Hayatımda gördüğüm en uzun kirpiklerin çevrelediği o kara gözlerini devirdi ama yılmadı. Tek bir adım geri atarak bir bar taburesine zıpladı, sonra uzun bacak bacak üstüne attı.

Onu izleyen tüm erkekleri göz önüne alarak odayı inceledim. Wren topladığı ilgiyi fark etmiş gibi görünmüyordu. Kadın muhtemelen buna alışkındı. Gittiği her yerde büyük olasılıkla ilgiyle .

Kendi tabureme oturmak yerine tam tersini yaptım. Başka birinin araya girmesini engellemek için aramızdaki boşluğu silerek yaklaştım.

"Benimle oyun planının üzerinden geçebilir misin?" Kendimi o kadar yakınımaya yerleştirmiştim ki vücudunun sıcaklığını kolumda hissedebiliyordum, konuşmayı iş için ayrılmış bir kutuya geri dönmeye zorladım.

"Elbette." Başını sallayarak öne doğru eğildi. İçkisini kaldırırken bir tutam saç uçtu ve ben izin vermeden elim onu yakalamak için uzandı. Tek parmağımla kulağının arkasına sıkıştırdım. Bu hareket, parmağımın kulağının kabuğunda kaymasına neden oldu ve tepki olarak titredi.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, açık ve istekliydı. Ve dudaklarını ayırıp dilini alttakini ıslatmak için dışarı çıkardığında kalbim çarptı ve kulaklarım uğulدادı. Çok yakındık, aramızda sadece bir adım vardı. Yavaşça dikkatimi tekrar gözlerine verdim. Orada bulduğum duygu göğsüme inen bir darbe gibiydi. Gözlerimin içine derin derin bakarken, derinliklerinde derin bir arzu filizleniyordu. Neredeyse teslim oluyordum ama içgüdülerim devreye girmeden önce mantığım devreye girdi ve neden yapamayacağımı tam olarak hatırladım. Çünkü yapmamalıydım. Değil mi?

Boğazımı temizledim ve içkimi dudaklarıma götürdüm. Büyük bir yudum daha aldıktan sonra uzaklara baktım ve boğazımdan mideme inen alevlerin tadını çıkardım.

"Oraya vardığımızda," dedi ve MET'e vardığımız anda neler olacağını ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı.

Her kelimesini dinledim ama ona doğru bakamadım. Bunun yerine nefes almaya odaklandım ve kararlılığımı pekiştirerek bu muhteşem kadını kızımın en iyi arkadaşının ait olduğu, kendi arkadaşımın kızının ait olduğu kutuya geri koydum.

Ben bir pislik değildim ve bir oyuncu da değildim. Hiç de olmadım. Avery'nin annesi hamile kaldığında, onunla evlendik. Evli kaldığımız dört yıl boyunca ona sadık kaldım. Yirmi beş yıl önceki boşanmadan bu yana birkaç ilişkim oldu ama hiçbirisi çok ciddi ya da dramatik değildi. Her biri nispeten iyi şartlarda sona erdi ve eski sevgililerimden hiçbirisi benim hakkımda ileri geri konuşmazdı. Çoğu mesafeli olduğumu iddia ederdi. Arzu ya da tutku tarafından kontrol edilen türden bir adam değildim.

Ve bu bugün de değişmeyecek.

Açıklamasını bitirdiğinde "Kulağa harika geliyor," dedim.

"Yani..." Çevremde, şarap kadehinin sapını sıktı ve parmaklarının arasında hafifçe döndürdü. "Sırada ne var?"

"Sıradaki?" Sonunda ona bakmama izin verdim, ancak tereddütle hareket ettim, kırılmış cevabım yüzünden kızacağından veya incineceğinden endişelendim.

O değildi. Yüz ifadesi meraklı ve açıktı.

"Evet." Bara yaslandı, başını bana doğru çevirdi. "*Stonehenge* resmen senin olduğunda koleksiyonculuğunun bittiğini söyleyemezsin." Tek kaşını kaldırarak bana şakacı ve meydan okuyan bir bakış fırlattı.

"Tabii ki hayır. Bir listem var," diyerek onu temin ettim. "Bu iş iyi giderse, belki seninle paylaşırım."

Planlarım vardı ve Larry ile Pat'in bunu benim için gerçekleştirecek insanlar olmadıkları giderek daha açık hale geliyordu. Bu konuyu Erin'le konuşmam gerekiyordu.

"Ooh, eldiveni aşağı mı atıyorsun?" Sırıttı ve tekrar arkasına yaslandı. "Meydan okumayı severim."

"Tabii ki biliyorsun." Kendi bardağımı yanımdaki lake yüzeyde döndürdüm. "Peki ya sen? Senin bir listen var mı?"

"Yakından görmek istediğim tablolar mı? Tabii ki istiyorum."

Normalde havadan sudan konuşmaktan nefret ederdim ama o hangi parçaları görmeyi hayal ettiğini anlatırken büyülenmişim. Gözlerinin parlaması tüm odayı aydınlattı ve yanaklarının hafifçe kızarması içimi ısıttı. Konuşurken ellerini hareket ettirmesi bile büyüleyiciydi. Büyüleyiciydi. Özellikle de benim de tutkuyla bağlı olduğum bir konu hakkındaki derin bilgisi.

"*Water Lilies*'in ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.

İçkisini kaldırdı ve alt dudağını somurtarak dışarı çıkardı. "Orangerie Müzesi'ne gitmediğim için bilmiyorum."

Başımı salladım, ama dudaklarım gülümsemeye başlamadan önce yüz hatlarımı düzelttim. "Her zaman büyük olduğunu duymuştum ama neredeyse bir futbol sahası kadar büyük olmasını beklemiyordum, orası kesin."

İç çekerek bir elini çenesinin altına sıkıştırdı ve tavanı inceledi. "İşte bu yüzden hepsini bizzat görmek istiyorum. Sanatı bizzat deneyimlemek, onu ekrandaki bir fotoğrafta görmekten çok farklı."

"Evet, öyle."

"Bir gün onları görmek için Paris'e geri döneceğim." Bu sözleri sanki kendine verdiği bir sözmüş gibi söyledi.

Kalbim küt küt atıyordu. Kahretsin, onu götüreceğime söz vermek istedim. Ona *nilüferleri* gösterecektim, sonra da *bayraklı belediye binasını*. *Elmalar ve Kurabiyeler*. *Piyanodaki Genç Kızlar'a* bayılacağını biliyordum. O parçada renkler o kadar akıcı bir şekilde harmanlanmıştı ki, sıvı hava gibi, neredeyse vuruşsuz.

Ona bu sözleri verecek kişi olamamaktan nefret ediyordum. Onu istemeye hakkım yoktu.

Çok arkadaşı olan bir adam değildim. İnsanlara zaman ayırmayan bir işkoliktim. Avery dışında ailemden kimse kalmamıştı. Tek çocuktum ve annemle babam çoktan ölmüştü, yani kızım benim ailemdi. Kızımın en iyi arkadaşlarıyla çıkararak onu yabancılaştırmak bana pek doğru gelmiyordu. Avery hayatına devam ediyor olsa bile. Wren'e direnmek gittikçe zorlaşsa bile.

Gözlerim dudaklarına kilitlendi. Avery'nin anlayabileceği bir dünya var mıydı? Bunu kabul edebileceği bir yer?

Wren yarısı dolu içkisini itti. "Muhtemelen gitmeliyiz. Şoför ön tarafta bizi bekliyor."

Kaşlarımı çatarak bu saçma fikirleri bir kenara bıraktım ve saatime baktım, henüz gitme vaktinin gelmediğinden emindim. Ama eminim ki kırk beş dakikadır burada oturmuş konuşuyorduk.

Tabureden indi ve bir kez daha kendimi akılsızca onu takip ederken buldum.

Ayrıntılar üzerinde çalışıp tabloyu elimize aldığımızda, yanımdaki kadın beni tamamen şaşırtmıştı. Sanat eserini doğrulayıcılarla birlikte incelemesi, hem orijinallliğini hem de durumunu soğukkanlı bir şekilde kontrol etmesi etkileyiciydi. Pazar gecesi düzenleyeceği müzayedeyi gizlice tanıtırken bir yandan da doğrulayıcılar ve müze çalışanlarıyla sohbet eden uzman bir iş bitiriciydi. Bahsettiği detaylar benim boyumu çok aşıyordu. Bu kadının bilgisi ve tanıştığı herkesi etkileme yeteneği beni büyüğü altına daha çok çekti.

Bu tür şeylere daha önce de gitmişim ve Larry her zaman alacağım şeyi üstünkörü bir şekilde kontrol ederdi ama ayrıntılara gösterdiği özen Wren'inkine benzemiyordu. Sanki o da tablo için benim kadar heyecanlanmış gibiydi.

"Tebrikler." Ellerini çenesinin altında birleştirdi ve sadece parmaklarını kullanarak hafifçe alkışladı, ben yönetmenle tokalaştıktan sonra kutuyu masanın üzerinden bana uzattı.

"Teşekkürler." Dudaklarım seğirerek elimi kutunun üzerinde gezdirdim. Resim artık resmen benim olmuştu ve benim mülkiyetimdeydi. Neredeyse gülümsememe izin verecektim ama gülümsemem yüzümde kırılmadan önce kollarını bana doladı ve sıktı. Tatlı kokusu burnuma çarptığında donakaldım ama bir süre sonra bedenim canlandı ve onu kendime çektim.

Uzun gövdesi vücuduma mükemmel bir şekilde bastırdı, yangına karşı yin yuvası gibi. Hiç düşünmeden kollarımı ince beline doladım ve sıkıca sarıldım. Ellerim sanki ona dokunmak için yaratılmış gibi sırtına yayıldı. Çenemi kısıtım, saçlarına sokuldum ve onu içime çektim.

Elimdeyken hissettiklerini takdir etmek için kendime iki kalp atışı kadar zaman verdim, çünkü geri adım atmam gerekiyordu.

Onu bırakmak işkence gibiydi ama Wren çabucak döndü, yüzü hala aydınlıktı, sanki az önce paylaştığımız şey hayatımızı değiştiren bir deneyim değil de normal bir kucaklaşmaydı.

O toplanan gruba teşekkür ederken ben de bu kadına kafayı taktığım için kendimi azarladım. Wren'in zeki ve yetenekli olduğunu her zaman biliyordum ama onu iş başında görmek her şeyi çok daha gerçek hale getirmişti. Ve ona karşı koymayı çok daha zorlaştırmıştı.

Ama bu karasevdanın ateşini söndürmeli ve biraz mesafe koymalıydım.
Çabucak.

Baccarat Otel'deki süitimizin kapısı arkamdan kapanırken, Tom'u kaşlarımı çatarak izledim. *Stonehenge*'in sahiplerini satmaya ikna etmek için bir yıldan fazla çalışmış olan bu adamın mest olmasını bekliyordum. Tom, otele döndüğümüz yol boyunca heyecandan ziyade hüsrandan başka bir şey yaymamıştı. Gökyüzünü kaplayan sağanak yağışa küfretmekle, bizimle Boston'a dönmesi için tuttuğumuz güvenlik görevlisi Kline'a ters ters bakmak arasında gidip gelmişti.

"Benim odam. Lütfen." Huysuz adam elini uzatarak en yakın kapıyı işaret etti. Cümlesinin sonuna eklediği *lütfe*n kelimesi ne olursa olsun, bu sözler zavallı Kline için bir emirdi.

Tom'un çatık kaşlarını gördüğümde midem acıyla burkuldu. Onun sorunu neydi? MET'te bana sarıldığında bir an için sadece kalbimin küt küt atmadığına yemin etmişim. Belli ki yanılmışım.

"Teşekkürler, Kline." Takım arkadaşımın berbat insan ilişkilerini telafi etmek için ona gülümsedim.

Tom takım elbisesinin ceketini silkip yemek odasındaki sandalyenin arkasına dikkatlice asarken gözlerini bana dikti.

Otuz saniyeden kısa bir süre içinde Kline eli boş döndü. "Dışarıda kalmamı istemediğine emin misin?"

Normalde *Stonehenge* gibi yedi haneli rakamlara ulaşan bir tabloyu taşıırken güvenliği süitin dışında tutardık ama Tom başından beri açık konuşmuştu: Tabloyu taşıırken, güvenlik

-Onu taşımak ve aynı anda birini savuşturmak zorunda kalmak istemiyordu ama bunun dışında, onların yolundan çekilmesini istiyordu.

"Hayır. Gidebilirsin." Tom kollarını kavuşturdu, elbise gömleği biçimli omuzlarını sıkıca sarıyordu.

Kline başını sallayarak bana doğru yöneldi. "Sabah için plan yaptığında bana haber ver, kar falan var." Gözleri Tom'a kaydı ve sesini alçalttı. "Ve akşam yemeğinde insan arkadaşına ihtiyacın olursa."

"Teşekkürler." Eğlenerek bir kıkırdamayı bastırdım.

Kline ve ben birkaç işte birlikte çalışmıştık, çoğunlukla müzayede için sanat eserleri taşıyorduk. İyi bir adamdı, karısı harikaydı ve çocukları sevimliydi. Biliyordum çünkü sürekli onlardan bahsetmeyi severdi.

"Teşekkürler Bay Brown." Kline Tom'a başıyla selam verdi ve kapıdan çıktı.

Kapı kapandığı anda Tom bana döndü. "Çizgi Rambo'nun olayı ne? Neden onunla çalışıyorsun?"

Midemdeki düğüm sıkılaştı. "Ha?"

Oflayıp puflayarak kapıya doğru el salladı, öfkesi derinleşmişti. Huysuz olmak başka bir şeydi ama birlikte çalıştığımız insanlara kötü davranılmasına asla izin vermezdim, Tom bile olsa.

"Kline. Adamın bir adı var." Yaklaştım ve Tom'a sessizce bakarak bekledim. Sonunda göz göze geldiğimizde çenemi kaldırdım. "Kline ve *şirketiyle* çalışıyoruz çünkü kendisi profesyonel, eğitilmiş ve son derece ketum. Tam olarak kim olduğunuzu biliyor, ancak bir odada tek başınıza olsanız bile mahremiyetinize saygı duyuyor ve hiçbir şeyin halka sızmasına asla izin vermiyor. Güvenliğimize karşı nazik davranmaya ve her şeyin sorunsuz bir şekilde gerçekleşmesinden memnun olduğunuzu itiraf etmeye ne dersiniz?"

"Tatmin oldum." Dudaklarını öyle sert bir çizgiye bastırdı ki, *tatmin* bile oldu. bir esneme.

Alayımı geri çektim. "Tatmin oldun mu?" İçimde kaynayan öfkeye rağmen ses tonumu eşit tutmayı başarak sordum.

Başını salladı, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. "Evet. Sonuçlardan memnunum." Elbette. Mutluluk adam için çok güçlü bir duyguydu.

"Madem memnunsun," dedim, bu kez ses tonumdaki iğneleyici ifadeyi zar zor koruyarak, "oda servisi isteyeyim mi?"

"Hayır." Tek kelime yüksek sesle ve kesik kesikti.

"Hayır mı?"

Saatlerdir New York'taydık ve henüz yemek yememiştik. Açlıktan ölüyordum. Tabloyu almak planladığımdan daha uzun sürmüştü ama her ayrıntıyı kontrol etmek ve tekrar kontrol etmek için fazladan zamana değmişti. MET'in kendi doğrulayıcıları vardı ama ben onların incelemelerini izleme ve önemli ayrıntılar hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatını değerlendirdim. Bu ilginç bir süreç ve okyanusu aşmadan başka hiçbir yerde elde edemeyeceğim türden bir kaliteye sahip bir öğrenme deneyimiydi. Tom evrak işlerini hallederken hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ama Escalade'e bindiğimiz anda, kızgınlığını bir kışlık palto gibi üzerine giymişti.

"Birlikte yemek yemiyoruz." Ceketini sandalyeden kaldırarak döndü ve odadan dışarı çıktı. Yatak odasının kapısındaki kilidin tıklamasıyla yalnız kaldım.

Kalbimin sıkışması aptalcaydı. Reddedilmesi önemli değildi. Çoğu zaman müşteriler akşamlarını kendi başlarına geçirmeyi tercih ederlerdi. Hiç bugünkü kadar büyük bir anlaşmam olmamıştı ama bir sürü küçük anlaşmayı desteklemiştim. Hatta ilk kez bir müşteriyle aynı odayı paylaşıyordum. Bu yüzden Tom'un benimle takılmakla ilgileneceğini düşünmek benim açımdan saçmaydı.

Yine de, kanepenin etrafından dolanıp balkona açılan büyük sürgülü kapılara doğru ilerlerken omuzlarımın çökmesine engel olamadım. Dönüş yolunda çevremizde uçuşan yağmur taneleri tam anlamıyla kara dönüşmüştü ve kocaman beyaz taneler karanlık gökyüzünü süslüyordu. Toz halinde bile olmayan kar, neredeyse yarım santime ulaşmış ve şehri kaplamıştı. Bu yolculukta yanıma palto almamayı tercih ettiğim için kapıyı açmadım. Bunun yerine sıcak odamdan bembeyaz ufuk çizgisinin tadını çıkardım.

Kar sürpriz değildi. Bütün hafta boyunca hava tahminleri kar yağacağını söylüyordu. Ancak son baktığımda karın yarın öğlene kadar başlamaması gerekiyordu. Sabah erkenden kalkan uçağımız bizi hava koşullarındaki gecikmelerin çoğunu kaçırarak şekilde zamanında götürecek gibi görünüyordu. Ama gerçekten yağıyordu.

Telefonumdaki hava durumu uygulamasını açtım ve yüklendiğinde inledim. Fırtına bugün hızını artırmıştı ve şimdi karın çoğunun sabah altıdan önce birikeceği tahmin ediliyordu. Bu da saat yedi uçağımızın zamanında kalkma olasılığını son derece şüpheli hale getiriyordu. Hiçbir havayolu şirketinden

Henüz bildirimde bulunmadım ama *Stonehenge* ve Bay Planlarda Ani Değişiklikleri Sevmem ile New York'ta sıkışıp kalmak benim iyi zaman anlayışım değildi.

Üzülmektense güvende olmayı tercih ederek United uygulamasını açtım ve havayolu şirketinden bir arama talep ettim. Biraz yalvardıktan sonra biletlerimizi transfer ettirebildim, böylece Boston'a saat iki uçuşunda birinci sınıfta olacaktık. Ardından, birkaç tuşa basarak, sanal konsiyerj ile geç check-out'u kilitledim.

Yirmi dakika sonra duş artık akıyordu ama Tom'u hâlâ görmemiştim. Midem o kadar yüksek sesle gurulduyordu ki duvardan duymamasına şaşırdım. Başka biri olsaydı, onu beklemezdim. Kline'ın akşam yemeği teklifini kabul ederdim. Muhtemelen o tek başına yemek yiyordu, ben ise bütün gün eşlik ettiğim asık suratlı adamın benimle yemek yemek isteyeceğini umarak acınası bir halde etrafta dikiliyordum.

Ne yapıyordum ben?

Başımı sallayarak telefonumun kilidini bir kez açtım.

Ben: Yemek yemek ister misin?

Kline: Yandaki barda zaten. Sana bir sandalye ayırdım.

Hızlıca bir not karaladım ve Tom'u kendi bıraktım.

Daddy Wilson 6

BEN BİR PISLIKTIM. Yansımana bakıp inleyerek elimi nemli saçlarımda gezdirdim. Wren'in tebrik amaçlı bir sarılmadan başka bir şey olmayan kollarını bana doladığı anda bedenim alev almıştı. İstekle, çaresizlikle, hayal kırıklığıyla yanmıştı.

Ve bir çıkışa ihtiyacım vardı.

Parmaklarımı gerdim ve tekrar sıkıca yumruk yaptım. Bu sinir bozucu belirsizlik bana yabancı değildi. Bir şey istediğimde bir plan yapar ve onun peşinden giderdim. İhtiyacım olan tek şey sabır ve sağlam bir stratejiydi. Şimdiye kadar, yeterince çalışırsam istediğimi elde edebileceğimi görmüştüm.

Wren hariç. Konu ona geldiğinde beni istediğim yere götürecek hiçbir plan yoktu. Geçen yıl Wren'le geçirdiğim her an beni daha fazlasını istemeye itti. Kendimi onun sesini duyma, onu gülümsetme ya da ona dokunma fırsatından mahrum bırakmak gün geçtikçe daha da imkânsız geliyordu. Kendimi bataklıktan kurtarmaya çalışmak gibi, ne kadar mücadele edersem o kadar derine batıyordum. Kendim için bir şey istemek bu kadar kötü müydü? Adam, koç değil, baba değil. Ama Tom.

Kendim için birini istemem yanlış mıydı?

Arzu bir kez daha içimi yaktı. İçine girerken ellerimi vücudunda gezdirdiğimi neredeyse görebiliyordum.

Görüntüler kafamdan geçti ve aletim canlandı.

Dişlerimi sıktım. On dört yaşında değildim. Kontrol bendeydi. Kendimi bu ruh halinden kurtarmak için soğuk bir duş alırken tekrarladığım mantra buydu. Çünkü azgın olduğum için duşta elimi sikmiyordum.

Şifonyerin üzerindeki telefonumun vızıltısı beni yatağımdan kaldırdı. Leo'nun adı bir kez belirdi, sonra tekrar. Havamda olmasam da en iyi arkadaşımın mesajına doğru kaydıldım.

Leo: Poker. Benim yerim.

Leo: Karım kitap kulübünde ve çocukları kayıinvalidelere bıraktı. Önümüzdeki dört saat boyunca özgür bir adamım.

Kıkırdadım. Göt herifin özgür bir adam olmaya hiç niyeti yoktu. O sadece lanet bir drama kralıydı.

Ben: NYC'de,
kardeşim.

Bok yok mu? İş mi, oyun mu?

İş için burada olduğumu iddia edemezdim, çünkü eğer bana mesaj atıyorsa, o zaman yardımcı koçum Collin'e de poker için mesaj atıyordu.

Ben: Oyna

Güzel. Umarım o sopayı kışından çıkarabilir.

Ben: Orta parmak GIF'i

Haha. Randevunuzun tadını çıkarın. Firtinanin oldukça siddetli olması bekleniyor. Belki bir gün daha yatakta kalabilirsin. Göz kırpmma emojisi

Yutkundum ve üzerimdeki Wren'in görüntüsünün kaybolmasını diledim. İşe yaramadı ve kısa süre sonra ona bir başkası eşlik etti. Bu sefer , ellerim vücudunda geziniyor, aletim muhteşem kalçalarının arasında kayıyordu. Sikim kalınlaştı, bu fikirle zonklamaya başladı.

Telefonum tekrar çalarak beni kendime getirdi. Sert bir nefes alarak kendimi Leo'nun mesajına odaklanmaya zorladım.

Heath az önce geldi. Seks hafta sonunuzda iyi eğlenceler diyor.

İrkildim. Tanrım. Kiminle birlikte olduğumu bilseydi, bambaşka bir şarkı söylerdi. Ama bekleyin. Wren'le birlikte olmasam bile bir anlık mantıklı düşünce seks sersemliğimi atlatmayı başarmıştı...

Ben: O kelimeler onun ağzından çıkmadı.

Leo: Haha. Evet, ben de göremiyorum.

Leo: Komik hikaye, tho. Wren'in de orada olduğunu söylüyor. Bir iş gezisi. Karda mahsur kalacağından endişeleniyormuş.

Ekranın üst kısmında Heath'ten bir mesaj belirdi ve üzerine tıkladım.

Heath: Şehirde misin?

Yutkundum. Jacobses'ların yıllar boyunca bana kaç kez yardım ettiklerini saymanın bir yolu yoktu. Beyzbol sezonları uzundu ve Avery sayısız hafta sonunu ve tatili en iyi arkadaşıyla geçirmişti. Heath bir kez bile bu konuda bana bok atmadı. Kızıma yardım etmekten mutluydu. Benim de onunkine yardım etmem gerektiği gibi.

Leo söyledi. Ona mesaj atarım.

Heath: Sağ ol dostum. Hafta sonunu böldüğüm için üzgünüm.

Ben: Endişelenme.

Bu sözler ne olursa olsun, suçluluk duygusu boğazımı tırmaladı. Wren burada benimle sıkışıp kalmıştı. Hava karlıydı, o yalnızdı ve ben bir pislik gibi davranıyordum.

İç çekerek şifonyerin en üst çekmecesinden bir tişört aldım ve seyahat ederken giydiğim kot pantolonu giydim.

Son beş yılda Wren'le yüze yakın yemek yemiştım. Cumartesi akşam yemeklerine Avery ile birlikte gelirdi. Ben onları yemeğe götürürdüm. Avery ve ben tatilleri bile Jacobses'larla geçirmiştık. Bu yüzden odamda böyle saklanmak büyük bir pislik hareketiydi.

Kapıyı açtım ve kilit patladığında irkildim. Kapı kolunu kilitlediğimi hatırlamıyordum ama daha önce buraya hışımla girerken ne kadar gülünç görüldüğümü hayal edebiliyordum. Umarım bunu yaptığımı duymamıştır.

Wren'in ana odada oturmasını beklerken, kendimi yalnız bulunca şok oldum. Kahretsin, burada beni beklediğini düşünecek kadar aptalmışım. Aptalın tekiydim çünkü o, birinin onu ezip geçmesine izin verecek türden bir kadın değildi.

Kline'a eşek gibi davrandığımda bana kızmıştı. Ama ikisi arasındaki rahat konuşma beni germişti. Burada neredeyse elli yaşındaydım ama yine de kıskanç bir genç gibi davranıyordum.

Çenemi kilitledim. Muhtemelen bu konuda da özür dilemem gerekecekti. Ellerimi kalçalarımaya koyarak boş odayı ve mutfağı taradım.

Yatak odasının kapısı açıktı, ben de çerçeveye vurdum. "Wren?"

Cevap vermeyince içeri baktım ama orada da yoktu. Çantası hala yatağının yanında yerde duruyordu ve cüzdanı şifonyerin üzerindeydi, yani bana pislik olduğum için inat olsun diye şehri terk etmemişti.

Ne oluyor be?

Odayı inceledim, sonra tekrar ana alana çıktım. Hiçbir şey yerinde değildi. Buraya girmiş gibi bile görünmüyordu. Her yastık kanepedeki yerine tam olarak oturmuştu. Dergiler sehpanın üzerine eşit bir şekilde yayılmıştı, temizlik görevlileri onları düzenlediğinden beri hiç bozulmamışlardı.

Yerinde olmayan tek şey tezgahın üzerinde gelişigüzel duran not defteriydi. Kaşlarımı kaldırıp not defterini aldım.

*Yan odada Kline ile yemek yiyorum. Fikrini
değiştirirsen ve bir şey istersen bana mesaj at,
ben alırım ya da sen.*

Wren

Oh, hayır.

Kıskançlık içimde fokurdadı.

Yan kapı mı? Yan kapı neydi? Ve neden gitmeden önce bana söylememişti?

Bu kolay bir cevaptı. Çünkü onu görmezden gelmişim. Gitmesini istemişim ve o da tam olarak bunu yapmıştı. Tam olarak bir profesyonelin yapması gerektiği gibi davranmıştı. Yine de bunu düşününce öfkem göğsümü parçaladı.

Kapıya döndüm ve hışımla çıktım. Kapı arkamdan kapanıncaya kadar ayakkabı giymediğimi fark etmedim. Kahretsin, ayakkabım bile yoktu.

Çoraplar.

Kahretsin.

Top haline getirdiğim notu bir cebime soktum ve odanın anahtar kartını sakladığım cüzdanımı aramaya koyuldum.

Ama cebim boştu. Kahretsin.

Cüzdanım şifonyerimin
üzerindeydi.

Benim telefonum da.

Böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdim. Bu tür bir senaryodan kaçınmak için hayatımın her yönünü sıkı bir şekilde kontrol altında tuttum.

Ve şimdi koridorda yalınayak dolaşıyordum ve odamda kilitli kalmıştım.

Asansörün düğmesine bastım ve kapılar hemen açılmayınca onlara ters ters baktım. Düğmeye art arda birkaç kez basmadan önce otuz saniye bekledim.

Aptal asansör çok yavaştı.

Sonunda üzerindeki ışık yandı ve bir çınlamayla kapılar açıldı. İçeride lobi düğmesine bastım ve hemen ardından *kapıyı kapat* yazan düğmeye bastım. Artık yapabileceğim tek şey resepsiyona gidip beni tekrar içeri almalarını ummaktı.

Sorun ne mi? Kimliğim yanımda değildi. Olsaydı bile, yine de işime yaramazdı. Lanet oda müzayede evinin adınayken olmazdı.

Lobiye indiğimde dumanı tütüyordu.

"Affedersiniz efendim," diye seslendi bir adam. "Misafirlerimizin odalarından çıkarken ayakkabı giymelerini rica ediyoruz."

Tabii ki yaptılar. Ne tür bir ahmak New York'un en prestijli otelinin lobisinde çıplak ayakla dolaşır? Görünüşe göre, benim türümde bir ahmak.

Onu görmezden geldim ve doğruca masaya yöneldim.

Genç kapıcı beni başımdan çıplak ayaklarıma kadar incelerken gözleri büyüdü.

"Odamda kilitli kaldım." O da ayağımda uygun ayakkabı olmadığı için bana çıkışmadan önce kelimeleri gıcırdatarak söyledim.

Sesli bir şekilde yutkunarak yüzümü taradı ve yüz ifadesinde tanıma hissi belirdi. Yirmi yıl önce herkes beni tanırdı. Boston'un ilk atıcısı olarak popüleritem ve birçok sponsorluk anlaşması arasında, sokakta yürürken her yirmi adımda bir imza ve hatta bazen bir fotoğraf için durdurulmadan yürüyemezdim. Bugünlerde ise çoğu zaman fark edilmeden hayatıma devam edebiliyorum. Sıkı beyzbol hayranları

ve artık herkesin kameralı cep telefonu olduğu için fotoğraf istekleri daha yaygın hale gelmişti. Şimdi, istediğim son şey bu anı fotoğrafik bir kanıtle anmaktı.

Takıntılı olduğunuz yasak kadının başka bir erkekle buluştuğu ve sizin de kendinizi kaybedip odanıza kapandığınız zamanı hatırlıyor musunuz? Evet, bunu unutmayı tercih ederim.

Ama genç adam ayakkabılarım ya da kimliğim hakkında bir şey söylemedi. "Oda numarası?"

"2401," diye homurdandım, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu.

Ekrandan yüzüme baktı, dudakları gergin bir çizgi halindeydi. "Bayan Jacobs odada mı?"

Cidden mi? Öyle olsaydı burada duracağımı mı düşündü?

"O yan tarafta." Karın dönerek karanlık geceyi daha gri bir pus haline getirdiğı pencerelere doğru döndüm. Bu şekilde dışarı çıkmamın imkânı yoktu.

Tezgâhın üzerinden baktı ve kaşlarını yargılamak için kaldırarak dikkatle ayaklarıma baktı.

"Onu aramam gerekecek." Bu harikaydı.

"CHASE de en az kadar seviyor. Evie ise uzun turnuvaları pek sevmiyor." Kıkırdadı. "Özellikle de küçüklerle. Ama sanırım uzun vadede güreş dünyasındayız."

"Chase beğendiği sürece." Tabağımdaki bir patates kızartmasıyla oynadım, ama ağzıma atmak yerine tekrar düşürdüm.

Telefonum barın üstünde vızıldadı. Zorba babamdan bir mesaj daha geldiğine emindim. On yıldır tek başıma yaşıyordum ama burada kar yağdığını öğrendikten sonra sanki hayatta kalma becerilerini unutmuşum gibi davranmaya başlamıştı. Artık cevap bile vermiyordum. Ona iyi olduğumu ve uçuşumu yeniden planladığımı söyledim. Bırakması gerekiyordu. O ve annem iyi niyetliydiler ama yetişkin çocuklarının yetişkin olmalarına izin vermeleri gerekiyordu.

Bu normal miydi? Ebeveynler çocukları için endişelenmeyi hiç bırakmazlar mıydı?

Belki de . Çocuk sahibi olmaya niyetim olmadığına dair uzun listeye ekleyeceğim bir neden daha varmış gibi görünüyordu.

"Bir tane daha alacağım." Barmen yaklaşırken Kline elindeki boş birayı barın diğer tarafına itti.

Karın ne kadar şiddetli yağdığı düşünülürken, bar oldukça doluydu. Mekânın etrafına dağılmış olan yüksek topuklu ayakkabıların çoğu

Muhtemelen benim gibi otelden gelmişlerdir. Fırtınada dışarı çıkmaktan çok daha mantıklıydı. Hepimizin yemek yemesi gerekiyordu, değil mi?

Görünüşe göre oda arkadaşım hariç hepimiz.

Granit barın üzerinde duran telefonuma kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Aptalca bir şekilde Tom'un mesaj atıp fikrini değiştirdiğini söylemesini umuyordum.

Çünkü sadece onunla takılmak istiyordum. Sinir bozucuydu. Böyle hissetmem için tek bir iyi neden yoktu. Tonlarca kötü neden olmadığını söylemiyorum. İş, en iyi arkadaşım, ailem... Wilson Baba'ya her yaklaştığımda içime dolan şiddetli çekimden uzak durmak için tüm nedenler.

Suçluluk duygusu boğazımı tırmaladı. Avery'nin babasından uzak durmamı istemesi umurumda olmalıydı. Kendime yalan söyleyebilir ve bir hamle yaparsa onu geri çevireceğimi söyleyebilirdim ama gerçeği biliyordum. Bir hamle yapmasını arzuluyordum. Bunu diledim. Sonra da bu konuda kendimi boktan hissettim.

İçimi çektim.

"Çocuk muhabbeti yaparak seni sıkıyorsam kusura bakma."

Gülümsemeye zorlayarak topuğumu arkalıksız taburenin basamağına geçirdim ve Kline'ın yüzüne doğru kaydım. "Hiç de değil." Son yarım saattir havadan sudan konuşmaya çalışıyordum ama ne kadar çabalasam da kafam hâlâ süitin içindeydi. "Sadece dikkatim dağınık."

Telefonum aramızda titredi ve ekranda New York'tan bir numara belirdi.

Telefonu kaldırdığımda aptal kalbim küt küt atmaya başladı ama heyecanımı bastırdım. Tom'un otel hattından arıyor olması mümkün değildi.

Yine de cevap vermeye hevesliydim. "Otel burası olabilir." Sağa kaydardım ve telefonu kulağıma götürdüm. "Alo."

Genç bir erkek sesi "Bayan Jacobs" dediğinde kalbimin nasıl sıkıştığını görünce bir kez daha kendime lanet etmek istedim.

"Evet?"

"Ben Henri, Baccarat Oteli'nin kapıcısı. Mr.... var." Kısa bir duraklama oldu. "Bay Brown burada."

Bay Brown-oh. Gözlerimi kırptım.

"Kendini odanın dışında kilitletiğini mi iddia ediyor?" Sesinin tonu sonda yükseldi ve ifadeyi daha çok bir soru gibi gösterdi.

Keskin bir nefes aldım. Kendini dışarı mı kilitlemiş? Bunu hayal etmek zordu. Tom kendini dışarıda bırakacak bir adam değildi. Panik beni ele geçirdi, göğsüm sıkışmaya başladı. Bir şeyler çok ters gitmiş olmalıydı ki

kontrolümü kaybettim. "Hemen geliyorum." Telefonu kapattım ve Kline'a döndüm.

Beni başından savdı, belli ki alarmımı fark etmişti. "Git. Ben . Bana ihtiyacınız olursa haber verin."

Bilekliğimi kaptığım gibi ayağa fırladım. "Teşekkürler. Sana mesaj atarım."

Soğukta dışarı fırladım, topuklarım buzlu kaldırıma çarptığında neredeyse kığımın üstüne düşüyordum. Kar saçlarımın ve omuzlarımın tozunu aldı, otuz saniye içinde otelin girişine kadar yürüdüm, kapıcı beni karşıladı ve ağır cam kapıyı açtı.

Titrerken, neredeyse boş olan lobiye taradım ve Tom'u kapıcı masasının yanında durduğu yerden bana ters ters bakarken buldum.

Kot pantolon, gri tişört ve *çıplak ayak* mı?

"Ne oldu?" Ona doğru koşarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Milyon dolarlık bir sanat eseri söz konusuydu ve ben aptalca incinmiş duygularımın kontrolü ele almasına izin vererek bir çocuk gibi davranmıştım. Odadan çıkmamalıydım. Utanç ve endişe içimi kapladı. Pat ve Erin'e, bir milyon dolardan fazla değerdeki bir tablo kayb olduğunda, işimi ihmal ederek - üstelik güvenlik için tuttuğumuz adamla birlikte- yan bara gittiğimi nasıl açıklayacaktım?

"Dışarıda kaldım." Tom gözlerini bana dikti.

"Başka bir anahtar yapmamı ister misiniz?" diye sordu masanın arkasındaki genç adam. "Önce onaylamak için bir kimliğe ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Benim var." Tom'u yalnız bırakıp neler olduğunu anlatmasını istedim.

Otelde bile neler olup bittiğini pek belli etmiyorduk, çünkü bu kadar değerli bir şeye sahip olduğumuzun reklamını yapmak akıllıca değildi.

Tom başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve asansöre doğru yürüdü, beni de arkasında bıraktı.

"Tom," diye fısıldadım onun uzun adımlarına ayak uydurmak için koşarken. "Resim mi?"

Asansörün önünde durdu ve kaşlarını çatarak bana baktı, alnı çatılmıştı. "Üst katta."

Donup kaldım. "Sen mi bıraktın?"

Çenesi kilitlendi, burnundan sert bir nefes çıkardı. Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldığında, sorumu görmezden gelerek içeri adım attı.

"Tom." Arkasından içeri girdiğimde keskin ses tonum küçük alanı deldi.

Yanıt vermeden ve gereğinden fazla güç kullanarak, normalde düğmelerin yaptığı sıcak turuncu ısıltıyı yapmayan bizim katın düğmesine bastı.

Kapılar vınlayarak kapandı ve bizi küçük bir alana kilitledi.

"*Stonehenge* iyi mi?" Ellerimi göğsüme bastırarak sordum. Ne haltlar dönüyordu? Neden odadan çıktı? Kimse milyon dolarlık bir tabloyu tamamen başıboş bırakmaz. Sebepsiz yere değil.

"Anahtar," diye tersledi.

Dudaklarımı büzdüm. "Ne?"

Hâlâ yanmayan düğmeyi işaret etti. "Bu lanet şeyin anahtara ihtiyacı var."

"Tamam." Elimi cebime attım ve kartı uzattım. "Peki ya tablo ne olacak?"

"Hâlâ odamda."

Şaşkınlıkla, içimde yükselen sınırları bastırarak yutkundum ve ona bir göz attım. Saçları dağınıktı ve ayakları çıplaktı. Odadan bu halde çıkmasına, resmini bu halde bırakmasına ne sebep olmuştu?

Kline'a mesaj atıp her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için telefonumu çıkarırken "Anlamıyorum..." diye kekeledim.

Asansörün sesi duyuldu ve beni tamamen görmezden gelerek indi.

"Tom." Bir kez daha arkasından odamıza doğru yürüdüm. Gerçi şaşkınlığım hızla yerini kızgınlığa bırakıyordu. "Hey," diye boş yere seslendim o kapıyı iterken.

Odasına doğru ilerledi ama kapıyı yüzüme kapatmasına izin vermedim. Bir açıklama yapmadan olmaz. Adımlarımı hızlandırarak onun peşinden gittim.

Kapıdan girer girmez dondu kaldı ve ben de sırtına çarptım.

Sarsıcı çarpışma onun bana doğru dönmesine bile neden olmadı.

Beni pençesine almış olan endişe anında dağıldı ve yerini öfkeye bıraktı. "Lanet olsun, Tom. Beni görmezden gelmeyi bırak."

Daddy Wilson 8

ONU GÖRMEZDEN MI GELEYİM? Bu gülünçtü. Son beş yıldır onu görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yapmışım ama yine de tamamen başarısız olmuşum. Bu kadın ne zaman yanımda olsa, onun aşırı derecede farkındaydım. *Stonehenge*'den bahsedene kadar bunu düşünmemiştim bile. Orayı terk ettiğimi düşünmemiştim. Tüm odağım oydu. Hâlâ da oydu.

, geriye çektim ve bir elimle kutuyu işaret ettim. "Gördüğünüz gibi, sorun yok. Yani-"

"Hayır." Yaklaştı ve göğsüme kırmızı bir çivi sapladı. "Senin ve tablonun Boston'a dönmesini sağlamaktan ben sorumluyum ve karanlıkta kalırsam bunu yapamam. Peki neler oluyor?"

Parfümünün kokusu burnuma doldu. Ellerimi yumruk yaptım, böylece beni çılgına çeviren kokuyu daha fazla almak için onu daha yakına çekmeyecektim. Kalbim çılgınca çarpıyor, her atışı içime dolan kaosu besliyordu. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum, durmak bilmeyen bir akıntı tarafından çekiliyordum. Yıllardır karşı koymak için çok mücadele etmişim ve uzak durma fikri beni tüketmişti.

Parmak ucu hâlâ göğüs kafesime bastırıyordu. Bana dokunduğu tek yer orasıydı. Yine de tüm varlığım uğuldadı. Elini itmek istedim

ama bu arzu daha umutsuz bir ihtiyaç tarafından gölgelendi. Onu kendime çekme ihtiyacı. Onu benim yapmak için.

Ona dokunma fikri sikimi kabarttı.

Ama bunu yapmamalıyım. Çünkü bunun olmasına izin verirsem, sadece bu gece olmayacaktı. Wren'e teslim olursam bugünden çok daha fazlasını isteyeceğimi bilecek kadar kendimi iyi tanıyordum.

"Wren," diye mırıldandım, onu uzaklaştıracak bir şey söylemeyi umuyordum. Bunu pek çok kez yapmıştım. Sadece onun geri çekilmesini sağlayacak kelimeleri bulmam gerekiyordu. Odamı terk etmesini. Beni kendimden kurtaracak.

Gözleri benimkilerle kilitlendi. Kafa karışıklığı, hayal kırıklığı ve acı. Kahretsin, onu incitmek istemiyordum. Tüm kararlılığım kaçtı. Bunu istiyordum ve bunu nasıl gerçekleştireceğimi bulmak için çalışacaktım.

"Sen burada değildin." Dürüst kelimeler ağzımdan uçup gitti. "Ve geri gelmene ihtiyacım vardı." Bakışlarım onun dolgun ve yumuşak dudaklarına kilitlendiğinde zaman yavaşladı. Tek odaklanabildiğim şey tatlarının nasıl olduğuydu. Onun tadının nasıl olacağı.

Dudakları aralandı ve keskin bir nefes aldı. Hâlâ göğsümü dürtüyor olsa da, sanki geri çekilmeyi düşünüyormuş gibi teması hafiflemişti.

Nefesimi tutarak rakama baktım ve yapmaması için dua ettim.

"*Stonehenge*'i benim için mi bıraktın?" Kelimeler ancak fısıltı halindeydi.

O an, gerçek dışında her şey için çok büyüktü. "Bunu düşünmedim bile. Tek düşünebildiğim sendin." Yıllardır tutunduğum tüm iyi niyetler o kadar uzağa gitmişti ki, arkalarında bıraktıkları izlerin tozunu bile göremiyordum.

Birkaç kalp atışı boyunca onun geniş, karanlık gözlerinde kayboldum. Etrafımızdaki hava yoğunlaştı ve avucunu göğsüme yasladığında içimi bir ürperti kapladı. Yavaşça, eli göğüs kaslarımda gezindi ve vücudumdaki tüm kasların kilitlenmesine neden oldu. Parmaklarının uçları en ince ipek gibi boynumun derisi boyunca dans ediyordu. Başparmağını nabzımın attığı noktaya yerleştirdi. Her vuruş beni şehvet dolu bir sisin içine çekiyordu. Bir santim daha yaklaştığında onu da içine çekti. İznim olmadan elim kalçasını kavradı ve başparmağım yumuşak beyaz kazağının altına kaydı.

Belindeki yumuşak teni okşadığımda nefesi kesildi. "Bu kötü bir fikir." Kelimeler zar zor duyuluyordu.

"Bu pek çok nedenden ötürü kötü bir fikir." Alnımı onunkine yaklaştırdım, çaresizlik boğazımı tırmalıyordu. Ona bu kadar yakın olmak, tenini değdirmek,

göğsümdeki düğümü gevşetti. Onun benim olmaması için tonlarca neden vardı. Kızım, ailesi, iş ilişkimiz. Bunu durdurmalıydım. Wren'e bu şekilde ihtiyaç duyduğum için kendimi suçlu hissetmeliydim. "Ama hiçbir umurumda değil."

Çenesini kaldırdı. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Burunlarımız birbirine değdi. Dudaklarımız o kadar yakındı ki, ağzının sıcaklığını benimkine karşı hissedebiliyordum.

"Tom." Adımı inleyerek söylemesi kontrolümün son ipini de parçaladı.

"Eğer bunu istemiyorsan, o zaman beni durdur," diye yalvardım. Kendimi daha fazla tutacak gücü kaybetmişim. Wren'e duyduğum ihtiyaçtan daha fazla önemseydiğim tek şey Wren'in kendisiydi.

Nefesimi tutarak biraz geri çekildim ve gözlerinde bir cevap aradım.

"Bunu istiyorum." Bununla birlikte aradaki mesafeyi kapattı ve ağzını benimkine bastırdı.

Dudaklarımız buluştuğu anda içimde bir cehennem yandı. Normalde öpücük öpücüktür. Ama Wren'le bu bir damgaydı. Tenimde kalıcı bir iz. Kalbimde. Yanağını kavradım ve ağzını kontrol altına aldım, dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek bana açılmasını istedim.

İnledi ama sesini yuttum. Beklediğim gibi kontrolüme teslim olmak yerine, geri itti. Dilini benimkine doladı. Hararetime karşılık verdi. Benim onu sahiplendiğim kadar o da beni sahipleniyordu. Kullandığı güç sikimin zonklamasına neden oldu.

"Daha az kıyafet," diye mırıldandı Wren dudaklarıma karşı.

Onu serbest bırakarak geri çekildim. "O zaman birazını çıkarsan iyi olur." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek onun tadına baktım. "Seni görmek istiyorum." Bakışlarımı boğazının sütunundan aşağı, göğüslerinin üzerinden geçirdim, sonra uzandım ve parmağımın gözlerimin izlediği yolu takip etmesine izin verdim. "Çok uzun zamandır benimle alay eden göğüslerini görmek istiyorum."

Süveterinin ve kazağının kumaşının arasından göğüs ucuyla oynadım ve keskin bir nefes almasına neden oldum. Sonra parmağımın aşağıya inmesine izin verdim.

"Tüm bu pürüzsüz teni görmek istiyorum." Bir kalçası boyunca ilerledim, sonra parmağımı uyluklarının arasına kaydardım.

Pantolonundan ısı yayılıyor, vücudu titriyordu. Ondan bu kadar kolay tepki alabildiğim için göğsümde bir gurur kabarması oldu.

"O zaman bu güzel amcığın benim için parladığını görmek istiyorum." Şimdi iki elimi de yanlarına kaydardım ve kazağını da kendimle birlikte çektim. Onu yana fırlattım ve

beyaz dantelleri görünce içimde derin bir sızı zonkladı. Pürüzsüz bir teni ve vahşi, muhtaç gözleri vardı. Wren güzeldi, gençti ve benim için fazla iyiydi. Ama lanet olsun, yine de onu istiyordum. Bileğini kavradım ve onu da kendimle birlikte yatağa doğru çektim. Bacaklarım yatağa değdiğinde durdum. Ellerim göğüslerini tutmak, onu kızdırmak, oynamak için kaşınıyordu. Ama bunun yerine yanaklarını avuçladım ve ağzını bir kez daha talep ettim.

Dudaklarını dudaklarıma bastırmanın tadını çıkararak hareketlerimi yavaşlattım, dilimi onunkine doladım, her kıvılcımda aramızda bir ateş yaktım. Ellerimi boynunun yamacına kaydırđım, parmak uçlarımla tenine sürtünmesine izin verdim, sonra köprücük kemiğı boyunca dans ettim. Sistemimde arzusun yavaş yavaş oluşmasını isteyerek, önünde dizlerimin üzerine çökene kadar boğazından aşağı, göğüslerinin ve karnının üzerinden öpücükler gönderdim.

Başparmağımla bileğinde gezdirerek ayakkabısını çıkarmak için ayağını kaldırdım.

Çenesini göğsüne bastırarak kaşlarını kaldırdı. "Çoğu erkek diz çöken kişi olmaktan hoşlanmaz."

Dudaklarımda seğiren sırtışıla savaştım. "Çoğu *erkek* dizlerinin üzerinde olmak istemez, Wren." İkinci ayakkabısına uzandım. "Artık erkeklerle çıkmıyorsun. Artık paha biçilmez bir şeye değer vermenin ne demek olduğunu bilen bir erkeğın var." Ellerimi dış kalçalarından beline doğru uzattım ve başparmağımla etek ucunda gezdirdim, ta ki o ürperene kadar. "Ve pozisyonumu teslimiyetle karıştırmaz." Öne doğru eğilerek burnumu kalçalarının tepesinde gezdirdim.

İniltisi ve uyarılmışlığının kokusu beni teşvik etti ve zonklamama neden oldu. Sikim pantolonumun içinde acı içinde zonkluyordu ama bunu aceleyle getirmeyi reddetdim. Bu an için yıllarca beklemişken olmazdı. Her şeyden çok, yorgun ve doymuş bir şekilde geri çekilene kadar ona tekrar tekrar zevk vermek istiyordum.

Yavaşça pantolonunun fermuarını , sonra indirdim. Tamamen çıkardıktan sonra onu yatağa geri ittim. Önümdeki manzara karşısında nefesim kesildi. Bronz, ipeksi tenine karşı beyaz danteller, beyaz yorganın yayılmış siyah saçlar. Fantezilerin en canlısına bakıyordum.

Vücudum zonkluyordu ama beni yerimde donduran göğsümdü. Uzun zamandır mücadele ettiğim gerginlik serbest kaldı. Sikimin ona ulaşmak için kot pantolonumdan çıkmaya çalıştığı bir anda bile, onu karşımda görmek bile beni sakinleştirdi.

"Çok güzelsin, bebeğım."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Sen de öyle Wilson Baba."

Omurgamdan aşığıya bir ürperti yayıldı ve ihtiyaç beni ileriye götürdü. Kalbim küt küt atarak dantel külotu bedeninden çıkardım, sonra iç uyluğunu öpüp ısırđım ve tüylerimin diken diken oluşundan zevk aldım. Amına ulaştığımda, ona karşı sıcak bir nefes üfledim, sonra diğeri uyluğundan aşığıya doğru öptüm.

"Tom." Altımda kıvranarak sızlandı. "Benimle alay etme."

"Benim muhtaç kızım." Dilimi uyluğundan yukarı doğru yavaşça ve işkence edercesine gezdirdim. Ancak o zaman nihayet tadına bakmama izin verdim.

Tadının keskin mükemmelliğı karşısında göğsümde bir inilti yankılandı. Ben amını yalayıp klitorisini tekrar tekrar yalarken, o kıvranıyor, kalçalarını yüzüme doğru sallıyor ve saçlarını tutuyordu.

Sertçe çekti, ateş omurgamı yaladı ve şiddetli arzu içimi sarstı.

"Aman Tanrım, bu işte çok iyisin." Nefes nefese

kaldı. Cevap olarak kıkırdamam onu inletti.

"Lütfen."

Dilimi ona karşı ileri geri oynatarak onu gittikçe daha da yaklaştırdım. Sırtı kavislendi, amını bana doğru sertçe bastırdı. Nefesleri daha derinleşti, kıvranmaları daha ısrarcı oldu. Lanet olsun, çok yaklaştı. Klitorisini bırakmadan iki parmağımlı onun daracık amına soktum ve çığlık atmasını sağlayacak noktaya gelene kadar parmaklarımı kıvırdım. Ağzıma karşı kıkırdandığında, klitorisini dudaklarımın arasına aldım ve sertçe emdim.

"Oh kahretsin." Dilimin üzerine boşalırken çığlığı kulaklarımda yankılandı, saçlarını çekti, bacakları etrafımda titriyordu.

Zevkini kalıcı kılmaya kararlıydım, orgazmı kadar bırakmadan her nabzında onu çalıştırdım. Yatağına doğru sarktığına, yavaşça vücudunu öptüm ve dudaklarımı onunkilere yerleştirdim. Dilini ağzımın içine soktu, benden bir inilti çıkardı, aletimin fermuarıma baskı yapmasına neden oldu, serbest bırakılmak için yalvardı. Kahretsin, bunun daha ileri gitmesini diledim.

"Daha az kıyafet istiyorum," diyerek gömleğimi çekti.

Başımı salladım. "Prezervatifim yok." Bu yolculukta hiçbir şey prezervatif gerektirmemeliydi. Ben tek gecelik bir adam değildim. Her şeyi planlardım. Seks, bu ana kadar, bedenimin kontrolü ele almasına izin verdiğim bir şey değildi. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve alnından öptüm. "Özür dilerim."

ürperdi. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Geri çekildim, nefesim ciğerlerime kaçtı.

"Depo aşısı oluyorum ve iyiyim." Bana odaklanmıştı, dişlerini alt dudağına gömdü.

Kalbim kulaklarımda güm güm attı ve görüşüm bir anlığına kayboldu. "Seni çırlıçıplak soymamı ister misin?"

Başını salladı. "Seni içimde hissetmek istiyorum." Tekrar gömleğıme uzandı. "Lütfen. Ben iyiyim."

Hay sikeyim. Evlendiğimden beri bunu yapmamıştım. Peki ya Wren'in içinde çıplak olma fikri? İnledim. "Beni öldüreceksin, bebeğim."

Daha iyi bir karar vermeme rağmen, gömleğimi başımın üzerinden geçirmesine izin verdim ve onu yere fırlatırken, tenim onunkine değene kadar alçaldım. Onu tekrar öptüm, yatağı geri dönmeye zorladım, dilim vücuduna sahip olmak istediğim şekilde ağzına hükmediyordu.

"Giysilerini çıkar," diye soludu ve sütyenini kollarından sıyırdı.

Ellerim olması gerekenden çok daha fazla titreyerek kendimi yukarı çektim ve pantolonumu çıkardım. Yatakta onun üzerinde durduğum anda parmaklarını aletimin etrafına sardı ve başparmağını kullanarak ucundan sızan prekumu yaydı. Tepemin etrafında yavaşça dönmesi tam bir işkenceydi. Eline doğru itilmemek için tüm kaslarımı kilitledim.

Sonunda beni ıslak amına dayadığında nefesim ciğerlerime sertçe girip çıkmaya başladı. Bu his hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

Kendimi dizginlemeye, kontrolü tekrar ele almaya ihtiyaç duyarak derin bir nefes aldım ve kendimi tuttum.

"Lütfen. Sikini içimde hissetmek istiyorum."

Kendimi biraz daha topraklanmış hissederek uzun bir nefes verdim ve kendimi onun sıcak vücudunun içine yönlendirdim. Gözleri geriye yuvarlandı ve dudakları gerilirken ayrıldı, aletimi santim santim derinlemesine emdi. Vücudumun onun bir parçası haline gelmesiyle bir ateş parladı ve tüm hücrelerime yayıldı. Hareketlerimi bir saniye daha yavaş tutamayarak geri çekildim ve sertçe ittim.

"*Evet.*" Nefes nefese bir ses dudaklarından döküldü.

Ağzımı onunkinin üzerine kapattım ve normalde kendimi kaptırmadığım duyguların içinde kayboldum. Derinlere dalarken yüzünü izledim, ifadesindeki ihtiyaç ve coşku göğsümün sıkışmasına ve ciğerlerimin yanmasına neden oldu.

"Aletin çok iyi hissettiriyor. Oh Tanrım. Tam orası. İşte," diye bağırarak beni teşvik etti. Her vuruş onu daha da yükseltiyordu. Her vuruşta amı titriyor ve etrafımda sıkılaşıyordu.

"Benim için gel," dedim, kalçalarımı sabit bir ritimle şaklatarak. "Sikimi sağ. Siktir, iyi hissediyorsun."

"Çok yaklaştım," diye inledi, vuruş vuruş beni karşılıyordu.

Midem sıkışıyor ve omurgam karıncalanıyordu, acımadan içine girdim, kendim de sınıra yaklaşmıştım ama bunu onun için sonlandırmak istiyordum.

Tırnakları kollarımı ısırdı ve bacakları titredi. "Tom. Tom. Evet. Tanrım, Tom."

"Siktir." kenetlenirken inledim. Tekrar tekrar nabız atıyordu. Ama durmadım. Daha fazlasını istedim.

"Yine mi?" diye sordum, kendi şiddetli ihtiyacıma karşı dişlerimi sıkarak. Bu anın bitmesine hazır değildim. Kendimi tuttum, onun çıplak sikime tekrar tekrar boşalmasını hissetmek için çaresizdim.

"Yapamam," diye bağırdı, sesi titrek ve boğuktu.

"Yapacaksın." Dizlerimin üzerine çöktüm, kalçalarını yukarı çektim, ona doğru açı verdim ve orgazmının artçı şoklarıyla aletimin etrafında nasıl kasıldığının tadını çıkararak itişlerimi yavaşlattım. Birbiri ardına derin itişlerle, onun tepkilerinden ipuçları alarak ve gözleri açılana kadar hafifçe kayarak çalıştım.

"Oh kahretsin. İşte."

Kalçalarım uzandı, ama cık cık edip bir elimi uzaklaştırdım. Onun bedenini kontrol eden ben olacaktım. Kelimenin tam anlamıyla ağladığı zevki ona veren ben olacaktım.

"İhtiyacım var-" Başını geriye atarak nefes nefese kaldı.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de bunu gerçekleştireyim bebeğim."

Titredi, göğsü kabardı. "Klitorisimle oynamanı istiyorum."

Tartışmadan, bana en çok ihtiyaç duyduğu yerleri yavaş ve sert dairelerle ovdu.

Anında gözleri geri döndü. "Nasıl bu kadar iyi hissediyorsun?" "Çünkü aletim senin amını titretmek için yaratıldı."

Etrafımda sıkıştı. Kahretsin, kızım edepsiz konuşmalara bayılırdı.

"Sadece benim sikim sana böyle hissettirebilir. Çünkü-" Karnım gerildi, beni hazırlıksız yakaladı ve omurgam karıncalandı. Serbest kalmamak için dişlerimi sıkarak hızlandım, sert ve hızlı bir şekilde içine daldım, amı etrafımda titreşene kadar klitorisini çalıştırmaya devam ettim.

Ona doğru sallanırken görüşümde siyah noktalar belirdi, vuruşlarımı işkence gibi yavaşlayana kadar uzattım. Derinlere batıyor ve kalçalarımı onunkilere sürüyordum.

"Tom," diye inledi, üçüncü kez boşalırken.

Ancak o zaman kendimi bıraktım. O kadar sert boşaldım ki, bacaklarıma kramp girecek diye endişelendim. Ama duramadım. Onu döllerimle doldururken zevk, ihtiyaç, arzu hepsi bir duygu cehennemine karıştı ve onu gerçekten benim olarak işaretledi. İçim boşalana kadar devam etti. Nefesim kesildi, aklım başımdan gitti. Sonra kemiksiz bir şekilde yanına yığıldım ve onu kendime doğru çektim.

"Harikasın." Başının tepesine bir öpücük kondurarak kendimi zorla kaldırdım. Artık tamamen farklı bir şekilde tapınılmaya ihtiyacı vardı, bu yüzden yataktan kaydım ve mutfığa doğru yürüdüm.

Elimde sıcak havlu ve soğuk su şişesiyle yatak odasına geri döndüğümde şaşkın gözlerle karşılaştım. Elinde tişörtümle yatakta oturuyordu, sanki giyip giymemeyi düşünüyormuş gibiydi.

Gömleğe baktım ve kaşlarımı çattım. "Bu hem senin hem de benim için zaman kaybı. Onu senden tekrar çıkaracağım." Ona su şişesini uzattım. "İç ve sonra arkana yaslan."

Endişeli bakışları ellerime kaydı. "İhtiyacın yok-"

"Evet biliyorum. Tekrar söyleyeceğim. Artık bir erkekle birliktesin. Bir çocukla değil." Omzunu hafifçe iterek onu geri çekilmeye zorladım. Onu temizledikten sonra battaniyeleri geri çektim.

"Burada kalmamı mı istiyorsun?" Sesi çatallaştı.

Kahretsin, ses tonundaki belirsizlik çok yabancıydı. Onu temizlemekten başka bir şey istemiyordum.

"Eğer aletim içindeyse, kollarımda uyursun."

Bir an için beni değerlendirdi ama itiraz etmeden çarşafın altına girdi. Yanına yerleştiğimde döndü ve başını göğsüme yasladı. Birbirimize dolanmış bir şekilde uzanırken, sadece nefes almanın verdiği huzur içime doldu. Benim için bu kadar yanlış olan biri nasıl olur da her açıdan bu kadar doğru hissedebilirdi?

Sesli bir şekilde yutkundu ve elini geçici olarak karnımın üzerine koydu. "Bu iyi mi?"

"Bu mükemmel." Ciddiydim. O mükemmeldi. Onu şimdiden tekrar istiyordum.

Ona sahip olabileceğim bir dünya göremesem de, gitmesine izin
verebileceğim bir dünya da göremiyordum.
Tamamen sıçmıştım.

BİLİNCE DOĞRU SÜRÜKLENİRKEN, bir kolumu uzatıp aramaya başladım. Ama bütün gecenin aksine, elim Tom'un sıcak bedenine değmedi. Tek bulduğum soğuk bir çarşaf olunca midem bulandı. Bunun ne olduğunu konuşmamıştık ama gecenin bir yarısı ortadan kaybolacağını düşünmemiştim. Aleti içime girdiğinden beri onun kollarında uyumakla ilgili yorumundan sonra değil.

Beyaz çarşafı da yanıma alarak doğruldum ve odayı taradım.

"Hayır. Saat iki mi? Mükemmel." Tom açık kapının önünden geçti. Dikkati bana takıldı ve ağzının köşesi, hayatım boyunca yüzlerce kez gördüğüm o neredeyse gülümsemeye dönüştü. "Gitmem gerek. Sağ ol dostum."

Üzerinde kot pantolon ve kazak olduğu halde kapıdan içeri girdi ve telefonunu dikkatsizce yatağın üzerine fırlattı.

"Günaydın, bebeğim."

Sevgi sözcüğünün hırıltısı içime doldu ve tüm belirsizliğimin kaçmasına neden oldu. Bunu ilk söylediğinde *küçük kızd*an nefret etmiş olabilirdim ama bu iki kelime dudaklarının arasından her döküldüğünde ses tonundaki duygu midemi bulandırıyordu.

Koyu renk saçları dağınıktı, yatağa doğru sürünerek ilerledi, sonra sert bir eliyle yanağımı kavradı ve dudaklarıyla buluşmam için beni aşağı çekti.

Hafifçe geri çekilip alnını benimkine yasladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Erken kalkmışsın," diye mırıldandım.

"Senin için bir NYBoys Taylor jambonlu flagel almak istedim."

Kalbim tökezledi. Dışarı çıkıp tüm New York'ta en sevdiğim kahvaltılık sandviçin izini sürmedi.

" olmaz," diye fısıldadım.

Neredeyse gülümseyerek dudaklarını kaldırdı. "Evet öyle. Onlara ne kadar takıntılı olduğumu biliyorum. Kızımı bile takıntı haline getirdin ve her geldiğimde ona getirmem için bana yalvarıyor."

"Onları her zaman ikimiz için geri getiriyorsun." Bu jest her zaman göz ardı ettiğim bir şeydi. Ama şimdi daha büyük bir olay gibi görünüyordu.

Elini boynuma götürdü, parmaklarının kıvrımlarda gezinmesine izin verdi ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Bugün sadece bir tane var."

Sözleri göğsümde patladı. Aptalcaydı. Muhtemelen Avery'ye New York'a geleceğini bile söylememişi, o yüzden bunu anlamamalıydım. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmamak imkânsızdı.

"Ve açık oldukları için şanslısın. Açık olacaklarından emin değildim."

Sırıtarak kazağının önünü kavradım. "Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, sıcak nefesi şakaklarımdaki saçların uçuşmasına neden oldu. "Aklıma birkaç fikir geliyor." Yanıma uzanmak için yer değiştirdi, ben de kolunun kıvrımına sokuldum ve başımı sert göğsüne yasladım. "Uçuşumuz iptal edildiğinden beri-"

"Ne?" Birden ayağa fırladım. İptal mi edildi? Havayolları çok yoğun olacaktı. Telefonumu alıp arama yapmak için battaniyeyi ittim ama o beni büyük bir eliyle yerinde tuttu.

"New York on santim karla kaplanmış durumda." Başını pencereye doğru eğdi.

Onun görüş açısını takip ettim ve tuttuğu yerde kıpırdandım. "Kahretsin. Uçuşları yeniden planlamalıyız."

Beni bırakmadan başını salladı. "Çoktan denedim. Bugün hiçbir şey çıkmıyor ve her şey yarın için rezerve edildi."

"Lanet olsun." Nefesimi tutarak odayı inceledim, zihnim hızla çalışıyordu.

Yarın akşamki açık artırmadan ben sorumluydum. Orada olmamak bir seçenek değildi ve öncesinde yapmam gereken bir sürü hazırlık vardı. Emin olmalıydım

çevrimiçi açık artırmanın kilitlendiğinden ve bir güvenlik duvarı kontrolü yaptığından, ardından yemek şirketinin ayarlandığından ve barmenin doğru şaraplara sahip olduğundan emin olun.

Tom kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Wren." Derin sesi zihnimdeki kaosun içinde yankılandı. "Evde olman gerektiğini biliyorum. Çoktan aradım ve bir araba kiraladım. Kiralama şirketi saat ikide ön tarafa bırakacak. Boston'a geri döneceğim."

"Sen..." Gözlerimi kırıştırdım, programımı bilmesine ve benim sorumluluğumdayken ayarlamaları çoktan yapmış olmasına şaşırmıştım.

"Biz MET'teyken Pazar gecesi açık artırma düzenlemekten bahsetmiştiniz."

Nefesim kesildi. Söylemiş olabilirdim ama ona değil. Benim küçük konuşmalarına gerçekten bu kadar dikkat etmiş miydi? Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Aramızda neler olduğunu bilmiyordum ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Çarşafın üzerindeki bir parça tüyü karıştırdım, dikkatim dağılmıştı. "Sorunları düzeltmek benim işim."

Boğazından bir hırıltı yükseldi. "Benim olanla ben ilgilenirim."

Kalbim kendi kendine tökezledi. "Senin mi?" Hayır, . Gerçekten olamazdım. Bunu bir sır olarak saklamalıyız.

Çenemi hafifçe kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. Çenesi sert bir çizgi halindeydi. "Sen. Benimsin."

Bu açıklama midemi alt üst etti. Dün gecedен sonra, bu ifadeye karşı çıkmak zordu. Gerçekten onun gibi hissediyordum. Sanki ondan uzaklaşmanın mümkün bir yolu yokmuş gibi.

Onu değerlendirdim, sert mavi gözlerinde yüzen duyguları çözmeye çalıştım. "Avery ne derdi?" Fısıldadım. En iyi arkadaşım duyguları konusunda netti. Babasıyla takılmamı istemiyordu. Suçluluk duygusu içimi kapladı ve nefes almamı zorlaştırdı. Belki de dün gece çekip gitmeliydim. Belki de ona durmasını istediğimi söylemeliydim. Yine de bu kelimeleri ruhumun hiçbir yerinde bulamayacağımdan neredeyse emindim. Tom Wilson'ı arzuluyordum.

Burun delikleri alevlendi ve gözlerinde belirsizlik parladı. Birlikte yattığımızı öğrenirse kızının mutlu olmayacağını biliyordu.

Babam daha da az olurdu. Tom ve babam, Avery ve benim kadar yakın değillerdi ama birbirlerini onlarca yıldır tanıyorlardı. Gerçekten onun olabileceğim bir dünya yoktu.

Ciğerlerime derin bir nefes almaya zorlayarak, yıllar içinde takmakta çok iyi olduğum küstah maskeyi taktım. "Sanırım beni sadece New York'ta bulabiliyorsun. Boston'da ben başkasına aitim." Kirpiklerimi kırpıttım.

Hırladı ve ben onu daha fazla kızdıramadan beni kucağına çekti ve çıplak kıcıma şaplak attı. Keskin karıncalanmalar tenimde dans etti ve o noktayı ovuşturduğunda göbeğim zonkladı.

"Yatağında çıplakken bana küstahlık etme."

Bir kez daha kalbim küt küt atmaya başladı ve içimde sıcak bir arzu patladı. "Evet, Wilson Baba."

Bu bana bir tokat daha kazandırdı. Bu sefer dudaklarımdan çıkan iniltiyi durduramadım.

Yüzünü saçlarıma gömerek, "Bu kelimelerin beni ne hale getirdiğini tahmin bile edemezsin," diye homurdandı.

"O zaman göster bana."

Beni sıkıca kavradı ve kalçalarımı ona doğru salladı, hassas tenim kotunun kaba kumaşını sıyırıyordu.

"Şimdi bana teşekkür etmeye hazır mısın, bebeğim?"

Dudaklarımı ıslatarak yer değiştirdim ve kazağının eteğini çekiştirdim. Yere doğru sürüklenirken, ağzımı göğsünün sıcak ve pürüzsüz tenine bastırdım. Adamın, şişkin pazuları ve sağlam omuzlarıyla yaşına meydan okuyan bir vücudu vardı. Her kas kabarması beni tahrik ediyordu. Bir iniltiyle, sekiz karın kasından aşağıya doğru öptüm, sonra kot pantolonunu çıkarmasına yardım ettim.

Kemerini çekiştirdiğimde kalçalarını kaldırdı ve siki serbest kaldı. "İç çamaşırı yok mu, Bay Uptight?" Alay ettim.

Saçlarımı tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Önümüzdeki dört saati vücudunun bir bölümünde geçirmeyi planlarken zaman kaybı gibi görünüyordu." Kaşlarını kaldırdı. "Meydan okumaya hazır mısın?"

Dudaklarımı yaladım. Meydan okumaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. "Her zaman." Sırıtarak dikkatimi tekrar aletine yönelttim. Başparmağımla, kalınlığının ve teninin pürüzsüzlüğünün tadını çıkararak, uzunluğu boyunca uzanan damarın izini sürdüm.

Bacakları altımda gerildi. "Uzun zamandır dudaklarının etrafımda olmasını hayal ediyordum." İnledi. "Bunu gerçekleştir bebeğim. Sikimi yutmanı izlemem gerek."

İtaatkâr bir şekilde alçaldım ve geniş ucunu dilimle daire içine aldım.

Onun karşılık veren iniltisi beni teşvik etti ve derin bir nefes alarak dudaklarımı onun etrafına sardım ve yavaşça ağzımın derinliklerine çektim. Hiçbir zaman

Tom'un küçük olduğu anlamına geliyordu ve boyunun yarısına kadar indiğimde çoktan gerilmiştim.

"Rahatla." Salarımndan bir avuç tutarak sikini daha fazla almamı engelledi. ekiştirirken hissettiğim acının ısırığı, içimde dönen umutsuz ihtiyaı daha da artırdı.

Dilimle ucunun hemen altındaki sıkı deri parçasını okşadım ve kalçaları yataktan fırlayarak sikini ağzımın derinliklerine doğru itti.

"Siktir." Kalçalarını tekrar salladı ve ben onun hissine karşı rahatladım.

Gözlerim sulanarak onu daha derine çekmeye çalıştım. Ancak daha fazla ilerleme kaydedemededen saımdan çekerek beni geri çekti.

"Dn," dedi, gözleri vahşiydi, gözbebeği tamamen şişmişti. "Ben ağzını sikerken senin de yüzüme boşalmanı istiyorum."

Yer değiştirdim ve kalçalarımı sıkıca kavrayarak omuzlarına binene kadar beni kendine çekti.

"Geri ekil, bebeğim. Beni bu mükemmel amıkla boğ."

Kirli kelimeler beni titretti ve çaresiz bıraktı. Yeterince hızlı hareket etmediğimde, kalçama vurarak içime bir arzu dalgası daha gönderdi.

"O amığı bana şimdi ver," diye homurdandı. Geriye doğru kaydım, bacaklarımı başının iki yanına yerleştirdim. "şu haline bak," dedi, sıcak nefesi hassas tenimi okşuyordu, "şimdiden benim için iyi bir kız gibi parıldıyorsun."

Kahretsin, onun edepsiz konuşmalarına bayılıyordum. Her kelime içimde yankılanıyor, vücudumun zonklamasına neden oluyordu.

"Lütfen." Ağzına karşı amımı bastırarak inledim. Konuşmaya devam etmesini istemekle dilini üzerimde gezdirmesini istemek arasında gidip geliyordum.

"Sikimde boğulurken, sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğime söz veriyorum." Sözlerinin titreşimi kalçalarımı sallamama neden oldu.

"O dudakları bana sar bebeğim, ben de seninle ilgileneyim."

ne doğru eğildim, uzunluğunu kavradım ve sıktım, ondan bir inilti çıkardım. Başımı eğdim ve onu derinlere çektim.

Pelvisi yukarı fırladı ve boğazımın arkasına çarptığında ğrdm. "İşte bu kadar. Sikimi iyi bir kız gibi al."

Ağzı merkezimle temas ettiğinde, onun etrafında inledim. Dilini klitorisimin etrafında döndürerek bana doğru sokuldu ve ürperdim. Kahretsin, bu işte iyiydi. Neredeyse tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilmeye programlanmıştım. Yüzüne doğru eğildim ve bir parmağını soktuğunda,

zevk omurgamda dalgalandı. Tıpkı dün geceki gibi, onun iyi eğitilmiş ellerinde macun olmuştum.

"Senin için ne kadar iyi yaptığımı görüyor musun?"

Tanrım, evet. Ve ben de onun için böyle olmasını istiyordum. O benimle uğraşırken, ben de onunla oynadım, emdim, alay ettim, uzunluğunu yaladım ve sonra onu boğazımın derinliklerine çektim. Hangisinin beni daha çok tahrik ettiğinden emin değildim, ağzının üzerimde olması mı yoksa sikinin boğazımda olması mı? İkisinin de bitmesini hiç istemiyordum.

Bacaklarım titriyor, sarsılıyordu. Çok yaklaşmıştım. Parmaklarını içimde gezdirmesi ve dilini içime sokması arasında başım dönüyordu. Daha fazlasını istiyordum.

Ona doğru bastırdım.

"Evet, boğ beni bebeğim." Kelimeler bedenime karşı boğuklaşmıştı.

Dişlerimi onun boyunda gezdirdim ve taşaklarını çekiştirdim.

Altımda titredi. "Siktir," diye inledi. "Bunu tekrar yap."

İkinci seferde bacakları titredi ve dilinin bana karşı hareketini asla durdurmadan daha büyük bir güçle ağzıma pompaladı. Birbirimizin üzerinde çalışırken pervasız ve çılgındık. Midem sıkışmasına rağmen kendimi tutmaya, birlikte boşalabilmek için onu beklemeye çalıştım. Ama faydası olmadı. Zevk içime işledi ve beni altına çekti. Klitorisimi sertçe emerken, duyularımı kaybetmişim. Beni batıran okyanusu durduramıyordum. O beni orgazm ederken ben de onun diline karşı sarsıldım.

"Lanet olsun, dilimin üzerine boşalırken çok seksisin. Bunu bütün gün yapabilirim."

Sesi beni dalgadan geri çekti. Ona da bana verdiği kadar zevk vermek istiyordum, bu yüzden çabalarımı tekrar , onu derinlemesine emdim, sonra hafifçe geri çekip ucuyla oynadım.

"Ağzına bayıldım. Aynen böyle," diye övdü.

Elimi aşağıya doğru sürükledim ve taşaklarını bir kez daha çekiştirdikten sonra kıkır yanaklarının arasına kaydardım ve bir parmak ucumu arasına soktum. Hafif bir baskıyla kas halkasını hafifçe geçtim ve yukarı doğru bastırdım.

"Lanet olsun." Bana doğru sertçe savruldu. "Geliyorum. Siktir. Geliyorum."

Kıçındaki baskıyı hepsini içerek onu serbest bırakmaya çalıştım.

Sonunda iri kalçaları yatağa yaslandı ve derin bir nefes . Nefes nefese aşağı uzandı ve beni yanına çekti. Beni göğsüne bastırdı ve başımın tepesini öptü.

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Vay . Wren. İnanılmazsın." Ona baktım. "Ve gülümsüyorsun."

İçinden bir kıkırdama geçti. "Üzerimde böyle bir etkiniz var."

Sözler kalbimi pır pır ettirdi ama onları sarıp sarmalayıp kendime yakın tutmayı ne kadar çok istesem de daha iyisini biliyordum. Bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Bu eğlenceliydi, başka bir şey değil. "Umarım yanaklarına kramp girmez."

Mavi gözlerini devirerek yastığa doğru gevşedi. Altımda kalbi çarpıyor, üzerindeki sert kaslara bir öpücük kondurmam için beni baştan çıkarıyordu. Bu adamın yanında son kez yatacağım şeyin tadını çıkarmak için kendime bir dakika verdim, sonra ayağa kalktım.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" diye homurdandı.

Omzumun üzerinden sııttım. "Birisi benimle en sevdiğim kahvaltıyla dalga geçti ve ben de bunun tadını çıkarmaya niyetliyim."

Tek gözünü açtı. "Çıplak mı?"

"Kıyafetler abartılıyor. Evdeyken zamanımın çoğunu bu şekilde geçiriyorum." Bununla birlikte, odadan dışarı fırladım.

İniltisi beni oturma alanına kadar takip etti. "Beni öldüreceksin, bebeğim."

Ben yemeğimi yerken o boxer'ıyla dışarı çıktı, tişörtünü bana fırlattı ve kahve yapmaya koyuldu. Ona fazladan süt ya da şekeri hatırlatmak zorunda kalmadığım için ne kadar şaşırdığımı söylediğimde, çok fazla erkekle çıktığımla ilgili şaka yaptı.

Haklıydı. Tom'la sadece birkaç saat geçirdikten sonra farkı görmek çok kolaydı. Başka hiçbir erkeğin ulaşamayacağından emin olduğum bir çıta koyuyordu.

Öldürecek birkaç saatimiz olduğu için uzaktan kumandaya uzandım ve Netflix uygulamasını buldum.

"Ne yapıyorsun?"

"*White Collar*'ı koyuyorum." Hızlıca Matt Bomer'ın yüzünün resmine kaydardım.

"Ne?"

"Bu bir gösteri." Play tuşuna basarken kaşlarımı kaldırdım, ya gürültüden şikayet ya da harekete geçmezsem geç kalacağımızı söylemesini bekliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kaşları çatılmış bir halde beni süzdü.
Adam bu diziye hiç duymamış mıydı?

Dirseklerimi dizlerime dayayarak ellerimi çenemin altına sıkıştırdım ve ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Televizyonda haber ya da spor dışında yayınlanan bir şey. Oyuncuların rol aldığı bir hayal ürünü."

Omuzlarını düşürerek bıkkın bir of çekti. "Sandığın kadar komik değilsin."

"Bu konuda yanıyorsun, ihtiyar."

Kaşlarını kaldırdı. Ve lanet olsun, çok seksiydi. Yaşlı olduğu için onunla dalga geçebilirdim ama öyle görünmüyordu.

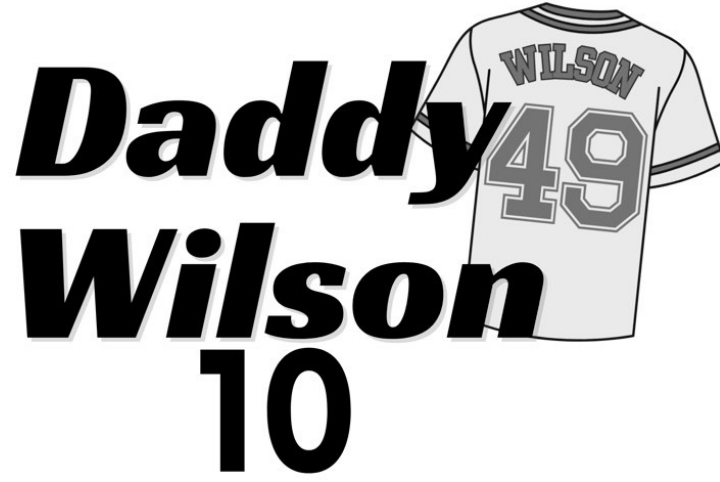
"*Beyaz Yaka* nedir?"

"Sanat hırsızları hakkında bir gösteri. Bayılacaksınız," diye söz verdim kaşlarımı oynatarak.

Bakışlarını kısarak ekranı değerlendirdi. "Şüpheliyim." İnkârı ağzından kaçarken bile yanımdaki kanepeye çöktü ve bir kolunu omuzlarıma attı.

"Neil'e bayılacaksın. Zavallı Peter'ı delirtiyor."

"Sanırım Peter'a daha yakın olabilirim." Sözleri bir kez daha sert olmasına rağmen gülümsüyordu.

"HAZIR , BEBEĞİM?"

Bir an sonra Wren, tek sakini dün oraya bıraktığım çanta olan odadan çıktı.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ona uzandım.

Ben alamadan, kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kline'a ihtiyacımız olmadığı konusunda ısrar etmiştin."

Evet, almıştım ve güvenlik görevlimiz için bir tren bileti aldığımı ve onu DC'ye gönderdiğimi öğrendiğinde, beni takip etmiş, bağırıp çağırmış ve küfretmişti.

Wren ateşlendiğinde, cehennem kadar alıngandı.

Çok hoşuma gitti. Onun tutkusu beni tahrik ediyordu. Çoğu insan bana karşı gelmekten korkardı ama Wren'in böyle bir sorunu yoktu. Şaşırtıcı bir şekilde, ondan hiç nefret etmedim.

"Boston'a geri dönüyoruz, sadece ikimiz." Trene binmek yerine SUV kiralamayı tercih etmemin tek nedeni Wren'le birkaç saat daha yalnız kalabilmektir. İsteyeceğim son şey, rastgele bir adamın bizimle otostop çekmesiydi. "Sorun olmaz." Arabayı kilitli tutacaktım.

"Bana öyle söylediniz. Ancak, tabloyu almalısınız." Elini kutuya doğru uzattı. "Ben de çantaları alayım."

Kaşlarımı çattım.

"Takım alışması rüyayı gerçekleştirir, ihtiyaç," diye takıldı.

İçimde kızgınlık ve arzusun garip bir karışımı dönüyordu. "Bir saat önce sikime boşalman için yalvarırken bana yaşlı dediğini hatırlamıyorum."

Hayatımın en güzel duşunu almıştım.

Yanakları kızardı ama utanmadı. Kahretsin, çok güzeldi.

Eğilip dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde ağızımın içine doğru iç çekti. Bu sesle birlikte, içimde kilitli kalan o sert yumruk bir kez daha çözüldü.

"Takım alışması, öyle," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Ama hadi gidelim." Elimi vücudunda gezdirdim ve kıkına hafif bir şaplak attım.

Sırtarak yanımdan geçti ve bavulumun sapını çekti. Bavullarımızı taşımasına izin vermekten ne kadar nefret etsem de, onun siyah Louis el çantasının benim bavulumun üstünde durduğunu görmek umurumda değildi. Sanki birlikte olmak için yaratılmışlar gibi görünüyorlardı.

"Geliyor musun?" Kapının önünde durduğunda omzunun üzerinden muzip bir sırıtış fırlattı.

Düşünceleri kafamdan silkeledim. Tam bir ahmak gibi davranıyordum.

Wren müzayede için geri dönmek zorunda olmasaydı, bir gün daha kalmak ve bu kar küresinde birlikte kilitli kalma fırsatının tadını çıkarmak isterdim.

Aramızda kızların ya da arkadaşların olmadığı bir dünya.

Gerçek bir şansımızın olduğu bir dünya.

Ama bu bizim gerçekliğimiz değildi. Eve dönüp bunun sonuçlarıyla başa çıkmamız gerekecekti. Şimdilik bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve New York'a gelme sebebim olan büyük kutuyu elime aldım. Bu tabloyu her zaman sevmiştim ama dün gecedten sonra çok daha fazla şey ifade ediyordu. Ona her baktığımda buraya, Wren'e geri döneceğıme emindim.

Wren koridordan, "Cidden, beş dakika önce çıkış yapmalıydık," diye seslendi.

Neredeyse kıkırdayacaktım. Gecikmeye neden olan bendim ve böyle bir şey hiç olmamıştı.

Hiçbir zaman programımın gerisinde kalmadım. Boğuluyormuşum gibi hissettiğim zamanlarda hayatta kalabilmek için rutinler yaratmıştım.

Profesyonel beyzbol oynarken kızımı büyütmek kolay bir iş değildi. Uyguladığım programlar, her şey dağılabilecekken ikimiz için işleri bir arada tutmamı sağladı.

Annesi pek yardımcı olmuyordu. Hatta çoğu zaman durumu daha da kötüleştirdi. Eski eşim iyi niyetliydi ve Avery'yi severdi ama kaosla büyürdü. Yeni bir macera için her şeyi bir anda bırakmayı seven biriydi. Bir çocuk yetiştirmek için gereken tutarlılığı takdir etmeyen türden bir insandı. Söylemeye gerek yok, ebeveynliğin çoğunu ben yaptım, ki bu bazı günler neredeyse imkansız gibi geliyordu.

Ancak tüm düzensizlikleri keserek ve katı rutinlere bağlı kalarak bunu atlattım. Mucizevi bir şekilde, kendim için belirlediğim hedefler doğrultusunda çalışmaya devam ettim ve bir yandan da harika bir kadın haline gelen bir kız çocuğu yetiştirdim.

Tabloyu kaldırdım ve iç çekerek bana yıllardır yaşadığım en büyük eğlenceyi yaşatan yerden ayrıldım. Wren'i asansöre kadar takip ederken kendime eğlenceyle birlikte kaosun da geldiğini hatırlattım. Ve bunun hayatımda yeri yoktu. Sonsuza dek ilk kez, biraz daha az katı olmayı bilmeyi dilesem bile.

Avery'ye, hatta Heath'e Wren'le bir ilişki denemek istediğimi söylediğim senaryoları gözden geçirdim. Aklımdan ne kadar çok varsayımsal konuşma geçirirsem geçireyim, kızımın ya da Wren'in babasının bizi onaylamasını sağlayacak sözcükleri bir türlü bulamıyordum. Kesinlikle kaosa doğru ilerliyorduk. Hafta sonu kaçamağından başka bir şey olmama fikri midemde bir kaya gibiydi. Ama en çok değer verdiğimiz insanlara bunu söyleme fikri, tüylerimi diken diken ediyor, duygularımı ve ilişkilerimi mahvediyordu. Ama Wren'i şimdi kaybetmek istemiyordum.

Lobiye indiğimizde, Wren çıkış yaparken ben de kiralamayı teslim eden adamla buluşmak için dışarı çıktım. Tablo arkada düz bir şekilde durduğunda ve beyaz SUV'nin anahtarları elimde olduğunda, otele geri döndüm ve pencerelerden onun kapıcıyla sohbetini izledim. Onu görmek omuzlarımdaki gerginliği hafifletti. Sorumluluk yükünü bu şekilde paylaşmak güzeldi. Normalde, işle, arkadaşlarla ya da kızımla bile olsa, çıkış işlemlerini, arabayı, her şeyi ben hallederdim. Çünkü planları olan bendim. Ve yetenek konusunda standartlarımı karşılayan birini nadiren bulurdum.

Yine de Wren kendini toparlamıştı. Ve bunu bilmek huzur vericiydi.

"Hazır mısınız?" Çantaları kapıdan çıkarırken siyah güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi.

Onu kaldırımın yarısında karşıladım ve arabayı ondan aldım. Onları yükledikten sonra sürücü koltuğuna tırmandım ve onu emniyet kemerini takmış halde beklerken buldum.

Çok verimli.

Tek yönlü caddeye çıktıktan sonra uzun yolculuk için yerleştik.

Parfümü arabayı doldurdu ve beni kızdırmak yerine omuzlarımdaki gerginliği azalttı.

"Biliyor musun yine gülümsüyorsun." Wren dudaklarını içeri kıvırdı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak bana baktı, gözleri muziplikle parlıyordu.

"Bana hep bok atıyorsun." Kıkırdadım.

"Sadece nasıl gülümseneceğini bilmediğini düşünmüştüm."

"Suyun altında sıkışıp kalmıştım, nefesimi tutuyordum." Omuz silktim. Bu kadına olan çekimimle savaşmak fiziksel bir acıya dönüşmüştü. Onu kucaklamama izin vermek mi? Bu kolaydı. "Çok uzun süre gerginlikle yaşadım. Anlaşılan nefes almak daha kolaymış."

Gözlerini kırptırdı ve dudaklarını büzdü. "Bu boğulmaya benziyor. Suyun altında, nefes almaya çalışırken, soluduğun şeyin hava olmadığını fark etmek gibi mi? Sonra da yok oluyorsun."

Göğsümden derin bir kıkırdama sesi yükseldi.

"Bunun komik olmaması gerekiyordu." Alnı kırıttı. "Ben ciddiym."

"Haklısın." Kolumu onunkine degecek şekilde orta konsola yasladım. "Kesinlikle gittim."

Bu kadına benim dediğim anların hiçbirisi gerçek, çiğ ve dürüst olmaktan başka bir şey değildi. Ama o noktaya gelmemize engel olan çok şey vardı. İstedğimden daha yavaş hareket etmek zorundaydık. Bu hafta sonundan dönüp Wren'i evime taşıyamaz ve parmağına yüzük takamazdım. Bu çılgınlık olurdu. Neredeyse 50 yaşındaydım. Paylaştığımız kadar doğru hissettiren bir bağ bulmanın ne kadar zor olduğunun farkındaydım ama bir kadına önemli olduğunu nasıl göstereceğimi de biliyordum. Ve bu kadına ne kadar değerli olduğunu öğretmeye niyetliydim.

"Sen ölmedin." Gözlerini devirdi. "Bu kadar dramatik olduğunu kim bilebilirdi?" Radyoya uzandı ama dokunmadan geri çekti.

"Bu sessiz bir yolculuk mu olacak? Lütfen bana müzikten nefret ettiğini söyleme."

Bir kıkırdamaya karşı koydum. "Müzikten nefret etmiyorum. Ne istersen koyabilirsin." Yine de Avery'nin her zaman sevdiği boktan pop müziklerini açmayacağını umuyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir klasik rock istasyonu bulduğunda durdu. "Bu şarkıya bayılıyorum." Sesini biraz açtı, sonra arkasına yaslanıp nakarata eşlik etti.

"Tom Petty'yi tanıyor musun?"

Bana doğru döndü, gözleri parlıyordu. "Ona bayılıyorum. Bu şarkı harika ama 'Zombie Zoo' benim favorim."

Bir kıkırdama boğazıma kadar geldi. Kabul etmezdim ama bu benim de en sevdiklerimden biriydi. "Tabii ki öyle."

"Bu kadar gergin olma." Sessizce şarkı söylemeye geri döndü, bu kez ritme hafifçe vuruyordu.

Cazibesine karşı koyamayarak elini kavradım ve aramızdaki konsolun üzerine koydum. Parmaklarını elime dolamadan önce sadece bir saniye tereddüt etti.

95'te birleştiğimizde, Wren'in müzik zevkinin benimkine oldukça benzediği açıktı. Sadece klasik rock değil, country de seviyordu. Hatta bir şarkıyı tanıdığı anda birkaç klasik istasyonda durdu. Seçimlerinden bir kez bile irkilmedim.

"Bekle, bekle. Bu senin şarkın olmalı." Wren boştaki eliyle ileri uzandı ve müziğin sesini açtı.

Kaşlarını çatarak elini sıktım. "'Şişedeki Toz' mu? Gerçekten mi?"

Kıkırdadı. "Evet. Eski ama zamanla daha iyi oluyor. İyi bir şarap gibi mi?" Gözlerimi devirdim. "Sevimli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırıştırarak daha yakına eğildi. "Sevimli olduğumu düşünmüyor musun?" "Hayır." Başımı salladım.

Sanki gerçekten onu sevimli bulmadığımı düşünmüş gibi kaşlarını çatı.

Varsayımını düzeltmeye hevesli bir şekilde yola odaklandım ve şöyle dedim: "Bence çok çarpıcı, zeki, yaratıcı, çok becerikli ve çok seksisin. Beni uçuruyorsun, bebeğim."

Keskin nefes alış veriş müzikten duyulacak kadar yüksekti.

İçimde bir öfke uçuştı. Onun yüzünden değil, söylediklerim karşısında gerçekten şok olduğu için. Nasıl oluyordu da erkekler onu gece gündüz böyle şeylerle övmüyorlardı? Siktiğimin moronları.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırdım ve dudaklarımı onunkilerin arkasına bastırdım.

Başka bir şey söylemeyince konuyu değiştirdim ve onu konuşturacağını bildiğim bir konuya girdim.

"Yarın açık artırmaya çıkacak iyi bir şey var mı?" Christian'ın kız kardeşinin birkaç parça sattığı etkinlik dışında hiçbir müzayedeye katılmamıştım.

Boston Müzayede Evi'ndeki açık artırmalar. Ama uzaktan teklif verme imkanım vardı.

Wren gülümseyerek, yarın katılacak müşteriler için hazırladığı belli olan uzun bir açıklamaya başladı. Bu ay aldığım e-postaya bakmış olsaydım, muhtemelen tüm bu bilgileri biliyor olurum. Ama kastettiğim bu değildi.

"Müzayede evinin tablolarla ilgili tüm satırlarını gözden *geçirdiğine* göre, bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?" Ona baktım, e-postayı hazırlayanın kendisi olduğunu mu iddia edeceğini - bana söylediklerinin tam olarak kendi düşünceleri olduğunu mu yoksa bana dürüst fikrini mi söyleyeceğini merak ediyordum. Ben ikincisini umuyordum.

"Şey." Boğazını temizledi ve yer değiştirdi. "Bu bloktaki üç parçayı almak için çalıştım." Boştaki elini kalçasına sürterek beni uzun bacaklarına bakmaya teşvik etti. Kahretsin, o topukluların içinde çok güzel görünüyordlardı. Vücudunu gerçekten takdir edebildiğim pek sık olmuyordu. Normalde onu görmezden gelmem gerekirdi.

"Yol, Wilson Baba." Kıkırdadı. "Yola dikkat et."

Dudaklarımı yuvarladım ve beni yakalamasını bir an bile umursamadan kaşlarımı kaldırdım. Onu izlemekten zevk aldığımı bilmesi hoşuma gidiyordu. Bir sanat eserini takdir etmekten nasıl zevk alıyorsam, Wren Jacobs'ın her açısını görmekten de öyle zevk alıyordum.

"Ben çok iş yaparım. Bana güvenebilirsiniz." Dudaklarımda beliren gülümsemeyle savaştım. "Peki sanat?"

"Evet." Kesik bir baş hareketiyle bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Savannah bölgesinden gelecek vaat eden bir sanatçının soyut bir tablosu. Kişisel olarak soyut resimlerin büyük bir koleksiyoncusu değilim ama şu sözüme kulak verin, bundan on yıl sonra herkes Brice Meadows'un kim olduğunu bilecek."

"İlginç." Ben de soyutu pek sevmezdim, ama eğer bu sanatçının potansiyeli olduğunu düşünüyorsa, o zaman sadece bir yatırım olarak bile olsa buna ya da belki başka çalışmalarına bakardım.

"O zaman bir Degas var." Kaşlarını çattı. "Daha iyi durumda olmasını umuyordum ama birçok kez yeniden çerçevelenmiş. Ve," diye omuz silkti, "düşündüğümden çok daha küçük. Ne olursa olsun, sadece ismi bile satılacağı anlamına geliyor."

"Satın alır ?"

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Hayır. Durumu göz önüne alındığında değerinden daha pahalıya satılacaktır. İşi sevmediğiniz sürece, iyi bir yatırım değil."

"Satın alacağınız herhangi bir parça olacak mı?"

Soruyu düşünürken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"*Kar Köprüsü*." Sözleri sessizdi ama heyecan doluydu. "Bu bir suluboya. Orijinalini Maine kırsalındaki bir sanatçıda buldum. Bir baskısını görmüştüm; renklerin karışımı inanılmaz. Bu resmin kalbime fırtınanın sessiz huzurunu ve aynı zamanda karlı bir günün fokurdayan heyecanını hissettirme şekli hayranlık uyandırıcı." Ağlarken yanakları pembeleşti. Tutku ona çok seksi görünüyordu.

Elini sıktım ve ona yarım bir gülümseme verdim.

"satın alamam. Ama , bu olurdu."

Kar Köprüsü. Bu bilgiyi bir kenara kilitledim.

"BU ŞARKIDAN NASIL NEFRET EDEBİLİRSİN?" Kimse Britney Spears'tan nefret etmiyordu. "O bir klasik."

"Yirmi beş yaşındaki ben, kızım tarafından bu şarkıyla kelimenin tam anlamıyla 'Delirtildim'." Kötü kelime oyunuyla gurur duyarak sırttı.

"Vay be, birinin baba şakaları varmış,"
diye takıldım. Gözleri bana kaydı. "Ben
bir babayım."

Ağzım açık kaldı ve şok olmuş gibi yaparak göğsümü tuttum. "Ne?
Neden bana söylemedin?"

Çatık kaşları benden etkilenmediğini . "Çocuk olayını çoktan yapmış
olmam seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır." Aramızdaki yaş farkı beni rahatsız etmiyordu. Eğer Avery'nin babası olmasaydı, aramızda her ne oluyorsa bir hafta sonu kaçamağından daha fazlasını umuyor olurum. "Kendi çocuğum olsun istemiyorum, o yüzden hayatının o dönemini geride bırakmış biri iyi bir değişiklik olur." İnsanların, hatta ailemin bile beni bir gün çocuk konusunda fikrimi değiştireceğime kaç kez ikna etmeye çalıştığını sayamadım.

Hiçbir şey söylemedi. Şüphe havada asılı kaldı. Belki de çocukluğu boyunca beyzbol oynadığı için ebeveynliğin pek çok eğlencesini kaçırmış gibi hissediyordu.

"Yanılmıyorsam ve daha fazla çocuk istemiyorsan." Cevabını beklerken yerimde kıpırdandım. Karnımda fokurdayan sinirler yersiz görünüyordu. Vereceği cevap gerçekten önemli değildi. Ama onu bir gün bir eş ve çocuklarla görme fikri midemi bulandırıyor.

Başını salladığında içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

"İlk seferinde bir çocukla ve beyzolla hokkabazlık yapmayı zar zor başardım. Bunu tekrar yapma şansım yok. Yine de Avery ve Chris'in çocuk sahibi olma fikrinden nefret etmiyorum."

"Bebekleri olacağı için çok heyecanlıyım." Kıkırdadım. "Çocuklarını çok şımartacağım. Onların favorisi olmama şansları yok."

"Benim de planım bu." Dudakları köşede yukarı doğru çekildi ve avucunu uyluğuma yerleştirdi. Teninin benimkine değen sıcaklığı kalbimin biraz daha hızlı atmasını sağladı.

"Uck." Surat astım. "Sana karşı yarışmak zorunda kalırsam asla onların favorisi olamam."

Kalçamı sıktı. "Sadece takım olacağız, bebeğim."

Bu fikirle göğsüme bir sıcaklık yerleşti ama ne dediğinden emin değildim. Birbirinizin favorisi olmanıza yardım etmek için mi bir araya geldiniz? Çift olarak bir araya gelmeyi kastetmiş olamaz, değil mi? Açık konuşmak ve ona bizi sormak doğru bir yaklaşımdı ama tereddüt ettim. Cevaptan korkmuş olma ihtimalim vardı. Ve bu beni rahatsız ediyordu. Birine bu kadar çabuk bağlanmak mümkün müydü? Sinirlerimi yuttum ve konunun etrafından dolaşım.

"Nasıl olur da biriyle çıkmazsın?"

Kaşları çatıldı ve duymak istemeyeceğim bir cevaba hazırlandım. "Yakın zamanda emekli olmayı planlamıyorum." Gözleri kısıldı. "Beyzbol zamanımı alıyor. Daha fazlası için yer bırakmıyor."

"Oyun oynarken Avery'yi büyüttün." Zaman yaratabileceğini mi iddia ediyordum?

Başını salladı. "Ailen çok yardımcı oldu. Ayrıca, annem o zamanlar hâlâ hayattaydı. Onsuz yapamazdım. Ben şehir dışındayken Avery ile kaldı ve ben evdeyken tüm boş zamanımı baba olmaya adadım. Ama kadınlar daha fazla ilgi istiyor. Sezon dışında bile çok seyahat ediyorum. Maçlar ve toplantılar sırasında telefonları susturmak ve milyonlarca mesajla uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Ve eve geldiğimde suçluluk duygusu yaşamak ya da yalnız olduğu için kanepede ağlayan bir kadını sürekli teselli etmek zorunda kalmak istemiyorum."

Alay ettim. "Hayatı olan biriyle çık. Sen yokken yapacak işleri olan ve eve döndüğünde seni gördüğü için mutlu olan bir kadınla."

Bana yan gözle bakarak sırttı. "Bu güzel olurdu."

"Ya da sen yokken onu mutlu etmek için bir köpek yavrusu al." Hep bir köpek istemiştim ama bir apartman dairesinde bu çok zor olacaktı. Bir bahçem olmadan bunu yapabileceğimden emin değildim. "Büyük mavi gözlü küçük bir çikolata labrador."

Kıkırdadı. "Benim yerime bir köpeğin geçebileceğini mi söylüyorsun?" "Muhtemelen. Yavru köpeklerin sarılmasını kim sevmez ki?"

Başını salladı ama hâlâ gülümsüyordu. Onu bu kadar neşeli görmek çok garipti. Ama bu ona çok yakışmıştı; rahatlamıştı, hatta gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler bile.

"Bunu gelecek sezon için hatırlayacağım."

"Yeni kapatıcı arayışı nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil." İç çekerek koltuğuna yığıldı ve bana üzerinde çalıştıkları birkaç potansiyel oyuncu ve bazı takaslar hakkında bilgi verdi. "Jasper Quinn'e teklif götürmemiz gerektiğini söyleyip duruyorum. Bu çocuk beladan başka bir şey değil."

"Vahşi olduğu kesin."

Elini bacağımdan çekti ve çenesini ovuşturdu. "Langfield ona ihtiyacımız olduğunu düşünüyor gibi görünüyor ama yeteneklerinin hiçbirisi değiştirilemez değil."

"Ondan hiç hoşlanmadın."

Takımın üst düzey yöneticileri Beckett Langfield ve Cortney Miller'la birlikte oyuncu seçme gezisinden döndükten hemen sonra, Avery ve ben Tom'un evinde akşam yemeği yedik ve o sürekli Quinn'in tavırlarından yakındı.

Direksiyonu daha sıkı kavradı ve derinin gıcırdamasına neden oldu. "Kaosu sevmiyorum."

"Bunu Chris için de söylememiş miydin?" Müstakbel damadından ilk sezonun büyük bölümünde nefret etmişti.

"Chris'i ilk başta anlayamadım, hepsi bu." Gözleri bir an için benimkilere kaydı. "Hatalı olduğumu kabul edecek kadar erkeğim."

"Bu tutmanı sağlayacağım." Ona alaycı bir gülümseme gönderdim. Kalçamı hafifçe çimdikledi, ben kıpırdayana kadar beni gıdıkladı. "Kes şunu."

Bir kahkaha atarak bacağını bıraktı. "Gerçekten Jasper'a bir şans daha vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bence takımınızla iyi uyum sağlıyor. Çocuklar onu seviyor gibi görünüyor ve Winters'la birlikte sahanın kendi taraflarında çalışma şekilleri sihirli."

"Bunun farkındayım." Başını salladı. "Beyzbol konuşarak seni sıkıyor muyum?" "Hiç de değil. Beni bilirsin. Revs'i seviyorum. Neredeyse hiçbir maçı kaçırmam.

oyun." Gerçi bunun büyük bir nedeni Tom'u görebilmemdi. Onunla dalga geçmek. Onun dikkatini çekmek için çalışmak.

Bir dakika boyunca sessizce yolu izledi ama sonunda elimi kavradı ve kalçasına götürdü. Sonra da gelecek sezon için takımla ilgili endişelerine geri döndü. Yolculuğun son bir saati çok hızlı geçti ve apartmanıma yaklaştığımızda vedalaşmaya hazır değildim.

Tom kaldırıma yanaşarak, "Seni geçireyim," dedi.

"Delirdin mi sen?"

Kaşlarını çattı, hâlâ elimi sıkıca tutuyordu.

"Cezadan kaçabilmeniz bile, milyon dolarlık bir tabloyu kaldırım kenarındaki bir arabada bırakamazsınız."

Omzunun üzerinden baktı ve kalın bir şekilde yutkundu. "Ah, doğru." Sanki tablosunu yine unutmuş gibiydi ama bunun mümkün olabileceğine inanmıyordum. "En azından çantayı çıkarayım."

Kapısını açtı ve arabanın arkasında kayboldu. Birlikte geçirdiğimiz zamanın bitmek zorunda olmamasını dileyerek daha yavaş çıktım. Kaldırıma çıktım ve gece çantamı bana uzattı. Kaldırımda doğrulup arkamı döndüğümde oradaydı ve beni inceliyordu. Elini kaldırdı ve saçlarımı dikkatlice kulağımın arkasına sıkıştırdı ve hafifçe öne doğru kayd. Bir an için beni öpeceğini sandım. Onun yerine dondu kaldı, bakışları önce kalabalık Boston caddesinde bir yöne, sonra diğer yöne kayd ve geri çekildi.

"Seni arayayım mı?"

Kelimeler mideme garip bir şekilde yerleşti. Bunu yapabileceği için heyecandan mı yoksa beni başından savmak niyetiyle söylediği için korkudan mı olduğunu anlayamadım.

"Elbette." El sallayarak onu kaldırımda bıraktım. Arkama bakmamak için kendimi zor tuttum.

Avery: Sağ salım dönebildiniz mi, yoksa kar sorun oldu mu?

Ben: Hayır, dün gece eve geldim. Bugün müzayededeyim.

Doğru. Sonra yemek yemek ister misin?

Ben: Yapamam. Muhtemelen geç saatlere kadar burada kalacağım.

Avery?

Avery: Chris'in takım arkadaşlarıyla Bolts maçına gidiyoruz. Gelmek ister misin?

Tabii ki. Gerçi bu adamların eşleşme şekline bakılırsa yakında flört edecek kimse kalmayacak.

Avery: Bosco bile. Harper'la ne kadar tatlı olduğunu görmelisin. Gerçi Evan sporcularla flört etmek istediğini duyarsa kızabilir.

Evan beni anlıyor. Sadece gözlerini devirirdi.

Avery: Wren, eğer sonra uğramak istersen eminim Mason'da fazladan bilet vardır. Locası zilyon kişi alıyor.

Üzgünüm, bunu yeni görüyorum. Müzayede çok yoğundu ama her şey satıldı. Kar köprüm bile.

Jana: Ağlayan bir yüzün emoji

Jana: alan kişiyi yumruklamak istediniz mi?

Ben: Online bir teklifti, bu yüzden onları görmem gerekmedi. Aslında son dakikada geldiler ve fiyatı çok yukarı çektiler.

Avery: Eminim bu biraz heyecan yaratmıştır.

Ben: Evet. Garipti. Teklif veren kişi açık artırma için ön kayıt yaptırmamıştı ama geçmişte bizden alışveriş yaptıkları için Erin teklif vermelerine izin verdi. Çok dramatikti. Görmeliydiniz. İnternette teklif veren kişi on bin dolar arttırıp sonunda bitirene kadar açık arttırma bir ileri bir geri gitti.

Tanrım, birileri bunu çok istiyordu, değil mi?

Ben: Onları suçlamıyorum. Şanslı kaltağın duvarında asılı muhteşem olacak.

"GÜLE GÜLE. CUMARTESİ GÖRÜŞÜRÜZ." Caddeden hayvanat bahçesine doğru ilerleyen Jana ve Avery'ye el salladım. Bu hafta sonu onları göremediğim için öğle yemeğinde buluşmuştuk. Babasıyla geçirdiği hafta sonundan sonra Avery'yle vakit geçirmenin garip olacağı konusunda stresliydim ama her şeyden öte, en iyi arkadaşımı görmek iyi hissettiriyordu.

Ayrıca, Tom ve benim aramda olanlar bitmişti.

Sadece iki gün geçmişti ama ondan haber alamamıştım. En iyisi hiç olmamış gibi davranmaktı. Çünkü bu bir kaçamaktan fazlası olamazdı. Bu sözleri söylememiş olabilirdi, ama ben bu şekilde bahsettiğimde beni düzeltmemiştir de.

Ve ben iyiydim.

Telefonum her çaldığında ve arayan o olmadığında göğsümde oluşan sancı geçecekti. Hiçbir parçam bir ilişki kızı değildi. Bağlanmadım.

Tom'la ilgili tüm düşünceleri kafamdan kovarak lobide aceleyle ilerledim. Asansörü geçtim, çünkü kışın merdivenler benim daimi yoldaşımdı. Kış aylarında parkta koşmak tam bir işkenceydi ve spor salonları sıkıcıydı, bu yüzden soğuk havalarda yaptığım egzersizler asansöre binmeyi tamamen reddetmekten ibaretti. Topuklu ayakkabıları severdim ve onlara çok fazla para harcamıştım.

Bacaklarımın iyi görünmesi için değil. Buradaki üç kat, kendi evimde inip çıktığım on iki katın yanında hiçbir şeydi. İki dakika sonra kapıyı iterek koridora çıktım.

Ben yanından geçerken Pat kafasını ofisinden dışarı uzattı. "Erin seni istiyor."

Başımı sallayarak kendi küçük alanımdan geçip müzayede evinin yöneticisine ait olan büyük köşe ofise yöneldim.

Kapı aralıktı ve Erin'in kahkahaları dışarı süzülüyordu. Küçük aralıktan onu sandalyelerden birinde otururken görebiliyordum. İşlerini yürütürken masasının arkasından nadiren çıkardı. Arka plandaki ufuk çizgisiyle oluşturduğu manzaranın insanların gözünü korkuttuğunu ve tam da istediği gibi onları diken üstünde tuttuğunu iddia ediyordu. Onu biriyle bu kadar yakın görmek tuhaftı.

"Hayır. Hiç kızgın değilim. Buna kesinlikle bayılıyorum." Ses tonu da normalden daha arkadaşçaydı. Kot pantolonlu bacağına okşarken flört ettiğine neredeyse yemin edebilirdim.

Dudaklarımda oluşan sırıtmayla savaşmaya çalıştım. *İlginçti*. Erin hiçbir zaman bir erkek arkadaşıyla gösteriş yapmazdı, bu yüzden bu eğlenceli olacaktı.

Omuzlarımı geriye çekerek kapının pervazına hafifçe vurum. "Evet?" Dikkati bana doğru kaydı.

Kapıyı iterek açtım ve anında geniş omuzlara ve tanıdık açık kahverengi saçlara odaklandım.

Tom döndü ve arkasını dönmeden önce mavi gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu. Yaşadığım şokun ürpertisi sistemime yayılırken midem bulandı.

Erin, Tom'la flört ediyordu.

Hay sikeyim.

Göz kırpım.

Patronum ve Tom mu? Bir an için öğle yemeğimin yeniden ortaya çıkıp ayakkabılarımı mahvedeceğinden endişelendim ama tepki veremezdim. Dürüst olmak gerekirse, kadın Tom için daha uygundu zaten. Kırk yaşındaydı ve hiç evlenmemiş olmasına rağmen oğlu Boston College'da üçüncü yılındaydı. Hayatlarının aynı dönemindeydiler. Ve Tom'a iki gün önce bulmasını önerdiğim türden bir kadındı. Tom çalışırken ona yapışıp onu çıldırtmayacak kadar meşguldü. Zeki, güzel ve şıktı ve birdenbire ondan nefret ettim. Yıllardır idolüm olan bu kadından.

Hepsini yutarak ellerimi kalem eteğime sildim ve sakince kapıda durdum.

"Pat beni görmek istediğini söyledi." Tom'a bakma düşüncesine dayanamıyordum, bu yüzden gözlerimi Erin'den ayırmadım.

Patronum oturduğu sandalyeden zıplayarak kalktı ve bana el salladı. "Otursana."

Odaya girdim, çömllekler, çerçeveli küçük sanat eserleri ve küçük biblolarla dolu kitap raflarının önünden geçtim; hepsi de onun yıllar boyunca topladığı şeylerdi. Bunlar bir gün benim de sahip olmak istediğim şeylerdi - seyahatlerimden hatıralar. Ama şu anda hiçbir şeye odaklanamıyordum. Beynim Erin'in elinin Tom'un bacağındaki görüntüsünde donup kalmıştı. Tom'un eli bir kez okşamak için düşüyordu. Bağlantı.

Göğsüm yanıyordu, burnumdan bir nefes aldım ve duyguyu uzaklaştırdım.

Dikkatle oturdum, rolümün ne emin değildim.

Erin kendini masasına yasladı, bacakları neredeyse Tom'unkilerin arasına girecek şekilde önünde uzandı.

İkisi arasındaki bariz yakınlık karşısında göğsüm sıkışmıştı. Çıktıklarını hiç bilmiyordum ama bu bir şey ifade etmiyordu. Patronumun ya da en iyi arkadaşımın babasının sosyal hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Benimle yattığı bu hafta sonu dışında.

İçimden, ona takıldığımı için kendimi azarladım. Böyle ilişkilere kafayı takmazdım. Genelde hayatıma devam etmekte zorlanmazdım.

Peki neden burada oturmuş gözlerini oyduğumu hayal ediyordum?

Mükemmel duruşumu korumak için kendimi zorlayarak ellerimi kucağıma sıkıştırdım. Tom bakışlarını karşısındaki kadından ayırmıyordu, sanki ben odada yokmuşum gibi. Midem çalkalandı ve endişem boğazımda düğümlendi.

Toparlan.

Bu adamla bir daha nasıl iletişim kurabilirim ki? Profesyonellikten uzak ve çocukça davranmak olmazdı. Ben böyle biri değildim, bu yüzden boğazımı temizledim.

"Senin için ne yapabilirim, Erin?" Zorla gülümsedim.

"Bu hafta sonu harika bir iş çıkardınız. Bu sabah bunun hakkında biraz konuştuk." Kollarını indirdi ve masasının kenarını kalçalarının her iki yanında kavradı. "Tüm son dakika plan değişikliklerine rağmen, bu görevi üstlenirken gösterdiğin profesyonellik ortadaydı."

Yüzümü buruşturdum. Tanrım, eğer bir müşteriyle yattığımı bilseydi, kesinlikle beni böyle övmezdi.

"Ancak..." Sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturan Tom'a baktı. "Konuşmak istediğimiz bir şey var."

Midem bulanıyordu, yutkundum. "Tamam." İkisinin arasına baktım.

Erin her zamanki gibi görünüyordu ama Tom bana bakmıyordu bile. Ona bizden bahsetmemişti, değil mi? Hayır. Söylemesi için bir sebep yoktu. Öyleyse ne olmuş?

"Pat yeni müşterilerinizi sınırlıyor."

"Uh." Bu doğrudu. "Evet." Beceri tabanımı genişletmek istiyordum. VIP'lerimizle ilgilenmek son üç yıldır işimin bir parçasıydı ama sanat eserlerinin izini sürmek ve müzayedeleri yönetmek istiyordum. Hatta özel izleme partileri için müzelerden ve sanatçılardan sanat eserleri ödünç almak. Bir gün bir galeri ya da müzayede evi işletmek istiyordum. Sadece kendi müşterilerim için sanat eseri aramak değil. Bu yüzden çeşitlendirmek istedim. Büyük balık istiyordum.

"Müşteri listenizi daralttığınızı biliyorum ama sizden yeni bir müşteri almanızı rica edeceğim. Tom'un planları var ve bunları gerçekleştirmesine yardımcı olmanızı istiyoruz." Kadın ona gülümsedi, gülümsemesi fazlasıyla parlaktı.

Neden olmasın ki? Onunla eski bir şarap şişesi olduğu konusunda dalga geçmiştim ve bu dürüst bir gerçektir. Adam iyi yaşlanmıştı. Seksi, sofistike, zengin, zeki ve yatakta inanılmazdı. Tam bir paket.

Kıskançlık omurgama tırmandı ama onu tekrar aşağı indirdim.

Erin açıkça bu işi kabul etmemi istiyordu ama Tom istiyor muydu? Yüzüme bile bakmazken bunun böyle olabileceğini düşünmek zordu. İlk başta üzülmüştüm ama şimdi sadece kızgındım.

Müşterinin kimliğini bilmeden önce bu hesabı istemiştim. Tom Wilson birlikte çalışmayı hayal ettiğim VIP tipiydi. Larry, Bay Brown için ne kadar sık alım satım yaptığından yakınıyordu ama tam da istediğim türden bir koleksiyoncuydu. Üst düzey sanat eserleri arayan bir tip. Tom ve Erin işin içinde olsa bile vazgeçmek aptallık olurdu.

Hafta sonu bir an için aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüm. Ama hedeflerim vardı ve bir kaçamağın onları mahvetmesine izin veremezdim. Bu hesap beni güçlendirecekti ve önemli olan da buydu.

, Tom kaşlarını çatmış ayakkabılarına bakıyordu.

İfademi kontrol etmeye dikkat ederek patronuma döndüm ve omuzlarımı geriye çektim. "Sana yardım etmekten mutluluk duyarım, Erin."

"Ben," diye havladı Tom.

Hem Erin hem de ben bu ses tonuyla irkildik ve onu ters ters bakarken buldum.

"Bana yardım edeceksin."

Odaya girdiğimden beri söylediği ilk sözler bunlardı ve tabii ki hızlı taleplere geri döndük.

Bunu aşmıştım.

"Bu hafta sonundan sonra umarım ne kadar etkili olduğumu kanıtlamışımdır." Ayağa kalktım. Kabul etmişim ve şimdi bu toplantıdan çekilme zamanıydı. "Eğer bana dosyayı ve planları gönderirseniz, işe koyulacağım."

"Teşekkürler, Wren." Erin uzun sarı saçlarını omzuna attı, bacakları Tom'un bacağına çarpacak şekilde kaydı.

Siyah botu karşılık olarak neredeyse hiç hareket etmedi. Ve onu yumruklamak istedim.

Profesyonel, Wren.

"Elbette." Hâlâ bana dik dik bakan adamla göz göze gelmek için kendimi zorladım. "Numaram ve e-posta adresim sende var. Neye ihtiyacın olursa çekinmeden ulaşabilirsin."

Yanıt olarak çenesi gerildi.

Bu adamın sorunu neydi?

Döndüm ve kapıya yöneldim, titreyen elim tokmağa değince bir an durakladım. Ben iyiydim. Sadece hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Dışarı çıkıp koridorda aceleyle ofisimin güvenliğine doğru ilerledikten sonra yavaşça nefes alıp verdim. Üzgün değildim. Üzgün değildim. Öyleyse neden ağlayacakmışım gibi hissediyordum?

Siktir et. Ben ağlamadım.

Kapım arkamdan kapandığında sandalyeme çöktüm ve başımı ellerimin arasına alarak kendimi kayıtsız bir yere geri dönmeye zorladım. Yumuşak bir tıkırtı ellerimi bırakmama neden oldu.

Tom'un kapıyı iterek kapattığını ve masaya doğru yürüdüğünü görünce nefesim kesildi.

Parlak mavi gözleri bana kilitlendi ve midem takla attı.

Kalbim hoplayıp zıplamak ve mutluluk dansı yapmak istiyordu. Tanrım, aptalın tekiydim.

"Ne yapıyorsun?" Kalçasını yanımdaki masaya dayamış, nane, baharat ve arzuladığım her şey gibi kokarken sordum.

"İstediğiniz dosyayı getirdim." Kaşlarını çatarak bana kalın kahverengi bir dosya uzattı.

"Sürücüde yok mu?" Tüm çalışmalarımızı paylaşılan bir sürücüde tutuyorduk. Bazı klasörler parola korumalıydı, ancak tüm bilgilerimizi tek bir yerde tutuyorduk.

Başını iki yana salladı. "Bilgilerimin bu kadar kolay erişilebilir olmasını reddediyorum."

Öfkelendim. "Ve Erin'in umurunda değil." Bu bir soru değildi.

"Zor biri olduğumu biliyor." Omuz silkerek kıkırdadı. "Ama aynı zamanda zenginim."

Normalde ileri geri konuşmalarımızı sürükleyici ama havamda değildim. "Dosyayı inceleyeceğim." Dikkatimi bilgisayarıma vererek doğruldum. "Masanın üzerine bırak."

Gitmek yerine bir santim kadar daha yaklaştı. Bu hareket üzerine başımı kaldırdım ve onun bana gülümsediğini gördüm. Lanet olası adam hiç gülümsemezdi, öyleyse neden şu anda bu kadar mutluydu?

"Bu şekilde çok tatlısın." Dosyayı masama bıraktı ve daha yakına eğildi.

"Ne şekilde?"

"Kıskanç." Yanağında daha önce hiç görmediğim bir gamze belirdi.

Tüylerim diken diken oldu, ona ters ters baktım. "Neden böyle düşündüğünü anlamıyorum-"

Bir parmağını dudaklarıma dayadı ve yüzlerimiz sadece birkaç santim açık olacak şekilde alçalttı.

Yakın olmamıza rağmen bakışlarımı kaçırmadım.

"Altı yıl boyunca en iyi arkadaşımla çıktık. Çok yakınız ama onunla asla birlikte olamayız."

Midem bulandı. Ve sonunda gözleriyle karşılaştım. Parlaktılar ve mizahla dans ediyorlardı. Parmağını ağzımdan çekti.

"O zaman öp beni bebeğim," dedi parmağını indirerek. "Çünkü günlerdir düşündüğüm tek şey sensin."

patladı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dilini ağzımın kenarında gezdirerek sessizce erişim talep etti. Kabul ettiğimde, ona doğru eğildim ve kollarımı boynuna doladım. Bir an için dokunuşunda kaybolmama izin verdim, sonra ayrıldım. Dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken gözlerimi ondan alamıyordum.

Sandalyemde kıpırdanarak vücudumu saran zonklamayı yatıştırmaya çalıştım. "Yapmamalıyız," diye fısıldadım.

Ellerini kalçalarının iki yanındaki masanın üzerine koydu ama benden tamamen uzaklaşmadı. "Sanırım o noktayı geçtik, bebeğim."

Nefesim kesildi ama cevap veremeden kapı hafifçe açıldı ve birbirimizden uzaklaştık.

"Ah, ." Avery kapı aralığında durdu.

Kalbim *küt* diye yere düştü. Oh, kahretsin. Nefesimi tutarak Tom'a baktım, o da yavaşça, sakince omzunun üzerinden kızına baktı.

"Baba?" Masamın üzerine tünemiş olan babamdan sandalyemdeki bana ve tekrar bana baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Hiç vakit kaybetmeden onunla yüzleşmek için ayağa kalktı. Ben suçluluk duygusu içinde boğulurken, o en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. Aslında mutlu görünüyordu, ki bu normalde hiç de öyle bir hali yoktu. "Erin sonunda beni projemi Wren'e bırakmaya ikna etti."

Yüzündeki şüphe kayboldu ve ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bir gün galerisi mi?"

Kafam karışmıştı, başımı eğdim ve onu değerlendirdim. Erin ve Tom'la yaptığım sınırlı konuşmadan, sadece VIP bir müşteri aldığımı düşünmüştüm. Hem babayı hem de kızı inceledim. Konuşmalarının tüm detaylarını bilmemeye alışkındım ama bu durumda yanlış hissediyordum. Kollarımı kavuşturdum, sessizce içgüdülerimi sakinleşmeye zorladım. Kahretsin, duygularım bugün ping-pong yapıyordu.

Tom doğrulurken omzumu sıktı. "Henüz tüm detayları bilmiyor. Açıklamama izin vermeye ne dersin?" Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Avery masamın diğer tarafına geçerek, "Sanat dünyası hâkimiyetinizi ya da her neyse onu bozduğum için özür dilerim," dedi. "Ama Wren ve ben öğle yemeğinde kartlarımızı karıştırdık ve Chris'i sürükleyeceğim pasta testi için benimkine ihtiyacım var."

Chris'i hiçbir yere sürüklemezdi. O nereye isterse seve seve giderdi.

Kolunu uzattı, United miles plus siyah kartımı uzattı.

Çantama uzandım, bu hareket Tom'un elinin omzumdan düşmesine neden oldu. Bağıımız kopmuş olmasına rağmen geri adım atmadı.

Hızla nefes alarak cüzdanımı çıkardım. "Özür dilerim. Fark etmemiştim."

Elimi sabit tutmaya odaklanarak aynı siyah kartı uzattım.

"Bunu yapmayı bırakmalıyız." Kıkırdayarak kartı geri aldı, sonra hâlâ benden bir adım ötede duran babasına baktı. Tekrar bana odaklandığında ayılmıştı. "Babama karşı nazik ol ve onu delirtme."

Gözlerimi kırıştırdım, yutkunarak cevap verdim. Eğer *Wilson Baba'ya karşı çok nazik olacağım* dersem, ki geçmişte böyle bir şey hiç düşünmeden dudaklarımdan dökülürdü, işleri tuhaflaştırabilirdim. Bugün öğle yemeğinde beklediğim garip hava buydu, ama iyi geçmişti. Elbette Avery'nin karşısında otururken onu ofisimde öpmek yerine hafta sonunu unutmaya çalışıyordum.

Ben yanıt vermesem de Tom'dan bir kıkırdama yükseldi.

Avery gözlerini kocaman açarak babasına döndü. "Az önce güldün mü sen?"

"Wren'i hiç bu kadar telaşlı gördüğümü sanmıyorum," diye mırıldandı. "Çok tatlı."

Avery'nin kaşları çatıldı. "Şirin mi?" Dudaklarını birbirine bastırarak tekrar bana baktı. "Wren muhteşem ama..." Başını iki yana salladı. "O resmi almanın seni böyle iyi bir ruh haline sokmasına sevindim, ama garip davranmayı bırak."

"Çocuklarına tuhaf olduklarını düşündürmek bir ebeveynin işidir."

"Bu gece Noel pazarında normal bir tuhafılık seviyesini korumaya çalış, tamam mı?" Başını eğip babasına bakarken sarı at kuyruğu omzunun üzerinden kaydı. "Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

"Bunu kaçırmayacağım," diye söz verdi. "Gelmek ister misin?" diye sordu, şimdi bana odaklanmıştı.

"Ben, uh..." Ağzım ve beynim tutarlı bir yanıt oluşturmak için işbirliği yapmayı reddetti. Kendimi toparlamam gerekiyordu yoksa Avery de bana tuhaf demeye başlayacaktı.

"Wren soğuktan nefret eder. Kışın onu dışarı çıkarmak neredeyse imkansız. O bir şömine ve kışın sıcak küvet kızıdır." Avery kredi kartını cebine soktu ve bana gülümsedi. "Cumartesi günü seni bırakmamı istersen beni ara. Chris beni bırakacak, seni de götürür."

"Teşekkürler," dedim, tek bir kelime bile söyleyebildiğime şaşırarak.

"Sonra görüşürüz, baba. Sanat alımında iyi şanslar." El sallayarak gitti.

Tekrar yalnız kaldığımızda uzun bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Hiç bu kadar rahatsız hissetmemiştim.

"Jakuzi fikrini sevdim. Bunu gerçekleştirmemiz gerekebilir." Tom kıkırdadı.

Nefesim kesildi ve ona ters bir bakış attım. "Neden bu gece gelmemi istedin? Seninle, Chris'le ve Avery'yle tuhaf kaçmayacak bir gezintiye çıkmamın imkânı yok."

Masamın etrafında döndü, sonra bana döndü. "İyi olur. Aslında, bunu gerçekleştirmeyi çok isterim." El çırpıtı, sesi duvarlarda yankılandı. "Ama şu anda başka planlarım var. Ceketini al."

"Ne?" Ayağa kalktım, eteğimin önünü düzelttim.

"Soru sormak yok. Ya benimle gelirsın ya da ben sensiz giderim." Kapının arkasındaki kancadan paltomu çıkardı ve bana uzattı.

Onunla kavga edebilirdim ama dürüst olmak gerekirse beni geride bırakmasını istemiyordum. Eğer Avery soğuk havadan nefret ettiğimi söylemeseydi, muhtemelen bu akşamki Noel pazarına gitmeyi kabul ederdim.

O dırdırcı endişe yine içimi kemiriyordu. Çünkü Tom'la zaten sahip olduğumuzdan daha fazlası olabileceğimizi düşünmeme izin verirsem, kendimi kalp kırıklığına hazırlamış olacaktım.

Daddy Wilson 14

ŞU ANDA, kızım beni neredeyse en iyi arkadaşını öperken yakaladığı için panikliyor olmalıydım. Suçluluk duygusuyla delik deşik olmalıydım. Yapmam gereken en son şey, hem Wren hem de Avery ile etkileşime girmeye zorlandığım bir durumu teşvik etmek olmalıydı. Ama Wren'le birlikte olmanın hiçbir yanı yanlış gelmiyordu.

Son iki gündür onsuz olmak çok kötü hissettiriyordu.

Belki birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu herkese kanıtlamak için zamana ihtiyacım vardı ama bunu başaracaktım. Ve bunun bir parçası da Avery'nin beni Wren'le görmesine izin vermektir. Gülümsememin bir resim yüzünden değil, bir kadın yüzünden olduğunu anlamasını sağlamaktır.

Beni düğüm düğüm eden kadının arkasından siyah SUV'a tırmandım ve şoförün kapıyı arkamızdan kapatmasına izin verdim. Ona yakın olma ihtiyacıyla deri koltukta kaydım ve bacağım onunkine dayanacak şekilde yerleştim ve elim eteğinin koyu renkli kumaşı üzerinde yayıldı.

Ona dokunmak istedim. Elini tutmak. Omzunu ovmak. Kolumu ona dolamak. Vücudunu kendime karşı hissetmeyi arzuluyordum.

Dişlerini alt dudağına bastırdı ama bizi şoförden ayıran mahremiyet perdesinden başka bir yere bakmadı.

Öte yandan ben, gözümü ondan alamıyordum. Yanaklarının pürüzsüz tenine ve nabzının attığı boynunun kıvrımına. Şu anda, onun sıcak bedeni yanımdayken, rahattım. Bu şaşırtıcıydı, çünkü Wren'le bir ilişki hayatıma çok fazla kaos getirecekti.

Ne kadar garip olsa da, o odaya girdiğinde tipik olarak gergin olan kaslarım anında gevşedi.

Ve lanet olsun ki Erin'in ofisine girdiğinde, eteğinin dar siyah kumaşı kalçalarına ve bacaklarına yapışırken ve beyaz düğmeli bluzu göğüslerine yapışırken çok iyi görünüyordu. Onu gördüğümde dilim kurduğundan oldukça emindim. Ona bakmaktan kaçınmam gerekiyordu, yoksa Erin'in bitmek tükenmek bilmeyen saçmalıkları hiç bitmeyecekti.

Yaklaşık bir yıldır beni Wren'e ayarlamaya çalışıyordu. Aramızdaki yaş farkı beni endişelendirse de Erin bunun önemsiz olduğuna yemin ediyordu. Bu haftaya kadar onun bakış açısını görmeye başlamamıştım.

Wren kayarken deri çatırdadı.

"Ne yapıyoruz biz?" Bacağındaki elimi çekmemesine rağmen kaşlarını çatı.

Ona sürpriz yapmak ve oraya vardığımızda planlarımdan bahsetmek istiyordum. Ama tıpkı benim gibi, Wren de kontrol kendisinde olmadığında pek iyi hissetmezdi. Sürprizlerin ona göre olmadığını tahmin edebiliyordum.

"Seni Isabella Stewart Gardener Müzesi'ne götürüyorum."

İç çekti. "Kastettiğim bu değildi." Elim iitti ama ben bırakmak istemeyerek bacağını kavradım. "Sen ve ben demek istedim."

Durumumuza kolay bir çözüm bulunmasını diledim. Onun zamanından, tutkusundan, hatta bakışlarından daha fazlasını istiyordum ama yolumuzdaki tüm potansiyel engellere karşı kör değildim.

Bununla birlikte, bazı basit gerçekler vardı.

"Daha yakından tanımak istediğim bir kadınla birlikte olmanın keyfini çıkarıyorum." Gözleri yüzüme dikildi, geniş ve sorularla doluydu.

"Çünkü eğer buna bir şans verirse, özel bir şey olabileceğimizi biliyorum."

Bana baktı. Cevap verecekmiş gibi dudakları aralandı. Onun yerine yutkundu ve başını salladı.

"Peki Avery'ye ne söyleyeceğiz? O neredeyse..." Wren gözlerini kapattı.

"O ." Ses tonundaki korkuyla göğsüm gerildi. "Ve dürüst olmak gerekirse, ona hiçbir şey söylemek zorunda değiliz."

Gözlerinin koyu siyah derinliklerinde öfke parlıyordu, sanki verdiğim yanıt umduğu gibi değildi.

"Asla demek istemedim. Ama Tanrı aşkına, Wren. Biriyle her yattığımda koşup kızıma söylemiyorum." Ses tonumun sertliği karşısında irkildim. Onu terslemek yapmak isteyeceğim son şeydi.

Gözlerini kısarak çenesini kaldırdı. "Aradaki fark şu ki o benim en iyi arkadaşım ve ben genelde öyle yaparım. Bu yüzden bunun bir şey olabileceğinden emin değilim."

Dilimin ucuna bir karşılık geldi, ama onu yuttum, işleri yumuşatmaya kararlıyım.

"Bunu anlıyorum." Daha başlamadan bittiği fikri kalbimi hızla yerinden oynatsa da. Bu benim için çok doğru hissettirirken, onun için hissettirmiyor olabilir miydi? "Eğer bu senin için sadece eğlenceli bir kaçamak olsaydı..." Midem ekşidi. "O zaman bunu burada bırakabiliriz."

Elimi bacağından çektim.

"Bu değil..." Sözleri kesildi ama ona bakamadım. Önce kendimi toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım vardı, aksi takdirde göğsümün ortasında kocaman bir delik olduğunu görebilirdi.

"Avery'nin anlayacağını sanmıyorum." Yavaş bir nefes verdi. "Ve ailem de kesinlikle anlamazdı."

Heath'i hatırlayınca içimi bir suçluluk dalgası kapladı. Ona her şeyi anlatmayabilirdim ama kızıyla olan ilişkiyi ondan uzun süre saklamak istediğimden emin değildim.

Kesik bir baş hareketiyle kendi duygularımı kilitledim ve geri döndüm.

Omuzları geriye çekilmiş, yumrukları sıkılmıştı. Tartışmaya hazırlanıyordu ama bir yanım onunla kavga etmek istemiyordu. Üç gün önce, eğer istediği bu değilse beni durdurmasını söylemiştim. Şimdi yaptığı şey buydu, bu yüzden ona saygı duyup geri çekildim.

"O halde işimize devam edebiliriz." Bunu söylemek bile bana küfür gibi geliyordu. "Tek yaptığımız müzeyi gezmek, böylece inşa etmeye çalıştığım şey hakkında bir fikriniz olur."

Yanımda doğruldu. "Ne?"

"Yeni projen." Boğazımı temizledim. "Erin'den seni hesabıma atmasını istedim, böylece bir koleksiyon oluşturmama ve galerimi açmak için bir yer bulmama yardımcı olabilirsin."

Bir göz kırpmayla diğeri arasında, beni düğümleyen kadın kenara çekildi ve iş kadını öne çıktı. "Bir küratör mü arıyorsunuz?"

Bir süredir Erin'in bu rolü üstlenmesini umuyordum ama onun gönlü müzayede evinden yanaydı. Alım ve satımla gelen mücadeleyi seviyordu. İyi bir açık artırma savaşının heyecanını. Koleksiyonları eşleştirmeyi ya da sanat eserlerini insanlara hitap edebilecek bir ortamda sergilemeyi pek önemsemiyordu. Bu hafta sonuna kadar, eserleri benim gibi seven birini bulup bulamayacağımı merak ediyordum. Tutkulu ve bilgili birini. Vizyonum konusunda güvenebileceğim birini.

"Hayır, Wren. Aramıyorum. İstedğim kişiyi buldum." Birden şekilde. Henüz benim için hazır olmasa bile. "Eğer ilgileniyorsan, benimle çalışmanı çok isterim."

Konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

"Erin özellikle sezon dışında sana daha fazla zaman ayıracağımı biliyor ve bu konuda tamamen hemfikir."

Başını bir kez salladı, beni inceledi ama cevap vermedi.

Kalbim küt küt atıyordu. Bir saat önce sadece Wren'in beni istediğinden değil, bu işi de isteyeceğinden emindim.

Ama birdenbire onun da istediğinden emin olamadım.

"Galeri açmak istediğini bilmiyordum." Başını eğmiş, eteğindeki bir parça tüyü karıştırıyordu. Kıpırdanmanın onun sinirsel bir tiki olduğunu öğrenmiştim.

"Daha iyi bir güvenlik sağlayana kadar, koleksiyonumun kapsamının benimle güvendiğim birkaç kişi arasında kalmasını tercih ederim."

"Bu mantıklı."

"Küratörlük yapmak ve bir galeri işletmek konusunda ne düşünüyorsun?" Şimdilik müzayede evindeki işini sürdürürken ihtiyacım olan şeyi yapabilirdi ama iki yıl sonra, ben galeriyi açmaya hazır olduğumda, her ikisini de yapamayacak kadar meşgul olacaktı. Kendi yerini işletmekle ilgileneceğini varsaymışım ama aynı zamanda benimle bir ilişki sürdürmekle de ilgileneceğini düşünmüştüm.

"Bu benim hayalimdeki iş." Sesi yumuşaktı ama vücudum sanki bağırmış gibi tepki verdi. Kelimeler içimde vızıldadı, beni içten içe aydınlattı.

Hiç de yanılmamışım.

İki parmağımı çenesinin altına bastırarak onu bana bakmaya zorladım. Koyu renk gözleri benimkilerle buluştuğunda etrafımızdaki hava elektrikleşti. İkimize de aramızdaki bu şeyin görmezden gelinemeyeceğini hatırlattı.

"Bunu birlikte yapmayı çok isterim. Bir takım olarak."

"Takım çalışması rüyayı gerçekleştirir." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Başparmağımı çenesinde gezdirdim ve bir ürperti uyandırdım. O anda iki şeyden emindim: Wren bana karşı olan hisleriyle, benim ona karşı olan hislerimle savaştığım kadar sert savaşıyordu. Ve biraz ısrarla ona benim diyebileceğimden emindim.

Ben: Dün ISG'den ayrıldığımızdan beri düşünüyorum. Galerinizin ev tipi bir ortamda olmasını istiyorsanız, Beacon Caddesi veya Gloucester Caddesi'ne bakmaya başlamalıyız. O tür yerler çabuk satmak.

Sana da güneydin bebeğim.

Ben: Saat neredeyse yedi. Seni uyandırdığımı iddia edemezsin.

Yapmadınız. Baba Wilson: Ama katılıyorum.

Ben: Bölgenin imar durumuna bakacağım. Ancak daha ticari bir yerde bir şey satın alıp ev tipi bir alan inşa etme ihtimalimiz de var. Bu yönde de bazı duyumlar alacağım.

Baba Wilson: Şuna bak, koşarak yere iniyorsun.

Ben: ISG'de yürüdükten ve vizyonunuz hakkında konuştuktan sonra heyecanlandım.

Baba Wilson: Ben de.

Bana yemek mi gönderdin?

İki gün üst üste atladın. Yemek yemen lazım.

Ben: Sana ne zaman O'Hannigan'ın Yeşil Tanrıçası'nın favorim olduğunu söyledim?

Baba Wilson: Bana söylemene gerek yok. Ben sadece bir şeyler biliyorum.

Kulağa çok ürkütücü geliyor, Wilson Baba.

Daddy Wilson 16

Kapıma vurulduğunda, ofisimdeki beyaz tahtaya devam ettim. Adamlarımın sezon dışı antrenmanlarını yapıyor olmaları gerekiyordu, beni rahatsız ediyor olmaları değil. Son birkaç gün içinde her biri uğramıştı. UPenn'e gittiğimi öğrenmişlerdi ve açıkça kendi fikirlerini söylemek istiyorlardı. Ekibin çoğunluğu Quinn'in kendini toparladığına inanıyordu ama benim şüphelerim vardı. Yine de Quakers'ın birinci kalecisine bakmıyorduk, bunu arkadaşlarıma itiraf ettiğimden değil. Ama Miller, Langfield ve ben, sürgüsü yanan çocuğu izlemek için Keystone Eyaleti'ne gidiyorduk.

Kapıya doğru dönerken, "Beni rahatsız etmemeni söylemiştim," diye tersledim.

Wren elindeki dosyayı sıkıca kavradı ve gözleri büyüdü. "Bir kızı selamlamak için ne biçim bir yol."

"Kahretsin." Kalem metal çıkıntının üzerine bıraktım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Burada olduğunu fark etmemiştim. Adamlarımdan birinin beni yine kızdırmak için döndüğünü sandım."

Omuzları gevşeyerek kıkırdadı. "Bu hırıltıyla sana yaklaşmaya cesaret etmelerine şaşırdım."

"Ha ha." Gülümsememeye çalıştım ama sürpriz bir şekilde ortaya çıkması anında yerine getirdi. Arafta kalmıştık, sanki çalışıyormuşuz gibi davranıyordu.

en sevdiğim kişiymiş gibi davrandım.

Aslında rol yapmıyordum. Çok hızlı bir şekilde Wren en sevdiğim kişi haline gelmişti. Her gece ondan gelen mesajlarla uyanmak ve uykuya onu düşünmek istiyordum ki son üç gündür olan da buydu.

"Gel otur." Başımı eğerek masama doğru işaret ettim.

Diz üstü çizmeleriyle neredeyse zıplayarak yanıma geldi. Masamdaki sandalyeye oturmasına izin vermemin tek nedeni bacaklarıydı. Siyah ince topuklu botları ve kısa eteği arasında, muhtemelen şu anda istediği her şeyi kabul edebilirdim.

İşıl işıl parlayarak masanın üzerine koyduğu dosyaya vurdu. "Sanırım mükemmel bir yer buldum."

Kaşlarımı kaldırdım, masanın etrafında döndüm ve kolumu sandalyeye dayadım, ne getirdiğini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Burası bir apartman ve şu anda pek bir şeye benzemiyor." Dudakları dişlerinin arasına sıkışmıştı, oniks gözleri parlayarak bana baktı. "Ama imarı doğru ve şehir merkezinde. En iyi tarafı da ne? Eskiden tek bir konuttu, yüzden eklenen duvarlar yük taşımayacak, yani onları kaldırmak nispeten kolay olacak."

Bir elimi masanın üzerine koyarak onun üzerine eğildim ve evrakları inceledim. "Hayvanat bahçesinden sadece birkaç blok ötede." Şaşırtıcı ama yine de uygun olurdu.

"Biliyorum." Sesi tiz ve heyecan doluydu. "Burası satılık ve harika bir insan yarın saat dokuzda bir tur için bizi ayarlamış olabilir."

Kahretsin. Onun hayallerini yıkmaktan nefret ediyordum, bu yüzden yüz ifademi düzeltmek için elimden geleni yaptım.

"Nefret mi ediyorsun?" İçini çekti, koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktı. "Tamam, güzel. Aşırı heyecanlandım."

Önünde çömeldim ve bir parmağımı dudaklarına bastırdım. "Mükemmel görünüyor."

Bileğimi kavrayarak elimi aşağı çekti ve o pelüş dudakları küçük bir dudak büküşü oluşturdu. "Bana yalan söyleme."

"Değilim." Kıkırdadım. "Ama bir buçuk saat içinde ve önümüzdeki iki gün boyunca burada olmayacağım."

"Ah." Kaşlarını çatarak odayı inceledi, dikkati kanepenin yanında duran bavuluma takıldı. "Yine de gidip görebilir miyim? Eğer beğenirsem,

belki gelecek hafta için ikinci bir gösteri ayarlayabiliriz?"

Gittiğim için üzülmesini bekliyordum. Bunun yerine, etkilenmiş bile görünmüyordu. Geçmişte, çıktığım kadın seyahatim hakkında surat asarsa sinirlenirdim, ama o anda, en ufak bir üzüntü duymaması beni biraz üzdü.

"Aslında bu iyi olur. Senin önünde aptalca sorular sorarak kendimi utandırmayacağım." Wren sandalyemde iki büklüm oldu ama ben kolunu tutarak hareketini durdurdum.

"Bana ya da benim önümde söylediklerinden asla utanma." Yanağını okşadım. "Ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Dudakları aralandı ama cevap vermedi. Bir dakika sürdü ama sonunda yutkundu. "Şey-"

Takımın sahibi Beckett Langfield açık kapıdan, "Kahretsin," diye seslendi. "Özür dilerim. Misafirin olduğunu fark etmemiştim."

Wren benden uzaklaşırken sandalye masaya çarptı ve o kadar büyük bir güçle öne doğru savruldu ki neredeyse kollarıma düşüyordu. Çabucak, sandalyeden tamamen kalkmadan benden olabildiğince uzağa kaydı.

Hayal kırıklığı içimde kabardı. "Kapıyı çalıyor musun?"

Soru anlamsızdı. Hayır, Beckett kapıyı çalmadı. İsteddiği yere gitti ve istediğini yaptı, sonra da özür diledi. Adam iyi niyetlerle dolu olabilirdi ama bazen uygulaması bok gibiydi.

"Özür dilerim." En azından takımın genel menajeri Cortney Miller pişman görünüyordu. "Kapı biraz aralıktı. Misafiriniz olduğunu fark etmemiştik."

"Gitmeliyim." Wren sandalyeden zıpladı ve bakmaya fırsat bulamadığım kâğıtları kaptı. "İyi yolculuklar." Dağınık sayfaları bir dosyaya tıktırdı, sonra da koşar adımlarla odadan çıktı.

Beckett çenesini Wren'e doğru eğdi ve o gidince sırtıtarak bana . "Birini eli kurabiye kavanozundayken yakaladım," diye neredeyse şarkı söylüyordu. "Bu haftanın en iyi haberi."

Kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. Onu burada istemiyordum ve onun gelişi yüzünden Wren'e veda bile edememişim.

Cortney onun yanından, "Defol git," diye mırıldandı.

"Sen de gördün." Beckett başını salladı. "Kalbi alınmış. Bu yüzden ona ayarlamaya çalıştığım tüm kadınları görmezden geldi."

Cortney, "Ya da dediğim gibi, yüksek bakım gerektiren kadınlarla birlikte olmak istemiyor," diye belirtti.

Herhangi bir kadınla birlikte olmak istemiyordum ama Beckett benim fikrimi hiç önemsemedi. Takımın sahibi, Revs'in eski halkla ilişkiler müdürüne sırlıslıklaam olduğundan beri, istesek de istemesek de hepimize kendi tarzında bir mutluluk şansı vermek konusunda acımasız davranıyordu.

Beckett'in dudakları titreşerek anlaşmazlığını dile getirdi. "Kırmızı tabanlı botlar, manikürlü tırnaklar, mükemmel saçlar. Benimkinden daha pahalı bir saat. Man Bun, bu hatun çok bakımlı diye bağırıyor. Brooks ve Bosco ile işim bittiğine göre, yeni projem bu."

Kızgınlık derimin altında ısı dalgaları gibi dalgalanıyordu. Lanet olası bir proje olmasam iyi olur. Onu öldürmek zorunda kalabilirdim.

Cortney iç geçirerek kollarını göğsünde kavuşturdu, dirseğinin altına bir dosya sıkıştırdı. "Tamam. Hepsini çıkar. Aksi takdirde Storms'u asla tartışamayacağım."

"İşte bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın. Bu yüzden sana mükemmel bir düğün yaptım." Beckett kanepeye uzandı ve ayak bileğini bir dizinin üzerine koydu.

Birkaç kalp atışı boyunca Miller'a göz kırptım. Düğün. Bu doğrudu. Genel müdürü geçen hafta sonu evlendiğinden beri görmemiştim. "Tebrikler."

Cortney'nin dudakları kıpırdarken gözleri yumuşadı. "Sağ ol dostum. Bu çok hoş." "Bunun gerçekleşmesini sağladığım için bana teşekkür etmelisin." Beckett oturduğu yerden bir gri minderlerin üzerinde biraz daha dik durdu.

Cortney, "Geçen hafta sonu için seni boğmalayım," diye homurdandı. "Wilson'a hikâyeyi anlatacağım ve kararı ona bırakacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Cortney elini kaldırdı, yüzük parmağındaki platin bant ışığı yakalıyordu. "Bunu başka bir zaman, belki de birinci yıl dönümümüzde anlatabilirsin. Şu anda odaklanmamız gereken şey yarattığın felaket değil."

"Haklısın, Man Bun. Koçumuz aşık. Mesele de bu." Beckett bana döndü. "Tüm detayları bilmek istiyorum. Hiçbir şeyi atlama."

Derin bir nefes alarak Wren'in boşalttığı sandalyeye oturdum ve dirseklerimi masaya dayadım. Gözlerine baktım ve bekledim. Beckett'in omuzları çökmüş bir halde arkasına yaslanması yaklaşık iki dakika sürdü.

"Kahretsin, şimdi çocukların neden bahsettiğini anladım. Ördek kadar korkutucusun."

"Ördekler korkutucu değildir." Cortney başını sallayıp kanepenin diğer ucuna çökerken topuzunu salladı.

"Storms hakkında konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

"Çok isterim." Cortney onun dosyasını çevirip açtı. "Bence aradığımız kişi olma potansiyeline sahip."

Bir müşteri adayıyla görüşmek genellikle bu işin en sevdiğim kısımlarından biriydi. Ancak bugün aklım sürekli Wren'e ve bulduğu binaya gidiyordu. Bir parçam bu yolculuğu atlayıp onunla kalmayı diliyordu ve bu çılgıncaydı.

Daddy Wilson 17

Kız bebek: Avlu fotoğrafı Kız Bebek:

Çatı güvertesi fotoğrafı Kız Bebek:

Döner merdiven fotoğrafı

Kız bebek: Ne demek istediğimi anlıyor musun? Çok fazla potansiyeli var. Bence daire fikrini uygulayabiliriz. Daha önceki eserlerden başlayıp, katlardan geçerek daha modern eserlere doğru ilerleyebiliriz.

Ben: Hepsini seviyorum.

Sana bunu göstermek için sabırsızlanıyorum.

: Gelecek hafta her zaman müsait olacağım.

Kız bebek: Ne zaman istersen? Salı sabah 4'te desem?

Ben: Senin için her zaman özgürüm.

Daddy Wilson 18

Telefonum cebimde çalarken topu havaya gönderdim. Dokuz demirimi bacağıma dayayarak telefonumu çıkardım.

Kız bebek: Storms'u imzalıyor musun?

Evet, Mayıs'ta mezun olduğunda onunla sözleşme imzalamayı umuyorum. Şimdi de yapardım ama mezun olmaya kararlı.

Pennsylvania'daki başarılı işe alım çalışmasından birkaç saat önce eve dönmüştüm. Her ne kadar Wren'i hemen görmek istesem de, bu akşam WAG etkinliğine gidiyordu, bu yüzden Leo'nun beni Top Golf'te Heath ve onunla birkaç içki içmeye ikna etmesine izin verdim.

Bebek Kız: Asıl önemli soru, kızı beyzbol pantolonunun içinde nasıl görünüyor?

Başımı salladım. Bu kadın beynimi patlatacaktı. Oyuncularımın kışlarına baktığını düşündükçe hepsini öldürmek istiyordum.

Adamlarımın kontrol etme, bebeğim.

Bunun neresi eğlenceli?

Kız bebek: Merak etme, Wilson Baba. Hala en iyi popo kategorisini domine ediyorsun. Sen ince çizgilileri giydiğinde, cennette oluyorum.

Ben: Görünüşe göre Revs bu sezon çok fazla ince çizgili giyecek.

Kız bebek: .

Sırıttım. Biraz geri çekilmek işe yaramış gibi görünüyordu, çünkü şimdi benimle flört ediyordu. Hiç umursamadığım bir şeydi bu.

Seni mutlu edecek her şeyi yaparım.

"Tom Wilson gülümsüyor mu?" Leo birasını bana doğru uzattı. telefonu tekrar cebime soktum.

"Bu hatun gerçekten bir şey olmalı." Üstümüzde skorlarımızın listelendiği ekrana baktı. "Bir atışı kaçırıp sonra da gülümsemek pek sık rastlanan bir şey değil."

Kaşlarımı çatarak ekranı inceledim. Kahretsin, bunu ne kadar kötü bağladığımı fark etmemiştim.

Omuz silkerek sopamı tekrar rafa yerleştirdim. Sonra Leo'nun taburesinin etrafından dolanarak çocukların oturduğu yüksek yerden biramı aldım. Top Golf'ün güzel yanı, kendi iklim kontrollü kutumuzun olmasıydı, böylece Boston kışlarında parmaklarımız donmadan topları sürebiliyorduk.

"New York'tan gelen kız bu mu?" Leo sordu.

Telefonumu masanın üzerine koyarken dikkatle başımı salladım. Eğer istediğimi elde edersem, Heath sonunda Wren'le New York'lu kadının aynı kişi olduğunu anlayacaktı, bu da o anlarda söylediğim her şeyin inanılmaz derecede önemli olduğu anlamına geliyordu.

"Sıra sende, salak." Konuşmayı sonlandırmak umuduyla Leo'yu sürücü kabinine doğru salladım.

Ayağa kalktı. "Uzaklaşıyor olmam bu konuşmanın bittiği anlamına gelmiyor."

Heath kıkırdayarak kollarını masaya dayadı. "Bu işin peşini asla bırakmayacak. Ama sen gerçekten mutlu görünüyorsun, dostum."

Bu yorum karşısında göğsüm gerildi. Bu, daha sonra hatırlayacağı bazı şeyler söylemek için bir fırsattı.

"Öyleyim. Bu kadının ne kadar özel olduğunu anlatamam. İnanılmaz derecede zeki ve yetenekli. Bana bok atıyor olsa bile ondan bir şeyler duymak beni mutlu ediyor." Bir nefes aldım ve başımı salladım. "Gerçekten böyle hissedebileceğimi bilmiyordum."

"Onunla ne zaman tanıştın?" Heath birasını dudaklarına götürdü.

Ben de aynısını yaptım, o anı doğru kelimeleri aramak için kullandım. Yutkundum ve birayı tekrar yerine koydum. "Onu uzun zamandır tanıyorum, ama sonunda kafamı kıcımdan çıkardım ve onun riske ve çabaya değer olduğunu fark ettim."

Telefonum çaldı ve Kız Bebek'ten gelen bir mesajın bildirimi belirdi.

"Bebeğim." Heath hafifçe başını sallayıp sırtarak omzumu kavradı ve sıktı. "Şimdiden lakap takma aşamasına geldin." Kıkırdadı. "Senin adına sevindim."

Gözlerimi kapattım, aşık olduğum kadının kızı olduğunu fark ettiğinde mutlu olacağından pek emin değildim. "Sadece işe yarayacağını umuyorum."

"Sıra sende Heath." Leo yanımdaki tabureye çöktü ve içkisini masaya doğru çekti.

Heath çenesini eğerek atışını yapmak üzere taç kutusuna doğru adım attı.

"Bana onun Wren olmadığını söyle," diye Leo.

"Ne?" Dondum kaldım, aklım ve kalbim durdu. Nasıl cevap vereceğimi şaşırmıştım. Nasıl tahmin etmişti ki?

"En az iki yıldır ona karşı bir şeyler hissediyorsun," diye homurdandı. "Bunu benden pek iyi saklayamıyorsun. Seni pek çok kez bakarken yakaladım. O yüzden tekrar söylüyorum, en iyi arkadaşımızın kızıyla onun arkasından çıkmadığını söyle bana."

Boğazıma kadar yükselen suçluluk duygusunu yuttum. Teknik olarak, biz çıkmıyorduk. Ama bu ayrımı yapmanın doğru bir yol olduğunu düşünmüyordum. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kulağa daha kötü gelirdi. Sanki onu New York'ta becermişim de şimdi flörtöz arkadaş olmak istiyormuşum gibi. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Orospu çocuğu." Başını salladı ve taburesinin arkasına yaslandı. "Ne yaptığını bilsen iyi olur. Onun golf kulübünde 5. par'ın altına gömüldüğünde kışını özleyeceğim."

"Bir planım var," diye mırıldandım.

İlk yarısı Wren'in benimle gerçekten çıkmasını sağlamaktan ibaretti. Ondan sonra, insanlara anlatmaya geçebilirdim. Yani zamanımız vardı. Umarım.

"ESARET AYAKKABILARINI ALMIŞSIN." Ben Chris'in arabasının arkasına tırmanırken Avery başını salladı.

"Bunu yapacağımdan gerçekten şüphe mi duyuyordun?" Sırıtarak ayağımı ve bileğimi çaprazlamasına saran kayışlara hayranlıkla baktım. Kahretsin, Wilson Baba bu ayakkabılara bayılırdı.

Kaşlarımı çattım. Oraya gitmemem gerekiyordu. Gittiği süre boyunca mülk ve yeni yakını hakkında mesajlaşmış olsak da, ofisine uğradığım günden beri onu görmemiştim. Bu mesafe içimde garip bir his uyandırmıştı. Bugün cumartesiydi ve ben onu perşembe günü görmüştüm. İki gün olmuştu ve ben onu şimdiden özlemiştim, ne gibi?

Erkekleri uzaktayken evde oturup ağlayan kadınlarla alay etmişim ama birkaç gün içinde ben de o kadınlardan biri olabilir miydim? Hayır. Bu mümkün değildi.

Ailemin ve Avery'nin nasıl hissedeceğini söyledikten sonra geri çekildi. Ve şimdi daha çok arkadaş gibiydik. Gerçi ben arkadaşlarımı çıplak düşünmezdim. Demek öyle.

Alt dudağımı kemirdim.

"Kimsenin kızımı rahatsız etmeyeceğinden emin olacaksın, değil mi Wren?" Chris bana çenesini eğerek selam verirken arkasına bile bakmadı ve

Trafik.

"Ona her zaman göz kulak olacağım." Ses tonum rahattı ama midemde suçluluk duygusu vardı. Çünkü Wilson Baba ve ben artık sadece birlikte çalışıyor olsak da, hislerim hâlâ devam ediyordu. Her gece onu düşünerek uykuya dalıyordum. Ellerini ve ağzını tenimde hayal ediyordum. Onu tekrar hissetmeyi arzuluyordum. Bu özlem ve hayaller yıllardır vardı elbette ama artık gerçektir...?

"Wren?" Avery yolcu koltuğunda yarı dönmüş, arkasına bakıyordu.

Ben.

"Ne?" Ona göz kırptım. Kahretsin. Söylediklerinin tek kelimesini bile duymamıştım. "Chris daha sonra Jana ve Evan'la buluşmak isteyip istemediğimizi sordu."

Normalde bir bar zıplaması söz konusu olduğunda ufuk, ama iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var. İzini sürmem gereken bir sanat eserleri listesi, okumam gereken imar kurallarıyla ilgili sayfalarca evrak ve araştırmam gereken iki mülk daha vardı, müteahhitlerden bahsetmiyorum bile.

Ve bunların hiçbirisi müzayede evindeki işim için değildi.

İkisini dengelemeye çalışıyordum ama Tom'un projesi beni normal işimden daha güçlü bir şekilde içine çekti. Dosya üzerinde çalışmanın aynı zamanda ona mesaj atmak için bir bahane olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Muhtemelen yapamam."

Chris kaşlarını çatı ve dikiz aynasından bana baktı. "Küçük Wren'imiz sarhoş takılmalarından sıkılmaya mı başladı?"

Alay ettim. "Asla." Bu bariz bir yalandı. Biriyle takılmak istemiyordum. Bu fikir bile bana kendimi iğrenç hissettiriyordu. "Sadece işle meşgulüm."

"Tamam." Avery başını salladı. "Ona kaçtığımızı söylemekte bir sakınca görmüyorum. Sadece senin için gitmeyi planlamıştım."

Yüzünü tekrar öne döndükten bir süre sonra telefonum cebimde, büyük olasılıkla Avery'nin grup mesajımıza verdiği yanıtla çaldı.

"Oraya nasıl gideceğinizi hatırlıyor musunuz? Sana eşlik etmemi istemediğine emin misin?" Chris arabayı stadyuma yanaştırırken sordu.

"Ground Zero'ya ilk kez sensiz gitmişim." Avery başını salladı. "Ve biliyorsun ki Revs ve Bolts oyuncularını ve biz WAG'ler dışında kimse içeri giremediği için tacize uğramayacağız. Bize bir şey olmaz."

"Aşırı korumacı atletler," diye takıldım, bensiz vedalaşabilsinler diye arabasından atladım.

Avery kaldırıma çıktığında, oyuncu girişinde duran güvenlik görevlilerinin yanından geçerken kolunu benimkine doladı. "Seyahatinle ilgili her şeyi duymak istiyorum. Babamı seninle çalışmaya nasıl ikna ettin?"

Artık birlikte çalıştığımızı bildiğinden, bu konuda beni rahatsız etmekten vazgeçmiyordu.

Boğazımda yükselen korkuyu bastırmak için yutkundum ve ses tonumu sakın tuttum. "O olduğunu öğrendiğimde şok oldum. Bir uyarı iyi olurdu." Gözlerimi ona diktim. O ve babası yakındılar. Onun programını ve müzayede evimizde çalıştığını biliyordu. Birlikte çalışmak için can attığım müşterinin o olduğunu bana söylememiş olması biraz canımı yakmıştı.

Avery omuz silkti. "Aslında eve gelene kadar *Stonehenge*'i satın alanın o olduğundan emin değildim. Sanatı konusunda çok ketumdur. Neye baktığını nadiren biliyorum."

Artık elinde listeler olan benim aksime. Planı ve hangi parçaların onu çağırdığı hakkında konuştuğu kişi bendim. Onu en iyi benim tanıyor olabileceğim fikri içimde bir heyecan yarattı.

"Ama siz ikiniz iyi anlaşıyordunuz?" diye sordu kül bloklu tünellerden aşağı inerken.

Başımı salladım, dudaklarımı birbirine bastırdım, sesimin çatlamasından ya da suçluluk duyusunun bana itiraf ettirmesinden korkuyordum.

"Bu konu hakkında bu kadar sessiz olman çok garip." Barın kapısını kapatan bir çift güvenlik görevlisinin yanına iç geçirdi.

"O bir müşteri." Bu konuda konuşmamak için her türlü bahaneyi kullanırdım.

Gözlerini devirdi, mavi irisleri babasınıninkilerle neredeyse aynıydı. Sonra stadyumla hokey sahası arasındaki yeraltı barının kapısını kapatan iri yarı adama döndü.

Langfield'lar burayı sadece takım için ayarlamışlardı, böylece oyuncular taraftarlar tarafından rahatsız edilmeden takılabilecekleri bir yere sahip oluyorlardı. Geçen yılbaşı gecesi Avery ile birlikte ve sezon boyunca iki kez buraya gelmişim.

"Avery." Adam başıyla onayladı ve sonra elindeki listeye baktı. "Wren Jacobs?"

Kimliğimi kontrol ettikten sonra bizi Boston hatıralarıyla dolu bir mekâna soktu. Barın her santimetresi yıllar boyunca takım logoları ve fotoğraflarıyla kaplıydı. Her masanın üzerinde imzalı formalar bile asılıydı. Sanki Revs'in maskotları olan üç Devrimci her tarafa Boston ürünlerini asmıştı.

"İçki getirmemi ister misin?" Avery sordu.

Ona başımla selam verdim ve Revs'in halkla ilişkiler müdürü Hannah'ya merhaba demek için yanından ayrıldım. Onunla son birkaç yıldır bir dostluk geliştirmiştik.

"Hey, bebeğim." Uzun boylu esmer kadını yanaklarına birer öpücük kondurarak selamladım. "Tanrım, ayakkabılarına bayıldım. Yemin ederim dolabına girebilmek için adam öldürürdüm."

Ayak parmağımı işaret ederek ayağımı ve bileğimi saran siyah kayışlara hayran kalmasına izin verdim.

"Vay anasını, bunlar yürüyen bir seks zindanı gibi." Tanıdık bir sarışın güldü.

"Wren'in ayakkabıları en ayakkabı düşmanı insanı bile kendine getirir. Siz ikiniz tanıştınız mı?" Parlak mavi elbiseli kadına doğru bir el salladı. "Sara, Boston Bolts'un ben'i."

Sara Case ile resmi olarak tanışmamıştım ama adını duymuştum. "Ve eğer söylentiler doğruysa, Bolts'un kalecisinin ayaklarını yerden kesen kız sensin, değil mi?"

Sara güldü. "Daha çok Brooks Langfield'ı çıldırtan kız gibi."

"Bir ilişki içinde olmanın avantajlarından biri." Avery çemberimize girdi ve bana bir kızılık mimozası uzattı.

"Düğün planlaması nasıl gidiyor?" Hannah şarabını arkadaşşıma doğru eğdi.

Dördümüz bir süre düğün planları üzerine sohbet ettik. Üç hafta içinde en iyi arkadaşım evli bir kadın olacaktı. Bekârlığa veda olayını Ekim ayında, Revs sezonu bitmeden önce yapmıştık. Böylece Chris'in sezon dışı zamanı onların zamanı olacaktı. Yapılacaklar listemde geriye kalan tek şey düğünden önceki hafta sonu gelin partisine ev sahipliği yapmak ve tabii ki benim kadeh kaldırmamdı.

El çantam titredi ve açtığımda Wilson Baba'dan gelen bir mesaj bildirimiyile karşılaştım. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve çantamdan çıkarırken gülümsememek için kendimi zor tuttum.

"Ciddi misin?" Avery inledi. "Tanrı aşkına, telefonundaki adını değiştir."

Midem bulandı. Kahretsin. Omzumun üzerinden baktığını fark etmemiştim.

"Ne?" Hannah başını eğdi, mavi gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

Kalbim yerinden fırladı. Tom asla kışkırtıcı ya da kaba bir mesaj atmazdı ama telefonumun kilidini açmadığıma sevinmişim. Her ihtimale karşı. Ya da belki de hüsnükuruntu. Çünkü kesinlikle bana işle ilgili olmayan mesajlar göndermesini diliyordum.

Aramızda daha fazla şey olmasını istiyordu ama ben bunu elimden tersiyle itmiştim. Şimdi ise daha fazlasını istiyordum. Benim anlaşılamayan neydi?

Avery, "Babamı rehberinde Daddy Wilson olarak kaydetmiş," diye homurdandı.

Bu yüzden geri çekilmiştim. En iyi arkadaşım benden nefret ederdi. Babasını rahat bırakmamı istediğini açıkça belirtmişti. Ve ben bırakmadım.

Midem bulandı.

"Neden sana mesaj atıyor ki?"

"İşle ilgili olduğuna eminim." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve telefonu çantama geri koydum.

"Adam tam bir işkolik." Hannah bana sırıttı. "Hadi bir şeyler içelim, Wren." Kolumdan çekerek beni bara doğru götürdü ve Avery ile Sara'yı arkada bıraktı.

İçkilerimizi sipariş ettikten sonra daha da yaklaştı, gözleri dans ediyordu. "Beckett müzayedede eviyle bir takım etkinliği ayarlamamı istiyor ve tüm iletişimin sen ve Koç aracılığıyla yapılması konusunda kararlıydı." Parmağını granit bar tezgahına vurdu. "Bu noktada, onun çöpçatanlık planlarını görmekte oldukça iyiyim..."

Panik midemde bir dalga gibi yükseldi. Beckett bizi Tom'un ofisinde birlikte görmüştü. Gerçi tek yaptığımız evrak işlerini gözden geçirmektir.

"O benim yeni müşterim." Kelimeler çok ezikti. Barın altına sürünmek istedim.

"İstenmeyen bedava tavsiye mi?" Hannah barmenin önüne koyduğu koyu bordo şarap bardağını aldı.

Başımı salladım.

"Öncelikle, neler olduğunu saklamayın. Bu sadece ortalığı karıştırır." Gözlerimi indirdim, bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"İkincisi," dedi, dikkatimi tekrar ona çekerek, "o adamın tadını . Tüm detayları istiyorum. O hırıltının ardında çok şey sakladığını hissediyorum." Hannah koluma dokundu.

Ağzımı açtım, dilimin ucunda bir inkâr vardı ama yalan söyleyemezdim. "Ne olduğunu bilmiyorum."

Hannah gülümsedi. "Bilgin olsun, Beckett Koç'un senin için gittiğinden emin ve ne kadar sinir bozucu olsa da ondan ya da çöpçatanlık yeteneklerinden şüphe etmemeyi öğrendim."

Alay ettim.

"Saçma ama doğru. Adamın tuhaf bir yeteneği var." Kıkırdadı. "Haydi. Geri dönelim. Oh," dedi doğrulurken. "Bir şey daha var. Belki düşün sonrasına kadar bekleyebilirsin ama o zaman Avery'ye söylemen gerekir."

Başımı sallayarak kadınların olduğu odayı taradım. Her iki takımın da bir ya da iki yıl öncesine kadar bekâr erkeklerle dolu olması çılgıncaydı. Şimdi ise barları eşler ve kız arkadaşlarla dolup taşıyordu. İşin en güzel yanı, oyuncuların sevgililerinin her birinin harika olmasıydı. Gerçekten bir parçası olmak isteyeceğim bir gruptu.

Bu fikir midemi zıplattı ve bundan kurtulamadım. Tom'la etkinliklere katılma, herkesin içinde onun elini tutma, sevgisinin nesnesi olma fikri ciğerlerimdeki havayı emiyordu. Konuşmaya zorlukla odaklanabiliyordum.

Ta ki kibirli, aşırı makyajlı bir kadın yanımdaki çembere girip çenesini kapatmayana kadar. Aiden Langfield'in onda ne bulduğunu anlamamıştım.

"Sana War'ı ayarlamalıyım, sonra ikiniz Aiden ve benimle çiftte randevu yapabilirsiniz." Jill gülümsedi.

Dövmeli defans oyuncusu War çok ateşliydi ve bir ay önce buna atlayabilirdim ama...

"Bilmiyorum..." birinin beni kurtaracağını umarak diğer kadınlara baktım.

Sağ saha oyuncusu Kyle Bosco'nun kız arkadaşı Harper gözüme ilişti.

"Üzgünüm, sanırım Koç Wilson'la çıkıyor."

Nefes nefese kaldım, içkim boğazıma kaçtı.

"Onları birlikte gördüğümde oldukça korumacı görünüyordu," diye devam etti Harper.

Bizi *gördün* mü? Vay anasını. Öksürdüm ve masanın üzerine pembe bir sıvı püskürttüm. "Wren!" Hannah geri sıçradı ve Avery sırtıma vurdu.

Hırıltılı bir ses çıkardım. Harper bizi nasıl görmüş olabilirdi ki? Otel odasının dışında kimsenin bir şey görebileceği tek bir an bile yoktu.

"Onunla çıkmıyorum," diye tersledim.

Harper irkildi. "Uh." Yutkundu, gözleri yanında oturan takımın yakalayıcısının karısı Zara Price'a kaydı. "Düşündüm ki-"

"Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum." Ses tonumdaki sertlik karşısında irkildim. Neden çıldırmıştım ki?

Avery kaşlarını çatmış bana bakıyor, Hannah da başını sallıyordu. Normalde böyle bir şeye gülerdim. Hatta belki alaycı bir yorum yapardım. Kahretsin. Sakinleşmem gerekiyordu ama kalbim göğsümde güm güm atıyor ve içimden stres fişkırıyordu.

"Zara'nın partisi." Harper masadan bir adım uzaklaştı. "Siz ikiniz sadece... Bilmiyorum. Sanırım yanıldım."

Gözlerim kapandı. O gece Harper'ın bu kadar yakınımnda durduğunu ve Tom'dan bana bir içki getirmesini istediğimi unutmuştum.

"Bu..." Başımı salladım.

"Wren'in tavırlarına aldırmayın. Çok yorgun." Hannah güldü. "Bu hafta New York'a gidip geldi ve bunu yapmak için bir kar fırtınasıyla mücadele etmek zorunda kaldı. Ayrıca on bin şey üzerinde çalışıyor. Kız hiç durmuyor."

Harper bana baktı.

Dikkatimi azaltarak, "Evet. Özür dilerim." diye fısıldadım.

Avery kaşlarını çatarak beni kenara çekti. "Bu biraz fazla oldu." Etrafına bakınırken fısıldadı. "İnsanların bir müşterinle çıktığını düşünmesini neden istemediğini anlıyorum ama Tanrım, Wren. Zavallı Harper'a çok sert davrandın."

"Özür dilerim. I-" Gerçek şu ki, burada olmak istemiyordum. Bütün gece aklım Tom'daydı. Onunla konuşuyor olmalıydım, her şeyi berbat etmemeliydim. "Sanırım ben gidiyorum."

"İyi misin?" Avery başını eğdi, beni inceliyordu. Başımı salladım ve bir kez daha suçluluk duygusu midemi bulandırdı.

Çünkü ona söylemediğim çok şey vardı.

Daddy Wilson 20

Bu gece korkunç geçti.

Ben: Ne? Neden?

Kız Bebek: Her şey garip geldi, ben de partiyi terk ettim.

Ben: Gel buraya.

Neredeyse 10 oldu.

Umurumda değil. Saat gecenin ikisi de olsa aynı şeyi söyledim.
Gel ve konuş benimle.

Kız bebek: Emin misin?

Ben: Seni burada
istiyorum.

Daddy Wilson 21

Ne dediğinden ya da ne olduğundan emin olamadan kapıyı açtım. Mesajlarından anladığım tek şey üzgün olduğuydu.

Bu bok beni kızdırmalı. Drama sevmezdim. Ama şu anda önemsedığım tek şey Wren'in iyiliği idi.

Soğuk gecede titreyerek ve paltosuz bir şekilde verandamda duruyordu. Kırmızı eteği ve askılı siyah ayakkabılarıyla muhteşem görünüyordu. Aletim eşofmanımın içinde zıpladı ve neredeyse hırladım. Önceliğim Wren'di, bu yüzden arzularımın sakinleşmesi gerekiyordu.

Birkaç saat önce babasıyla golf oynadıktan sonra yapmam gereken son şey onu evime davet etmek olmalıydı. Ama artık insanların ne düşündüğü umurumda değildi. Avery ve benim bunun üstesinden gelmemiz gerektiğini fark ettim, ama kızımı tanıyordum, bu yüzden bir yolunu bulacağımızı biliyordum. Diğer herkes mi? Umurumda değildi.

"Wren?"

"Ben iyiyim. Bu aptalca. Bu gece aşırı tepki gösterdim." Omuzları çöktü.

"Gerçek şu ki, seni görmek istediğim için buradayım."

Bundan daha güzel sözler hiç söylenmemiştir.

Kapıyı sonuna kadar itip açtım ve geri çekildim. "İçeri gel."

Burada olduğu için çok heyecanlıydım. Daha da ötesi, sadece benimle birlikte olmak için geldiğini kabul ettiğı için kendimden geçmiştim.

Topukları parke zeminde tıkırdayarak yanımdan geçip fuayeme doğru yürüdü. Kırmızı bluzunun etek ucu ile eteğinin arasından pürüzsüz, bronz teninin bir kısmı görünüyordu. Ona odaklandım. Tanrım, muhteşemdi. Uzanıp parmaklarımı yumuşak teninde gezdirmeyi arzuluyordum.

"Konuşmamızın sakıncası var mı?" Wren onu açık konseptli birinci katıma kadar takip ettiğimde sordu.

"Her zaman." Kanepenin arkasına yaslandım ve beklemeye başladım.

Odanın derinliklerine doğru ilerledi, kitaplıkların yanından geçerek sessizce etrafı inceledi. Bir süre sonra bana döndü.

"*Stonehenge*'in burada olmamasına şaşırdım."

Eğlence merkezimin iki yanındaki duvarda iki suluboya resmim ve büfemin üzerinde asılı bir yağlıboya tablom olmasına rağmen, hiçbirinin fazla değeri yoktu.

"Görmek ister misin?"

Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırarak bana bir kez daha baktı, beyaz tişörtümü ve gri eşofmanlarımı inceledi. Gözleri üzerine indiğinde sikim zıpladı. Ve dudaklarını yaladığında kalbim hızlandı.

"Görmeyi çok isterim."

Ne hakkında konuştuğumuzdan emin değildim. Resmimden mi yoksa sikimden mi? Her iki durumda da ona dokunmak zorundaydım. Kontrolüm yerde parçalanmıştı.

Odanın öbür ucuna doğru yürüdüm ve göğüslerimiz neredeyse birbirine değene kadar durmadım.

Çenesini kaldırarak dilini yavaşça alt dudağında gezdirdi.

Boğazımdan bir inilti yükseldi.

"Burada ne yapıyoruz, Wren?" Başımı eğerek dudaklarımı alnına dayadım. "Seni rahatsız edecek bir şey yapmak istemiyorum."

"Bütün gece Avery hakkında stres yaptım. New York'u ne der diye. Ya da seni düşünmeden edemediğimi bilse ne düşünür diye."

Kalbim çarpıyor, arzu ve korku göğsümde dönüyordu. Beni tekrar iterse buna dayanabilir miydim?

Ellerini yanlarımda gezdirerek omurgamda bir ürperti yarattı. Bu kadının ellerinin vücudumdaki hissi başka hiçbir şeye benzemiyordu.

"Bütün bu suçluluk duygusu bende." Dudaklarını boynuma bastırdı ve sikim kalçasına doğru kabardı. "Yine de burada seninle olmak istiyorum. Her şeyden çok istiyorum."

Yanaklarını kavrayarak dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. Yumuşak ağız benimkine yapıştı ve içinden bir inilti yankılandı.

Günlerdir bu anın hayalini kuruyordum. Tekrar kollarımda olacağı zamanı özlüyordum. Ve bedenim daha fazlasına ihtiyaç duyarak yanıyordu.

Çenesini eğerek dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim ve sessizce bana açılması için yalvardım. İtaat ettiğinde, dilimi doladım ve tadını çıkardım. Bir elimle tutarak onu kendime çektim. Ağzımın içinde inledi ve ben de ona karşı sallandım.

Acele etmenin cevap olduğundan emin değildim. Onun vücudunu istiyordum ama kalbine daha çok ihtiyacım vardı. Daha ileri gitmeden önce konuşmamız gerekiyordu. Bu yüzden içime hücum eden, sikimin zonklamasına neden olan ihtiyacın bu anı kontrol etmesine izin veremezdim.

Yavaşça öpücüğü kestim ve onu kendime çektim. Bu şekilde birbirimize sarılmışken kalbinin atışını hissedebiliyor ve dudaklarından çıkan nefesleri duyabiliyordum. Kollarımdaki hissinin tadını çıkarmak için kendime bir an vererek rahatladım. Sonra dudaklarımı başının tepesine bastırdım ve geri çekildim.

Şaşkınlık dolu kara gözlerle bana baktı. "Sana en sevdiğim yeri göstermek istiyorum."

Endişeli ifadesi bir gülümsemeye dönüştü. "Görmeyi çok isterim."

El ele tutuşup onu mutfaktan geçirerek bodrum merdivenlerine götürdüm. Merdiven boşluğunda özel bir şey görünmüyordu. Aslında, devasa bodrumun yarısı normalin dışında bir şey değildi.

"O da ne?" Burnunu buruşturarak, kazan dairesini benim erkek mağaramdan ayıran duvarın ortasındaki metal kapıyı inceledi.

"Burası benim sanat odam." Tuş takımına yaklaştım ve alttaki tuşlara bastım, sonra da yanmaz kapının kilidini açmak için kolu çevirdim.

Ağır kapı açıldı ve ışık otomatik olarak yandı.

"Vay canına." Wren kapının ağzından odaya doğru adım attı. "Sıcaklık kontrollü mü?"

İçeri girdim ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapattım.

"Kendi filtrelenmiş havası var. Nem kontrolü, yanmazlık ve sanatı korumak için düşük ışıklandırma."

İlk nereye bakacağından emin değilmiş gibi başını çevirdi.

"Vay canına, bu bir Rembrandt." Odanın uzak tarafına doğru koştı. "Bu inanılmaz, Tom." İki adım attı ve sonra döndü. Diğer tarafa doğru adım attı ve tekrar döndü. "Dosyayı gördüm ama tamamını okuyacak zamanım olmadı. Yüze yakın parçan olduğunu biliyordum ama..." Tekrar döndü, yüzü parlıyordu. "Bu çok havalı."

Onun tepkisi kalbimi sıkıştırdı. İki bin metrekairelik galerimle gurur duyuyordum. Ancak bunun dezavantajı, tadını çıkarması gereken tek kişinin ben olmamdı.

"Onları gruplandırma şekline bayıldım." Sol taraftaki duvara doğru ilerledi. "Bu beşi. Gökyüzü. Günün farklı zamanları olabilir ama güneşin ya da ayın bulutlarla oynamasıyla birlikte çok güzeller. Huzur verici."

Bu odayla ilgili her şey huzur vericiydi. En açık griye boyanmış duvarlar, yemyeşil halı, aydınlatma, hatta mekândaki koltuklar. Sakinleştirmek içindi.

"Oh kahretsin. Sende Puff var." Chris'in kız kardeşinin yaptığı, kızımın evcil Atlantik martısının suluboyasını işaret etti.

"Gianna'nın sanat eserlerini ilk açık artırmaya çıkardığınızda almıştım." Başını salladı. "Onu aldığını unutmuşum."

Sessizce duvara hayranlıkla baktı, parmakları dudaklarına gitti, bir parçayı ve sonra diğerini alırken gözleri parladı.

"Nerede..." Tekrar döndü, en yeni eklentimi bulana kadar dikkati her alanın üzerinde gezindi. Odanın büyük bir kısmı kapıdan görülebiliyor olsa da, duvarlar alanları bölümlere ayırıyordu. Gözlerini *Stonehenge*'e dikmiş bir halde, alan boyunca ilerledi. Önünde durduğunda "Çok güzel," diye fısıldadı.

Arkasından yaklaştım. Ellerimi ondan uzak tutamayarak bir kolumu beline doladım ve onu vücuduma yasladım.

"Üst aydınlatma. Mükemmel." Kelimeler huşu doluydu ve zar zor duyulabiliyordu.

Bu hafta *Stonehenge*'e bakarak saatler geçirmiş olmama rağmen, şu anda gözlerimi ondan alamıyordum.

Yüzündeki heyecan. Ondan yayılan huşu. Tanrım, çok güzeldi.

Döndü ve bana baktı. "Bu inanılmaz."

Her ne kadar Avery ve hatta Chris birkaç ay önce onları buraya getirdiğimde benzer şeyler söylemiş olsalar da, bu basit sözler

Wren'den gelmesi daha anlamlı.

"Teşekkür ederim."

"Sandalyeler en sevdiklerinizin önüne mi kuruldu?" Çenesini büyük kahverengi deri koltuklardan birine doğru eğdi.

"Biraz."

Beni geri itti ve ben de beni en yakın koltuğa yönlendirmesine izin verdim. *Stonehenge*.

Kendimi koltuğa bıraktım ve o da kucağıma düştü. Kollarımı sırtına dolamadan önce kalçalarımın sarılmasına izin verdim, bana olan uyumunu seviyordum.

Bana bakmadan önce gözleriyle odada bir kez daha dolaştı. "İşleri yarım yamalak yapmazsın, değil mi?"

Kıkırdadım. "Bunu bana daha önce de söylemişlerdi."

Başını salladı, gözlerini kısarak beni değerlendirdi. Sonunda iç çekti ve başını omzuma yasladı, sanki yüzünü benden saklıyor gibiydi. Derin bir nefes aldı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum." Kelimeler fısıltı gibiydi, sanki onları dile getirmek onu geriyordu.

"Bu iyi çünkü senin için deli oluyorum bebeğim."

Gülümsemesini göğsümde hissettim. "Yani bir biz deneyecek olsaydık?"

Avucumu kalçasına dayayarak yumuşak tenini okşadım. "O zaman ben de varım."

Başını salladı, parmakları gömleğimle oynuyordu. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sinirlenmeye başlamıştım.

Sonunda, duymak için can attığım sözler dudaklarından döküldü. "Bizi denemek istiyorum."

Çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorladım. Uzun siyah kirpiklerinin çerçevelediği gözleri benimkilerle buluştu, derinliklerinde kırılmalılık parlıyordu.

"Hiçbir şey beni daha mutlu edemez." Ağzını kendime çektim.

TOM BOYNUMU KAVRADİ ve dudaklarımı onunkilere kilitledi. Bana tekrar baskı yapmasını severek öpücüğün içine gömüldüm.

Tanrım, bunu özlemişim. Ellerinin yanlarımda gezindiğini hissettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Sadece bir hafta olmuştu ama sert avuçlarının vücudumda gezinmesinin üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissetmişim. Aramızdaki fiziksel bağ daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Artık tadına baktığım için karşı koymak imkânsızdı.

Dilini dudaklarımın arasından geçirip ağzımı sahiplendi ve bacaklarımı ayırdığımda eteğim kalçalarımın yukarı kayd. Titreyen bir elimle onun uzun boyunu aramızda sıkıştırdım.

İnleyerek elimi yukarı çekti ve bedenimi daha da yaklaştırdı. Kıçımı avuçlayıp beni sikine doğru sıkıca tuttuğunda çıplak tenimde tüylerim diken diken oldu. Bir kez sallandım ve sonra tekrar.

"Kahretsin, şimdiden ıslanmışsın," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Eğilerek amımı ona sürüyordum ama aramızda çok fazla katman olduğu için bu yeterli olmuyordu.

"Siktir, bebeğim." Aceleyle dudaklarını çenemde ve boynumda gezdirdi.

"Bunu çok isterim. Becer beni, lütfen," diye nefes nefese kaldım.

"Sabır." Karanlık sesi köprücük kemiğimde titreşti. Çok hevesli olduğum için beni azarlarken bile elini bacaklarımın arasına götürerek eteğimin daha da yukarı kalkmasına neden oldu.

Çaresizce külotumu kenara kaydırmasını ve bana dokunmasını isteyerek yer değiştirdim.

Ben.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, iki parmağını kaydırarak tam da bunu yaptı. amıma doğru. Beni mızraklamadan, klitorisime odaklanmadan, ıslak sıcaklığıma masaj yaptı.

Nefesim hızlandı ve kan kulaklarıma hücum etti. "Bu gece dalga geçilmek istemiyorum. Sadece aletini içimde istiyorum. Beni boşaltmanı istiyorum." Ne kadar muhtaç görüldüğümü umursamadan yalvardım.

Kıkırdayarak gömleğimi çıkardı. "O zaman tüm bu gereksiz kumaşlardan kurtulalım."

"benden daha çok var."

Kendi tişörtünü hızlı bir hareketle çıkardı ve sonra sadece çıplak bir ten kaldı. Ellerimi göğüs kaslarının üzerinde gezdirdim, hafif göğüs kıllarının karıncalanmasından zevk alıyordum. Sütyenimi çıkarıp göğüslerimi serbest bıraktı ve anında dudaklarını bir meme ucuma doladı. Başım geriye düştü, inledim ve ona karşı sallandım. Ama eşofmanının sürtünmesi yeterli değildi.

"Lütfen," diye sızlandım, kalçalarımı yuvarladım ve pantolonu boyunca ıslak bir iz bıraktım. "Kurtul onlardan."

Çılgınca yer değiştirerek beni kaldırdı, böylece gri eşofmanını bacaklarından aşağı itebildi. Uzun ve çaresiz siki serbest kaldı, amıma çarptı ve ucuyla beni kızdırdı. Bir tıslamayla sikini kavradım ve sıcaklığının tadını çıkardım.

"Sana ihtiyacım var." Kelimeler dudaklarından çıkarken içimde sarsıldı ve beni teşvik etti.

Onu daha sert sıktım, başparmağımı tepesine sürterek oradaki bir damla prekumu topladım. Sonra onu giriş yerimde çentikledim ve kalın sikinin üzerine oturdum.

Yavaşça, uzunluğundan aşağı kaydım, gerginliğin tadını çıkardım. Altımdan yukarı doğru iterek beni doldurdu. Bir an durakladım, alnımı onunkine bastırdım, bu adama bu kadar tam olarak bağlanmanın keyfini çıkardım.

"Kullan beni, bebeğim. İçindeki acıyı dindirmek için sikimi kullan. Kendini iyi hisset. Boşaldığını görmek istiyorum." Sözleri dudaklarımın arasından geçerek sistemimi yaktı.

Yavaşça yukarı kalktım ve kalçalarımı ona doğru sallayarak tekrar aşağı indim. Tekrar yaptığımda nefesi kesildi ve vücudu gerildi.

"Kahretsin, cennet gibi hissediyorsun." Göğüslerimi avuçlayarak meme uçlarımla oynadı ve içime zevk dalgaları gönderdi.

Meme uçlarımla her kısırılışı, sikişin her darbesi beni daha da yukarılara fırlatıyor ve acımı daha da artırıyor. Ta ki sistemimi dövüp daha fazlasını talep edene kadar. Daha hızlı hareket ettim, daha sert kaldırıp indirdim. Nefesim daha hızlı geliyordu. Karnım sıkılaştı ve bacaklarım titredi. Daha fazlasını istiyordum.

"İhtiyacım var."

Düşüncemi tamamlamadan klitorisimin etrafında dönerek beni uçurumun kenarına gönderdi. Tüm bu süre boyunca, içime girdi, sonunda onun üstüne yığılana kadar orgazmım boyunca beni çalıştırdı. Elleriyle kıcımlı kavrayarak ayağa kalktı, siki hâlâ içimdeydi ve beni yere indirdi.

"Daha fazla yere ihtiyacım var." Ellerimi başımın üzerinde sabitleyerek sertçe itti.

Bacaklarım kalçalarına dolanmışken, içimdeki o mükemmel yere vurdu.

İnledim. "Evet."

"Yine boşalacaksın bebeğim," diye emretti hız kesmeden. Şimdi iterken neredeyse çıldırmıştı, kolları bileklerimi sıkıyor, onları yerinde tutuyordu.

Kalçalarını tekrar tekrar hareket ettirerek beni uçurdu. Kulaklarım çınladı ve zevk içimde yuvarlanırken vücudum sarsıldı.

İnledi. "Boşaldığında amının beni kavrama şekli çok ateşli. Asla durmasını istemiyorum. Yapamam..." Hızlanırken sözleri kesildi, umutsuzca içimde sallanıyor, kendi boşalmasının peşinden koşuyordu. "Wren." İnleyerek bir kez daha derine battı ve orada kaldı, siki tamamen içime oturmuş, tekrar tekrar titreşiyordu.

Sonunda üzerime yığıldı ve beni pelüş halının üzerine bastırdı. Hareket etmesini hiç istemedim. Keşke böyle kalabilseydik, bu anda. Sonsuza kadar. Yerde sırtüstü yatarken odayı inceledim, sanat eserlerini katalogladım. Her bir tabloyu ilk kez gördüğümde onun yüzünü hatırlayınca kalbim ısındı. Sanki her resmin beni nasıl etkilediğini anlamıştı. Başka bir insanla hiç bu tür bir bağ hissetmemiştim. Ve benim için bu fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı.

Ağırlığını kaydırdı ve vücudu benimkinin yanında duracak şekilde yerleşti ve bir eliyle kolumu okşayarak yoğun bir duyguyla beni inceledi.

Benim de hissettiğim bir şey.

"Bu iyi, değil mi?" Birdenbire aynı kafa yapısında olduğumuza dair güvenceye ihtiyaç duyarak sordum.

Gözlerini kırıştırdı, alnı kırıştı. "Lanet olsun. Eğer bu soruyu sormak zorundaysan, belki de baştan başlamamız gerekiyordur."

Dudaklarımın arasından bir kıkırdama kaydı. "Seks iyiden de iyi," diye onu temin ettim.

"Aynen öyle," diye homurdandı.

Yanağını okşadım, elime doğru eğilirken çenesinin avuç içimde yarattığı hissi sevdim.

"Ne soruyordun o zaman?" Dudaklarını avucumun ortasına bastırdı ve içime bir sıcaklık doldu.

Bu an mükemmeldi. Konuşursam her şeyi berbat edeceğimden korkuyordum. Sinirlerim neredeyse beni susturacaktı ama eğer bir şeyler yaparsak, ona karşı açık olma konusunda rahat olmalıydım. "Yatak odasının dışında ikimizi kastetmiştim. Seks yapmadığımız zamanları. Aramız iyi, değil mi?"

"Bebeğim, seninle vakit geçirmekten daha çok sevdiğim bir şey yok." Dizlerinin üzerine kalktı ve elini uzattı. "Hadi yukarı çıkıp duş alalım, sonra da biraz daha Neil Caffrey izleyebiliriz."

"Adını hatırlıyor musun?" Benim aptal şovumu önemseydiği fikri kalbimi hoplattı.

Gözlerini devirdi. "Bu hafta *White Collar*'ın birkaç bölümünü izlemiş olabilirim."

"Gördün mü?" Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Onu seveceğini biliyordum."

Başını salladı ama yüzünde bir gülümseme ifadesiyle beni öpmek için tekrar eğildi.

Bir duş ve iki bölümden sonra Tom'un kollarına kıvrılmışım. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra kendimi ne kadar kemiksiz hissetsem de, midemde dönüp duran suçluluk duygusunu kovamıyordum.

Ben mutluyum diğer insanların bizim hakkımızda ne düşündüğü önemli olmamalıydı ama hayat o kadar basit değildi.

"Sorun nedir?" Derin sesi beni ürküttü. "Beynindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum bebeğim."

Sıcak avuçları sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinerek beni yatıştırdı. "Sadece hiçbir şeyin bunu mahvetmesini istemiyorum."

gerildi. "Ben de bilmiyorum."

Geçen hafta bunu aramızda tutamayacağımıza ikna olmuştum. Ama şu anda aramızdaki bağ yeni ve korkutucu geliyordu. Sanki en küçük bir sarsıntı bile bizi yolumuzdan saptırabilirdi.

"İnsanlara henüz bizden bahsetmesek sorun olur mu?"

"Ne kadar istersen o kadar beklerim." Dudaklarını başımın üstüne bastırdı.
"nemli olan tek şey burada benimle olman."

Bu şekilde kollarına sarılınca ona inanmak çok kolaydı.

Daddy Wilson 23

NOEL. Avery dört ya da beş yaşındaydı, Noel'in sihirli çağındaydı, tatil için en son bu kadar heyecanlanmışım. Son birkaç yıldır Noel'den korkuyordum. Hatta geçen Noel, tüm günü Jacobses'larla geçirmemek için Leo'nun ailesiyle birlikte uzaklara gitmişim. Avery üniversiteden sonra Boston'a geri taşındığından beri Noel'i en yakın arkadaşının ailesiyle geçiriyorduk. Ama günü Wren'in yanında geçirmek işkence gibiydi.

Bu yıl tek istediğim onunla vakit geçirmektir. Bir haftadır birlikteydik ama henüz halka açılmamıştık. Avery'nin düğününe sadece haftalar kala, ortalığı karıştırmadan önce o ve Chris balayından dönene kadar beklemenin en iyisi olacağına karar vermiştik.

Büyük evin önündeki sokağa çıktım ve arabanın kapısını kapattım. Jacobs ailesi Boston'un dış mahallelerinden birinde, çok sayıda golf kulübü olan bir yerde yaşıyordu. Heath, kızlar ilkokula başladığından beri Rapid Falls Country Club'ı işletiyordu. Avery liseden mezun olmadan önce, o ve ben buradan üç kapı ötede oturuyorduk. Karla kaplı geniş bahçelere bakınca, kendi bahçemle ilgilenecek zamanım olduğunu hayal etmek zordu.

Başımı sallayarak hediye torbalarını arka koltuğumdan çıkardım. Boston şehir merkezindeki 10'a 10'luk bahçemde çok daha mutluydum.

Avery'yi burada büyütmek idealdi ama şimdi geri taşınmazdım. Şehir hayatımı seviyordum.

Eve yaklaşırken telefonum bir kez çaldı ve sonra cebimde tekrar çaldı. Kontrol edemedim ön kapı açıldı.

"Lanet olsun. Kocam haklıymış." Colleen Jacobs girişten seslendi.

"Bu nasıl?" Çizmelerimdeki karı basamaklara vurdum. "Kız arkadaşını getireceğini umuyordum." Gülümsedi.

Midem düğümlendi, başımı salladım. "Sana sadece benim olduğumu söylemiştim." İçeride keklik üzümü ve kızarmış hindi kokuları beni çarptı.

"Ama tırmığı evcilleştiren kadınla tanışmak için ölüyorum."

Bir kahkaha atarak göğsümü tuttum. "Colleen, beni yaralıyorsun. Ben ne şimdi ne de hiçbir zaman çapkın olmadım."

"Korkarım ikiniz de çok fazla *Bridgerton* izliyorsunuz." Heath de bize katıldı. Çantaları elimden alırken, "Mutlu Noeller," dedi.

"Mutlu Noeller." Colleen'in yanağını öptüm ve Heath'in sırtına bir tokat attım. "Buradaki son kişi ben miyim?"

"Evet. Herkes arka tarafta." Heath çalışma odasını işaret etti. "Wren hariç," diye ekledi Colleen.

"Ah." Vücudumdaki her hücre onun adını duyunca canlansa da yüz hatlarımı düzelttim ve belli belirsiz bir ilgi gösterdim. "Trafığe mi takıldı?"

"Hayır." Colleen içini çekti. "Hasta olduğunu iddia ediyor ama annemin sezgileri biriyle çıktığını söylüyor."

Ellerimi iki yanımda birleştirdim. Hasta mısınız? Ne oluyor lan? Bana söylemedi bile. Kalbim güm güm atıyor ve endişe sistemimde vızıldıyordu.

"Rastgele bir adamla vakit geçirmek için bizi terk etmedi." Heath kaşlarını çatı ama yüz ifadesi umursamazdı. "Bu bile." Beni işaret etti. "*Küçük kıızıyla* takılmak için bizi terk etmedi. Wren'in böyle bir hikâye uyduracağını sanmıyorum."

bir öfke oluştu. Kızının hasta olduğu gerçeği umurunda değil miydi?

Omuz silkti. "Muhtemelen o günlerden biridir." Bu da ne demek oluyor?

"Hadi Tom, Pats maçı başlamak üzere."

Onu takip etmek için bir adım öne çıktım ama aniden durdum. Eğer o odaya girersem, telefonumu çıkarıp Wren'i kontrol edemezdim. Ve onu kontrol edecektim. Belki ailesi endişelenmiyordu ama ben endişeleniyordum.

"Önce kafayı vuracağım." Banyoya girdim ve kapı arkamdan kilitlenir kilitlenmez telefonumu çıkardım ve uyarılara kaşlarımı çatarak baktım.

Özür dilerim. Muhtemelen daha önce aramalıydım ama uyuyakalmışım ve şimdi muhtemelen oradasın.

Ama bugün gelmeyeceğim. Kendimi iyi hissetmiyorum. Kız

Bebek: Üzgünüm.

Adını tuşladım ve telefonu kaldırdım.

"Merhaba." Yumuşak sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"Sorun nedir?" Sesimin çok sert çıkmaması için elimden geleni yaptım.

"Yok bir şey. Sadece kendimi iyi hissetmiyorum."

"Bir doktor göndermemi ister misiniz?" Revs'in kadrosunda iki doktor vardı. Doğru teşvikle, muhtemelen birini benimle onun dairesinde buluşmaya ikna edebilirdim.

"Noel'deyiz."

"Hangi gün olduğu umurumda değil. Sen hastasın." Ve ona bakmak için orada olmalıydım. Adım atmaya çalıştım ama lanet oda çok küçüktü, bu yüzden sadece daireler çiziyordum.

"Hasta değilim. Sadece kendimi iyi hissetmiyorum."

Aptalca dönmeyi bıraktım. Bu da ne demek oluyordu? Elimi yüzümde gezdirdim ve bir nefes verdim. "Bebeğim, çıldırmamaya çalışıyorum, o yüzden lütfen bana neler olduğunu açıkla."

"Hatırlarsın diye düşünmüştüm ama..." Yüksek sesle nefes verdi. "Ayın belli zamanlarında kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Bir balyoz gibi, anılar bana çarptı. Pek çok açıdan, benim Wren'im büyümesini izlediğim genç kız değildi. Bu Wren ve geçmişteki Wren zihnimde iki farklı insan olarak var oluyordu, ama şimdi bu fikri beynime zorla soktuğu için hatırlıyordum. Ailesi seyahate çıktığında ara sıra Avery ve benimle kalırdı ve yataktan çıkmadığı bir gün olmuştu. İnlemesine ve top gibi kıvrılmasına bakarak apandisit olduğunu düşünmüştüm.

Bilgisiz erkek beynim paniğe kapılmıştı ve bir doktor çağırmaya hazırdım, ama Avery bana bunun onun regl dönemi olduğunu söyledi. Endometriozis. Wren her ay en az bir gününü yatakta geçiriyordu. Daha önce en ufak bir kramp bile yaşamamış olan kızım, en iyi arkadaşı için kendini çok kötü hissediyordu. Birçok kez dondurma almaya gitmiştik.

"Neye ihtiyacın var?" Kahretsin, kendimi çaresiz hissettim. Eğer doğru hatırlıyorsam, onun için yapabileceğim pek bir şey yoktu.

"Burada yatıp perişan olacağım. Yarın gece iyi olacağım. Söz veriyorum." Bir nefes aldı ve yemin ederim acısını telefonda hissettim. Bir kalp atışından sonra ekledi, "Mutlu Noeller. İyi eğlenceler."

İçim çalkalandı. Evet, bu pek olası değildi. "Seni sonra kontrol edeceğim," diye söz verdim. "Tamam, görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra yansıma baktım. Lanet olsun. Burada kalamazdım. Wren mutsuzdu ve yine de benden eğlenmemi mi bekliyordu? Dışlerimi sıkarak başka bir kişiye ilerledim.

İki kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Mutlu Noeller, kardeşim!" Leo tezahürat yaptı. "Dikkatle dinle," diye tısladım.

"Dostum?" Ses tonu şimdi çok daha yumuşaktı.

"Dinle," diye tekrarlardım. "On dakika içinde beni araman ve acil bir durum olduğunu söylemen gerekiyor. Ne olduğu umurumda değil, sadece beni Jacobses'ların evinden çıkar. Heath ya da Colleen'in bahsetme ihtimaline karşı Brenna da bu plana katılsa iyi olur."

"Uh-"

"Leo," dedim, ses tonum karanlıktı. "Sayamayacağım kadar çok kez kıcını kurtardım. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Cesedi gömmeme yardım etmesi gereken adam. İşte bu kadar. *Bana yardım et.*"

Boğazını temizledi. "Güzel. On dakika içinde ararım. Bu arada karıma senin için yalan söyleyeceğimizi açıklayacağım çünkü sen aklını kaçırmışsın."

Nefesimi üfleyerek doğruldum. "Sormadığın için teşekkürler."

Alay etti. "Kardeşim, soruların hiçbirinin cevabını bilmek istemiyorum." Bununla birlikte hat kesildi.

Telefonumu cebime koyarak banyodan çıktım, kızıma Mutlu Noeller demeye ve sonra da kaçmaya hazırdım.

Kendimi battaniyenin altından çıkaramadığım için uğultuyu duymazdan geldim. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum ve belli ki bir yıkım topu belime ve rahmime bir numara yapıyordu.

Çoğu kadın ayın bu zamanından nefret eder, ama benim için tam bir cehennemdi. Çoğu kadın flo teyzenin geldiği gün ayakta durabilir ve hareket edebilirken, ben genellikle yapamazdım. Bugün de o günlerden biriydi. Çok sayıda ilaç almıştım ve hatta birkaç prosedür geçirmiştım ama yine de çoğu zaman perişan haldeydim. Doktorun bana yardımcı olacağını söylediği Depo iğnesi bile pek bir işe yaramadı.

Kapı zili tekrar çaldı. Lanet olsun. Tek istediğim bir ısıtma yastığının üzerine uzanıp huzur içinde acı çekmektir. Ama muhtemelen Avery'nin sipariş ettiği yiyecekleri getiren zavallı bir kapı beni neşelendirmeye çalışıyordu. Umarım dondurmadır. Gerçi bugün açık dondurma dükkânı var mıydı? Her zamanki bakkalımın açık bile emin değildim. Eğer Chris'in babası ailemin evinde onlarla birlikte olmasaydı, en iyi arkadaşım buraya gelmek için ayrılırdı. Ama müstakbel kayınpederini bırakamazdı, bu yüzden kapımdaki talihsiz kişi onun emrini yerine getirmek için dışarı çekilmişti. En azından cevap verebilirdim.

Nefesimi tutarak ayağa kalktım. Sonra dairenin karşısına geçtim. Birkaç santim araladığım kapıya dayandım, kapıdan gelen sesle irkildim.

Karnımı yırtan acı şoku. "Bebeğim."

Sesi beni mutsuzluğumdan kurtardı. *Tom mu?* Koridorda duruyordu, bir elinde karla bezeli mavi bir fincan ve yanında büyük bir kutu tutuyordu.

"Fıstık ezmeli Blizzard mı o?" En sevdiğim şeyi bir kez daha beynimden söküp almasına şaşırmamalıydım.

Fincanı eğdi, böylece fıstık ezmeli dondurmanın içinden çıkan kırmızı kaşığı görebildim.

"Noel'de açık olduklarına inanamıyorum." Kapıyı iterek biraz daha açtım ve onu içeri almak için geri çekildim. O geçerken fincanı aldım ve ağzıma bir kaşık . Soğuk krema anında içimi soğuttu ve beni rahatlattı.

Girişte ayakkabılarını çıkardı, sonra dikdörtgen kutuyu oturma odasına taşıdı ve arkasında kolonyasının baharatlı kokusunu bıraktı. Kapıyı kilitleyip arkamı döndüğümde, kutu kanepeye yaslanmıştı ve o da karşımda duruyordu.

Dudaklarını alnıma bastırdı ve beni kendine yaklaştırdı. "Tabii ki açık bir tane buldum. Ve bir soğutucu getirdim, bu yüzden hala çoğunlukla donmuş olmalı."

Soğutucu mu? Lanet olsun, demek ki Noel'de en sevdiğim dondurmayı bulmak için Tanrı bilir ne kadar yol gitmişti. Normalde zaman kaybetmekten nefret eden bu adam hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Şimdi burada olduğun için daha mutluyum." Sözcükler, onları düşünecek zamanım olmadan ağzımdan kaçtı ve bir kalp atışı için onları geri alabilmeyi diledim. Yine de geri alamadan kollarımı sıktı ve memnuniyetle mırıldandı.

"Ben de öyle. Seninleyken daha mutluyum."

Sırtıma keskin bir ağrı yayıldı ve irkildim. İçgüdüsel olarak bacaklarımı göğsüme doğru çekmek istedim ama ayakta dururken bu imkânsızdı. Tom bir elini sırtıma bastırdı ve yavaşça sert daireler çizerek acıyı dindirdi.

," diye mırıldandı saçlarıma doğru.

Dudağımı sıktım ve onu değerlendirdim. Eğer yaparsam, gider miydi? "Kalacak mısın?"

"Eğer beni burada istiyorsan, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok." Beni kollarının arasına aldı ve dudaklarımdan bir ciyaklama sesi çıkardı. "Yatak mı kanepe mi? İkisi de bana uyar."

"Yatak."

Odama girdi ve durup etrafı inceledi. Yatağımın arkasındaki duvarı kan kırmızısına boyadığımda, Avery ve Jana tasarım becerilerimden şüphe etmişlerdi. Ama siyah mobilyalar ve beyaz nevresim takımının yanı sıra karşı duvardaki ve şifonyerdeki kırmızı patlamaları ekledikten sonra, bunun harika olduğunu kabul etmek zorunda kaldılar.

"Odanın aşırı kadınsı olmasını bekliyordum, sanırım, ama bu daha iyi uyuyor. Seksi." Kollarını bana dolayarak yutkundu. "Seni olabildiğince rahat ettirelim."

Beni yatağa yatırdı, ben de yastık dağına sokuldum ve bedenimin gevşemesini diledim.

Ceketini köşedeki sandalyeye fırlattı, ama beklediğim gibi yanıma tırmanmak yerine odadan dışarı çıktı. Kafam karışmış bir halde boş kapıya göz kırptım ama ben daha ne olduğunu anlayamadan elinde sarılı bir paketle geri döndü. Bana vermek yatağın yanına koydu.

"Bu benim için değil mi?" Surat asmamaya çalıştım ama hediyeleri severdim. Kıkırdadı. "Başka kimin için olabilir ki?"

"Yani bununla benimle dalga mı geçiyorsun?" Etkilenmemek için verdiğim savaştan vazgeçerek kaşlarımı çattım ve yarısı yenmiş dondurmayı yan masama koydum.

"Şimdi açmaya hazır mısın? Eğer burada uzanıp televizyon izlemek istiyorsan, bana uyar." Şifonyerimin üzerindeki duvarda asılı duran düz ekran televizyona baktı ve gözlerini devirdi. "Tabii ki Neil Caffrey'i izleyeceksin."

"Bu diziyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Yine de." Krem kaşmir çeyrek fermuarının kenarıyla oynadım. "Sanırım güvenilir ve yaşlı bir erkeğin çok daha seksi olduğunu fark etmeye başladım."

Hırlayarak yanağımı kavradı, sıcaklığı içime yayıldı ve dudaklarını dudaklarıma bıraktı. Cinsellikten ziyade huzur hissettim. Sonunda ait olduğum yeri bulmak gibi.

Geçmişte bir öpücük beni tahrik edebilir ya da ateşleyebilirdi. Ama hiçbir zaman ruhumu sakinleştirmemiş ve bana evimi bulduğumu düşündürmemişti.

Geri çekildi.

"Eğer sana hediyeni verirsem, bu bana iyi davranman için sana ilham verir mi?" Ayağa kalkabilmek için ellerimi şiltenin üzerine koyarak alay ettim.

Yavaşça bileklerimi kavradı ve beni yerimde tuttu. "Sakın kalkma. Ne istiyorsun?"

"Barımda üzerinde adınızın olduğu bir zarf var."

Ayağa kalktı ve odadan dışarı çıktı. Bir süre sonra elinde, üzerinde *Daddy Wilson* yazan beyaz bir zarfla yeniden ortaya çıktı.

Yanımdaki şilteye uzandı ve parmaklarının arasında çevirdi.

"Aç şunu."

İtaatkâr bir şekilde, büyük parmağını kapağın altından geçirdi ve yırtarak açtı. Küçük kâğıt yığınını çıkarırken alnı buruştu ve dudakları aralandı.

"Bu Homer'ı satın almak için bir sözleşme mi?"

Başımı salladım. "Senin için satın almaya gücüm yetmez ama istek listenin en başındaki tablonun faturasını ödemenin senin için sorun olmayacağını düşündüm. Ve onu senin ödemek istediğinden yüz bin daha azına satmayı kabul ettirdim..."

Bana göz kırptı, ağzı hâlâ açıktı.

Midem bulandı ve ellerim titredi. Lanet olsun. Buna bayılacağından emindim. Yanılmış mıydım? "Sadece düşündüm ki-"

Ben daha bitiremeden ağzını dudaklarıma bastırdı. "Harikasın," diye mırıldandı dudaklarıma karşı.

Sonunda geri çekildiğinde nefesim kesilmişti.

"Pat ve Larry dört yıldır bu adamı ısırmaya çalışıyorlar." Başını iki yana salladı. "Nasıl?"

Omuz silktilim. "Satıcıyı tanıyorum. O da sizin gibi. Sanat eserlerinin saklanması değil, takdir edilmesini ister. Sözleşmeyi onaylarsanız, her yirmi dört ayın en az on ikisinde bir galeride sergilemeniz gerekecek."

"Sorun değil." Gülümsedi.

O nadir gülümsemelerinden biriyle beni her onurlandırıduğında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Bu adama bu kadar aşık olmaktan korkmalıydım ama o yanımdayken tüm korkularım buharlaşıyordu.

"Şimdi sıra sende mi?" Başını paketlenmiş hediyeğe doğru eğdi.

Geldiği için şükrederek başımı salladım. Normalde mutsuzluğumla baş başa kalmayı tercih ederdim ama şu anda tek istediğim yanımdaki adama sarılıp gülmekti.

On ikiye on altı santimlik paketi yatağın üzerine çekti. Benim asla başaramayacağım ama Tom'un kendine özgü tarzı olan bir hassasiyetle sarılmıştı.

Kâğıdı bir kez çekiştirdim ve kar gibi görünen bir şeyle kaplı bir tuval gördüm.

Nefesim kesildi. "Hayatta olmaz." Kâğıdı nazikçe kaldırırken kelimeler ancak mırıldanıyordu. "Aman Tanrım." Bir elimi ağzıma götürerek gözyaşlarımı geri kııptım. "*Kar Köprüsü*."

Hatırladığım kadar güzeldi. Her vuruşta duygu yoğunluğu vardı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sen-ama-biz..." Kendimi nefes almaya zorladım. "Bunu benim için mi aldın?"

Nasıl oldu da şanslı sürtük ben oldum?

"Bana bundan bahsettiğin anda duvarında olması gerektiğini anladım. Sanata değer verilmeli." Gülümsedi. "Bu parça sevimliyi hak ediyor, en az senin onu sevmeye fırsatını hak ettiğin kadar."

"Teşekkür ." Onu öpmek için eğildim ama temas kuramadan karnım acıyla kasıldı ve nefesim kesildi.

Bir kolunu bana dolayarak beni yastıklara geri yatırdı. "Dinlen, bebeğim. Seni acı çekerken görmekten nefret ediyorum, özellikle de yardım etmek için hiçbir şey yapamıyorken."

Ses tonundaki samimiyet karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Senin burada olman yardımcı oluyor." "O zaman ben hep burada olacağım."

Kıkırdadım. "Regl dönemlerim eskisi kadar kötü değil ama yine de çoğu ay bir günümü yatakta geçiriyorum. Duyarlılığınızı takdir etsem de, bu sözütutmanız mümkün değil."

"Cehennem gibi yapamam."

Başımı salladım. "Bir beyzbol takımıyla seyahat ettiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Çenesi kilitlenmişti, başparmaklarını hafifçe belime sürttü.

Memnuniyetle iç çektim. O yanımda olduğu sürece her türlü acıyla başa çıkabilirdim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Başımı salladım.

"Çocuk istememenizin nedeni endometriozis mi?"

İçimi çektim. "Bu da işin bir parçası. Bu çocuk sahibi *olamayacağım* anlamına gelmiyor." Yıllar boyunca doktorlar bana seçeneklerim olduğu konusunda güvence vermişti. "Pek çok insan bunu yapıyor, ancak bu her zaman kolay olmuyor ve beraberinde pek çok stres ve hayal kırıklığı getirebiliyor." Pek çok insan, çocuk sahibi olmayı çok istedikleri için bu duygusal iniş çıkışları isteyerek üstleniyor. "Hiçbir zaman mutlu olmak için kendi çocuğumun olması gerektiğini düşünmedim. Şunu itiraf edebilirim ki

Ben biraz bencilim. Ayakkabılara para harcamayı, bir hevesle dışarı çıkmayı ve düzenli bir dairede yaşamayı seviyorum. Seyahat etmek, dünyayı görmek istiyorum. Tek bir yere bağlı kalmak istemiyorum. Başkalarının çocukları eğlenceli ama en iyi yanı onlara geri verebileceğimi bilmek." Omzuna yaslandım.

Göğsü inip ama bir şey söylemedi.

"Arkadaşlarımın çocuk sahibi olacağı gün için heyecanlıyım ve yeğenlerimi seviyorum.

Bu benim için yeterli."

Bana gülümsedi. "Bu iyi bir cevap. Hayatımın çocuk yetiştirme aşamasını geride bırakmış olmamın senin hayallerini etkilemeyeceğini bilmek de içimi rahatlatıyor. Çünkü sana her şeyi vermek istiyorum, elinden almak değil."

"Bana her şeyi vermek zorunda değilsin Tom." Yutkundum ve ona korkutucu bir gerçeği söyledim. "Ama belki birlikte, ihtiyacımız olan her şeye sahip olabiliriz."

Henüz söyleyemediğim büyük kelimeler etrafımızdaki havada asılı kalırken dudaklarını başımın tepesine bastırdı.

Gece ilerledikçe ve birbirimize sokulup *White Collar*'ı izledikçe, bunun uzun zamandır geçirdiğim en iyi Noel olduğu açıkça ortaya çıktı. Tom yanımdayken dünyanın ne kadar doğru olduğunu hissetmek korkutucuydu, çünkü halka açıldığımız anda her şey ters gidebilirdi.

Daddy Wilson 25

Kız Bebek: Normalde yeni yıl için ne yaparsınız?

Ben: Genellikle ailenin kulübündeki partiye giderim ya da Leo ve çocuklarla takılırım.

Kız bebek: Peki ya bu yıl?

Ben: Bir iç çekişin GIF'i

Ben: Planlarım vardı ama bir işim .

Kız bebek: Oh. Avery beni ekiple birlikte Ground Zero'ya davet etti, ama ben senin erkek gibi davranıp geceyi seninle geçirmem için beni davet edebileceğini umuyordum.

Ben: Şu andan itibaren zamanın sonuna kadar benim olduğum yerde olmak için daimi bir davetiyeniz var.

Kız Bebek: Awww diyen ve göğsünü tutan bir kız çocuğunun GIF'i.

Ben: Eğer eğlenceyi bir kenara bırakıp ikimizin neler yapabileceğini görmek istiyorsan, o zaman bana gelmeni çok isterim.

Sen nereye gidersen, ben de peşinden gelirim bebeğim.

Ben: Seni jakuziye götürmeyi planlıyorum.

Mutlu yıllar bana!

Bekle, yemek yapmıyorsun, değil mi?

Ben: Neden ? Yıllardır senin için yemek yapıyorum.

Evet, mesele şu ki... bu işte kötüsün.

Ben: Ne?

Akşam yemeği getireceğim. Merak etme. Kullanabileceğimiz bir sürü başka yeteneğin var. Özellikle de jakuzide.

Beni öldürüyorsun, bebeğim.

Daddy Wilson 26

"CAFFREY, HAYIR."

Büyük, hüznü mavi gözlerle baktı ve kafasını yana eğdi, kafası karışmıştı. Muhtemelen ne söylediğime dair en ufak bir fikri olmadığı içindi.

"Hayır," dedim tekrar, ayakkabımı yemesini istemediğimi anlamasını umarak. Ya da yere işemesini veya beni yalamasını.

Buraya nasıl geldim?

Çömelerek, kuyruğu parke zemine çarpan koyu kahverengi köpek yavrusuna baktım.

"Biz yemeğimizden başka bir şey yemeyiz." Elimin tersini avucuma vurdum ve sekiz haftalık çikolata labrador havladı. "İçeriye işemeyiz." Kaşlarımı kaldırdım ve tekrar havladı. "Ve biz insanları yalamayız." Sanki emir almış gibi zıpladı ve yüzümü yaladı.

Tıslayarak tekrar ayağa kalktım. Yavru köpeği iki gün önce eve getirmiş ve Jess'in gelip onu eğitmesini istemiştim. İki seanstan sonra hâlâ yere işiyor ve beni yalıyordu. Yine de kızgın kalamazdım. Çok sevimliydi.

Onu kucağıma aldım ve oturma odasına yöneldim. Wren her an kapıdan içeri girebilirdi. O bu hafta Noel müzayedesıyla meşguldü ve ben de Noel hediyelerini bulmak, toplamak ve

Lanet köpeği eğitmeye çalışıyordum. Çikolatalı labrador ona bir hediye idi ama yine de başıma bela olan bu şeyin gerçekten bir hediye olarak kabul edilebileceğinden emin değildim.

Kapı zili çaldığında, "İçeri gel, bebeğim." diye bağırdım. Sonra kucağımdaki sevimli köpek yavrusuna hırladım. "Uslu dur. Seni sevmesini istiyoruz."

Ön kapı açıldığında yavru köpeği yere bıraktım, içim içime sığmıyordu. Beklediğim gibi, doğruca Wren'e doğru koştu.

"Aman Tanrım!" Ben daha kanepenin etrafından dolaşıp fuayeye varmadan, eşyalarını yere bırakmıştı.

"Ne tatlısın sen öyle."

Caffrey'nin dilinin tenime değdiğinde çıkardığı höpürdetme sesiyle irkildim. Wren geri çekilmek yerine kıkırdadı. "Ah, küçük adam. Ben de seni seviyorum."

Yere yayılmıştı, etrafı market poşetleri ve çantasıyla çevriliydi, köpek yavrusu da üzerine atlıyordu. Patisi siyah-beyaz kazağına takılınca, çıldırmasını bekleyerek donakaldım.

"Dikkat et dostum, canın yanacak." Onun için fazla büyük olan pençesini çekip kurtardı, kazağını kapmasına aldırış etmemiş gibi görünüyordu.

"Görüyorum ki bu gece evde kalma sebebimizle tanışmışsın."

Uzun kirpiklerinin altından bana baktı, gözleri parlıyordu. "Onu nerede buldun?"

"İki gün önce resmen Wilson ailesinin bir parçası oldu." Kapının pervazına yaslandım ve Caffrey'nin bacaklarını açarak sırt üstü yatışını izledim.

"Duydun mu bebeğim?" Onun karnını okşadı. "Artık senin de bir Wilson Baban var."

Başımı arkaya attım ve bir kahkaha attım.

"Hadi onu yakalayalım." Wren kıs kıs güldü.

Bildiğim bir sonraki şey, her ikisi de yanaklarımı öperken parfüm ve köpek yavrusu kokusu içindeydin.

"Yeter." Wren'i kollarımla sararken köpeği ittim ve dudaklarımı sıkıca onunkilere yapıştırdım.

Caffrey irkildi ve kadın onu indirmek için geri çekildi. Anında odadan dışarı fırladı.

"Caffrey, hayır."

"Caffrey?" Yontulmuş kaşlarından birini kaldırdı. Ufaklığa *White Collar*'daki favori sanat hırsızının adını vermem hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum.

"Ona Peter diyemezdim, çünkü ikimiz de katı, huysuz FBI ajanının bana çok benzediğini biliyoruz," diye homurdandım.

Yüzünü boynuma gömüp kahkahasını bastırdı. "Bu mükemmel. Bir köpek aldığına inanamıyorum. Ne düşünüyordun ki?"

Derin bir nefes aldım, kendimi onunla göz göze gelmeye ve ne kadar savunmasız hissettirirse hissettirsin ona tüm gerçeği anlatmaya zorladım.

"Bir daha asla yalnız kalmanı istemiyorum. Geçen gün her zaman yanında olamayacağımı söylediğinde . Ama eğer , seyahat ettiğim zaman yerini doldurması için bir çikolata labrador almam gerektiğini söylemiştin."

Her ne kadar gece ya da gündüz, her an onun yanında olabilmeyi dilesem de, uzun bir süre koçluktan emekli olmayı düşünmüyordum.

Hızlı bir nefes çekti.

"Yakında eğitilecek" -Tanrı'ya dua ettim- "ve ben olamadığımda sana sarılmak için orada olacak."

Bana yaslandı, göğsümün içine girdi. "Kimse senin bu kadar tatlı olduğuna inanmazdı."

"Çünkü ben tatlı değilim." Kollarımı ona doladım. "Ve onu çok uzun süre yalnız bırakamayız çünkü ya bokuma işer ya da yemek olmayan bir şey yer."

Kıkırdarak başını arkaya attı. "Bir köpeğin olmasına bayıldım."

Bu sözler kalbimi sıkıştırdı. Neredeyse duymak istediğim şey gibi geliyorlardı ama yine de yakın bile değillerdi.

"Sen lanet köpeği al. Ben çantaları alacağım." Onu bıraktım ve geldiğinde bıraktığı eşyalara yöneldim.

Sonraki birkaç saat boyunca onu izlerken, neden bir eğitmene para ödediğimi merak ettim. Kadın bir köpek fısıldayıcısıydı. Gece bitmeden Caffrey'i çimlere tuvaletini yaptıktan sonra çatı katındaki ısıtıcının yanında kıvrılmış ve mışıl mışıl uyuyordu.

"Orası onun için yeterince sıcak olacak mı?" Wren yavru köpeğin huzur içinde uyuduğu oturma alanına bakarak sordu.

Şampanyanın mantarını patlattım ve iki flüt doldurdum. Gece yarısına yarım saatten az bir süre kalmıştı ve topun düşüşünü kaçırmamak için açık hava televizyonumda Ryan Seacrest çalışıyordu. İkimiz de tantanayla ilgileniyor gibi görünmüyorduk.

"Söz veriyorum, çok memnun olacak." Gömleğimi başımın üzerine çektim. "Şu alan." Başımı çitalı mahremiyet duvarlarıyla çevrili üstü kapalı açık yaşam alanına doğru eğdim. "Her zaman ılık bir yetmiş. Aksine

Buraya." Titreyerek küvetin örtüsünü geri çektim. "Caffrey iyi olacak. Donmadan önce içeri girelim."

"Tamam." başının üzerinden kaydırdı ve kalbim durdu.

Sık beni. Siyah dantel bikinili Wren Jacobs mükemmeldi. Pürüzsüz bir ten ve zarif kıvrımlar. Dünyanın hiçbir yerinde daha iyi bir manzara yoktu.

Hareket etmedim. Her iki elinde birer şampanya kadehiyle donmuş bir heykel gibi, onun basamakları tırmanışını ve yavaşça suyun içine kayışını izledim.

Alçalarak inledi. "Jakuziye bayılıyorum."

Bu kelime beni deli ediyordu, köpeğimi ve jakuzimi seviyordu. Ama beni seviyor muydu? Beni sevmesini istiyordum. Yutkundum. Çünkü onu seviyordum.

Bir nefes verdim, bilinçaltımda muhtemelen bunu zaten biliyordum. Ama o ana kadar L harfini kabul etmemiştim. Kızımı seviyordum. İşimi seviyordum. Ailemi sevmiştim ve eski karımı sevmek için çalışmışım. Ama Avery bir yana, birini ya da bir şeyi sevmek hiçbir zaman Wren'i sevmek kadar kolay olmamıştı. Nefes almak gibiydi. Sanki benim sevmem için yaratılmıştı.

"İçeri geliyor musun yoksa orada öylece durup karın kaslarıyla çok seksi mi görüneceksin?" Gözlerini açmamıştı ve bana bakmıyordu ama sözleri beni yine de güçlendirdi.

"İçeri geliyorum bebeğim." Merdivenleri hızla çıktım ve bardakları bardak tutucularına yerleştirdim. Sonra onun yanındaki buharlı suya girdim ve onu kucağıma aldım, kıcını zaten sertleşmiş olan sikime yasladım. Bağırsaklarım bu basınçla gerilirken nabzının attığı noktayı öptüm. "Yeni yıla nasıl girmek istersin?" Saçlarına doğru sordum.

"Mmm." Başını eğerek dudaklarımın teninde gezinmesine neden oldu. "Sen adımı inletirken içimde olmana aldırılmazdım."

"*Ben senin* adını inletirken mi?"

Omzunun üzerinden baktı, dudakları muzipçe kıvrıldı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım bunu ters anladın." Ellerimi karnının yumuşak derisinde gezdirerek göğüslerinin alt tarafına ulaştım.

Kalçalarını bir kez döndürdü. "Kanıtla."

"Oh, çok isterim." Bikini üstünün üçgenlerinin altında meme uçlarının sivrildiğini gördüm. Sıkı tomurcukları miniciklarken ıslak malzeme ellerimin arkasına süründü. Onunla oynarken, boynunu öpücüklerle boğdum, kulağının altında, onu kıvrandıran noktada durakladım ve dilimle oyukta gezindim.

Nefes alıp vermesi hızlanırken göğsü ellerime doğru inip kalktı.
Kucağımda kayarak kışını ağrıyan sikime sürttü.

Bir iniltiyi bastırarak karnını okşadım ve mayosunun alt kısmının üst kenarını bulana kadar onunla alay ettim.

Bana doğru eğildi ve inleyerek ayağa kalktı. "Neye ihtiyacın var?" Kulağına doğru fısıldadım.

İçinden bir ürperti geçti. "Sen. Bana dokunmana ihtiyacım var, Wilson Baba."

Sikeyim. Bu kelimeler damarlarımda ateş gibi yanıyordu. Tereddüt etmeden elimi kumaşın altından geçirip kalçalarının arasına soktum. Parmaklarımı dudaklarının arasından geçirdiğimde nefesi kesildi. Bir parmağımı içine daldırdığım anda avucuma doğru sallandı.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Sözlerim ancak kulağında gümbürdüyordu. "Sen boşalmak için elimi kullanırken benim parmağım senin amını okşuyor, öyle mi?"

Başını omzuma yasladı ve dudaklarını bana uzattı. Dilimi onunkilere bastırarak iniltisini yuttum, ağzına ve amına hükmettim. İkisine de sahip çıktım. Sikim taş gibi sertleşmiş, zonkluyordu ama tek acı bu değildi. Göğsümün içinde güçlü bir duygu çekiştiriyor, beni kararsız hissettiriyordu.

Avuçlarımın arasında kıvranıyor, kalçalarını döndürüyor, zevkinin peşinden koşuyordu. Dudaklarından çıkan her nefes içimin derinliklerine yerleşiyor, sanki kimsenin bulamadığı bir yere doğru ilerliyordu. Belki de öyleydi.

Başparmağımla klitorisine bir fiske vurdum, ardından parmağımı kıvrarak onu çığlık attırmakta asla başarısız olmayan noktaya vurdum. Kahretsin, onun böyle boşalmasına ihtiyacım vardı, o zaman benim sikime boşalabilirdi.

"Tam orası." Sertçe sallandı, başı ileri geri sallanıyor, amı titriyordu. Omzunu ısırdım ve karşılığında çekirdeği gerildi, parmaklarımı sıkıca kavradı ve titreşti. "*Evet.*" Kelime onu uzun, alçak bir iniltiyle terk etti.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun. Bunu yapmanı bütün gün izleyebilirim bebeğim." Orgazmı azalana kadar onunla oynadım, her zevk dalgasının onu derinden sarsmasını sağladım. Vücudu gevşediğinde, nefes nefese bana doğru yığıldı.

Ayağa kalkarak ikimizi de döndürdüm. "Eğilin. Ellerini kenara koy," diye emrettim. "Bunu tekrar yapacaksın, ama bu sefer benim sikime yapacaksın."

Sabit durduğu anda, takım elbisesinin alt kısmını bacaklarından aşağı çektim.

"Açılın." Kalbim küt küt atarken, kendi takım elbisemi çekip çıkardım ve önümdeki kadın için yalvaran, zaten sızıntı yapan sikimi serbest bıraktım.

Aletimi amının üzerine yönlendirdim ve ondan bir inilti daha çıkardım. Tekrar tekrar ikimizle de alay ettim. Ellerim içine girme isteğiyle titriyordu ama vücudumun kendini tutmasını, sabırlı olmasını istedim.

"Ya sikini içime sokarsın ya da ben senin için yaparım," diye tehdit etti Wren. Benden kaçan kıkırdama saf çakıl taşıydı. "İşte benim muhtaç kızım."

İstediği şeyi vermek yerine, kışına sert bir şaplak attım. Zaten sıcak olan teni tepki olarak kızardı. Karın kaslarım gerildi ve üzerindeki izimi görünce sikim zonkladı.

Onu işaretle, ona sahip çık, ona sahip ol. Bedenim tüm bunlara olan umutsuz ihtiyacımla titreşiyordu. Tekrar vurdum.

"Kahretsin, buna bayıldım." İnledi. "Tekrar yap, ama bu sefer sakin amımda olsun, Wilson Baba."

Zayıf kısıtlamalarım ortadan kalktı. Kendimi ona doğru çentikledim ve ıslak amına dalarak dibe vurdum.

Sikeyim. Cennet gibiydi. Ben ittikçe etrafımıza su sıçırıyordu. Kışına şaplak atarken amının sikimi kavrama şekli dizlerimin neredeyse bükülmesine neden oluyordu.

"Tanrım, evet. Daha fazla." Bana karşı geri çekildi, ona her girdiğimde nefesi bir patlamayla onu terk etti. Bacaklarını titreten noktaya vurmak. "Evet, tam oraya." İnledi. "Daha hızlı."

Ne isterse verirdim.

Kalçalarını pompalayarak kışını bir kez daha tokatladım, sonra acısını dindirdim. "Hadi bebeğim. Benim için gel."

Etrafımda paramparça olduğunda kelimeler dudaklarımdan daha yeni çıkmıştı. Altımda bükülmelerini engellemek için dizlerimi kilitledim. O adımı inlerken, içimde şiddetli ve her şeyi tüketen bir zevk patladı. Kendimi onun büyüüne bıraktım.

"Siktir." Zevk dalgaları vücudumu sararken ona tekrar tekrar çarptım. Sadece ikimiz de bitkin düştüğümüzde yavaşladım, küvetin kenarına yaslanırken onun üzerine kıvrıldım.

Dudaklarımı omzuna bastırdığımda bu üç küçük kelime dilimin ucundaydı. Ama serin havada titredi, ben de geri çekildim ve onu da yanımda götürdüm.

Bankın üzerine oturdum ve onu kucağıma alarak ılık suyun içine soktum. Bir nefes için göğsüme yaslandı. Sonra döndü ve kalçalarını yerleştirdi.

benimkinin iki yanında. Onu içime çekerken göğsümde bir gurur yükseldi. Yanakları kızarmış, koyu renk gözleri derin memnuniyet havuzlarına dönüşmüş ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirmişti. Muhteşemdi, mutluydu, o benimdi.

Ellerini saçlarımda gezdirerek göğsümün derinliklerinden bir inilti çıkardı. Yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı. Dudaklarından çıkan her nefes benimkine değiyordu.

Arkamızda, geri sayım başlamıştı.

"Dört, üç, iki, bir," fısıldadı.

"Mutlu Yıllar," dedik hep bir ağızdan. Bir sonraki kalp atışında dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Belki sadece basit bir tatildi, ama daha fazla bir şeyin başlangıcı gibi hissettirdi. Sonsuzluğun başlangıcı gibi.

Tek üzücü nokta, kızımın düğününe haftalar kaldığı için Wren'in benim olduğunu dünyaya duyurmak için ne kadar beklemem gerektiği idi.

Düzen etrafında dönen bir hayat planlamış olabilirdim ama bu çoktan geride kalmıştı. Çünkü artık bu kadın kollarımdaydı ve onu asla bırakmayacaktım.

Sanırım Caffrey'nin bu gece sana ihtiyacı var.

Ben: Bunu dün de söylemiştin.

Baba Wilson: Köpeğime olan sevgini kızımı görmek için bir bahane olarak kullanmaktan çekinmem.

Ben: Bu gidişle orada yaşıyor olabilirim. Bir haftadır evde bir gece bile geçirmedim.

Baba Wilson: Bu fikre karşı değilim. Ve ikimiz de Caffrey'nin buna bayılacağını biliyoruz.

Ben: Bu konuda şaka yapabilmemiz için önce insanlara söylememiz gerekiyor.

Birkaç hafta içinde bu bir sorun çıkacak

Ben: Ben de birkaç hafta içinde bunun büyük bir sorun haline geleceğini düşünüyordum.

Ben: , biliyorum, bana gözlerini deviriyorsun.

Beni çok iyi tanıyorsun. Ve hayır demediğine göre, yemek sipariş edeceğim.

Ben: Evet, lütfen. Yemek yapma.

Yemeklerim hakkında bana hiç bu kadar boktan şeyler söylemezdin.

Ben: Çünkü o zamanlar senin evinde yemek yemek seni görebilmemin birkaç yolundan biriydi. Şimdi bunu kötü yemeklerle boğulmadan yapabiliyorum.

Baba Wilson: Bana küstahlık etme, bebeğim.

Ben: Ya cezayı seversem?

Beni öldüreceksin.

Daddy Wilson 28

KALABALIK ODAYI TARADIM. Karma parti, Avery bana bu fikirden bahsettiğinde düşündüğümünden daha iyi gidiyordu. Hediyeler ve kimsenin oynamak istemeyeceği aptalca "gelin deme" oyunlarından başka bir şey olmayacağını sanıyordum. Wren'in bunu planladığını hesaba katmamıştım. Bir kumarhane gecesi yaratmıştı ve evin kazandığı tüm para düğün hediyesi olarak Chris ve Avery'ye gidecekti. Tüm parayı Chris'in Boston Hayvanat Bahçesi'ndeki kuşlar için başlattığı hayır kurumu Blondie's Birds'e bağışlayacaklardı.

Chris ve Avery zaten birlikte yaşıyorlardı ve evleri için bir şeye ihtiyaçları olmadığından, hediyeler iki haftalık balayı için maceraydı. Kendi seçtiği restoranlarda akşam yemekleri, balayı süitleri ve çift masajları. Benim kızım yaratıcıydı ve tek bir hediyein bile açılmasına gerek yoktu.

Eğlenceliydi. Birkaç tur blackjack ve biraz da barbut oynamış, bir yandan da kız arkadaşımın altın rengi elbisesiyle odanın içinde dolaşp her şeyin düzenli olduğundan emin olmasını izlememeye çalışmıştım.

Tek bir anı bile sıkıcı değildi. Elbette, onu izlemek ve ona dokunmama izin verilmemesi biraz işkenceydi. Ama buradaki işi bittikten sonra benim evime gelecekti ve bütün gece onun keyfini çıkaracaktım. Kızım da mutlu ve gülücüklerle doluydu. Yani şikayet edecek bir şeyim yoktu.

Gece sona ermeye başladığında ve sadece yirmi kişi , yan yana slot makinelerinde oturan eski karım Kristine ve kocası Dave'i aradım.

"Bir dakikan var mı?" Kristine'in yanına yaklaştığımda sordum.

Uzun sarı saçları omzuna dökülürken bana baktı. "Senin için tam beş dakikam var," diye alay etti. Yanında Dave kıkırdadı.

"Tekrar doldurmamı ister misin?" Birasını işaret ederek sordum. "Neredeyse son çağrı."

Çenesini kaldırdı. "Teşekkürler. Kimsenin senin zaferini çalmamasını sağlayacağım, bebeğim."

Kristine gülümsedi. "Kahramanım benim." Ayağa kalktı ve benimle birlikte bara doğru yürüdü. "Ne var ne yok?"

"Biriyle görüşüyordum." Boğazımı temizledim. "Ve bu ciddi." "Bu..."

Bana küçük bir gülümseme verdi, ancak kaşları çatıldı.

Soru. "Harika."

Yirmi küsur yıl önce onunla bu konuşmayı tersten yaptığımızda daha mantıklı gelmişti. Beş yaşında bir çocuğumuz vardı ve Dave'i Avery'nin hayatına sokmak onu etkileyecekti. Kristine dünyadaki en tutarlı ebeveyn olmasa da Avery'yi seviyordu ve ikimiz birlikte iyi ebeveynlik yapıyorduk. Ama şimdi Avery yirmi dokuz yaşındaydı, bu yüzden eski karım muhtemelen neden onunla bu konuda konuştuğumu merak ediyordu. Ama Avery'nin ilk tepkisi incinmek ya da üzülme olabilir ve ben de bu konuyu konuşabileceği birinin olmasını istiyordum. Zaten bilen ve bunu sindirmek için zamanı olan biriyle.

"Avery'nin bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeliyim, bu yüzden biraz destek umuyordum."

Barda hem onun hem de Dave'in içkilerini tazeledim.

"Neden umursasın ki?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Onun en iyi arkadaşıyla çıkmıyorsun ya."

Gözlerimi kıstım ve iç çektim. Belki de Wren ve ben aramızdaki çekimi sandığım kadar iyi saklayamamıştık, eğer herkes tahmin etmekte bu kadar hızlıysa.

"Oh kahretsin. Wren?" Kristine'in sesi tizdi.

Gözlerimi açtım ve elimi kaldırdım. "Şşş. Kris. Leo'dan başka kimse bilmiyor."

"Avery'ye söylemektense Heath'e söylemek konusunda daha çok endişelenmelisin." Sözlerine rağmen dudaklarındaki gülümseme eski sevgilimin benim adıma mutlu olduğunu gösteriyordu.

"Bunun için teşekkürler." Kaşlarımı çattım.

Başını salladı ve yanımdan geçip gitti. Bakışlarını takip ettim ve Wren'in bizi dikkatle izlediğini gördüm. Omuzları sinirden gergin bir şekilde geriye doğru çekilmişti. Bugün Kristine'le bu konuyu konuşacağımı biliyordu. Bunu düğünde yapmak istemiyordum ve Avery bizi öğrenir öğrenmez annesini arayacaktı. Wren eski karımı kıskanmıyordu ama en iyi arkadaşının annesinin tepkisinden endişeleniyordu.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Mırıldandım.

"Avery onunla konuşmak dışında mı?" Eski sevgilim kıkırdadı. "Evet, onun dışında."

"Ne?" Bana doğru baktı.

Ama gözlerimi odanın diğer ucunda ayaklarının üzerinde kayan ve alt dudağını kaşıyan kadından alamıyordum.

"Kadınlara, *eski sevgilim* Wren'le *birlikte olmanı sorun etmediğimi* söyleyen bir sinyal misin?"

Bir kahkaha atarak Wren'e bir öpücük gönderdi, sonra da ona parmak salladı. Kızımın vücudundaki gerginlik hemen azaldı.

"Ona bu kadar aşık olman çok hoş, ama insanların bilmesini istemiyorsan böyle bakmayı kes derim."

Hay sikeyim. Kız haklıydı. Bakışlarımı barmenin içkileri koyduğu bara geri döndürdüm ve bahşiş kavanozuna bir yirmilik attım.

"İkiniz rahat görünüyorsunuz." Leo, Kristine'in yanında belirdi ve bir kolunu omzuna doladı.

"Bana yeni kız arkadaşından bahsediyordu."

"Oh, eğlenceli. Şimdi tren enkazını birlikte izleyebileceğim bir arkadaşım olacak." Kıkırdadı.

"Bu gece başka kimseye söylemeyeceğim," diye homurdandım.

Leo planı biliyordu ve düğün sonrasına kadar beklemekten yanaydı.

"Sonunda, Avery için sorun olmayacak." Eski karım kolumu okşadı.

Leo, "O piçi öldürecek olan Heath," diye ekledi.

Omuz silkti. "Katılıyorum. Sen ne düşünüyorsun? Tom'u yelkenlisinden mi atacak yoksa golf sahasına mı gömecek?"

"Golf sahası." Leo elindeki bira şişesinin ağzını kadının kadehine vurdu.

İkisine de kaşlarımı çattım. "Cenazemi planlamanız için sizi yalnız bırakayım."

Artık sadece en yakın arkadaşlarımız ve ailemiz kalmıştı. Takımın çoğu bile eve gitmişti. Söyleyebildiğim kadarıyla sadece üçüncü kalecim Emerson ve Chris'in en iyi arkadaşı ve yakında kayınbiraderi olacak olan -Hala buradaydı.

Jacobses masasına doğru yöneldim ve gecemin çoğunu geçirdiğim koltuğa geri döndüm.

"Kris'le her şey yolunda mı?" Heath ona baktı.

Bakışlarını takip etmedim. O ve Leo muhtemelen hâlâ ölümüm hakkında gülüyorlardı.

"Evet, düşün için heyecanlı. Ödemem gereken bir fatura olmadığı sürece yolundan çekilmek için geleni yaptım."

"Lottie ile geçirdiğim o günleri hatırlıyorum."

Büyük kızları birkaç yıldır evliydi ve Heath ile Colleen'e şimdiden iki torun vermişti.

"Bunu yakında tekrar yapabiliriz." Colleen sırtışını bardağının arkasına saklamaya çalıştı.

Heath içini çekti. "Sana umutlanmamanı söyleyip duruyorum."

"Sana kızımızın biriyle çıktığını söyleyip duruyorum. Bundan . Beni sadece işten arıyor ve iki kez onu görmeye gitmeye çalıştığımda, neden yapamayacağıma dair bana en saçma bahaneleri sundu."

Çenemi kilitledim. O aramalardan biri işten değildi ve uyduruk bahaneyi duymuştum.

"İki gün önce beni zemini cilaladığına ve sabaha kadar üzerinde yürünemeyeceğine, bu yüzden yatağa mahkum olduğuna ikna etmeye çalıştı."

Heath alay etti. "O daireyi beş yıl önce satın aldım ve o kız yerleri hiç cilalamadı."

Bu bahane, duyduğum yüz bakımı bahanesinden daha kötüydü. Wren yerleri fırçalayan ya da cilalayan bir kadın değildi. İçimden bir kıkırdama geçti ama bunu hemen öksürüğe çevirdim.

"Gördün mü?" Colleen beni işaret etti. "Bana inanıyor."

Yüz hatlarımı düzelttim ve iki elimi de havaya kaldırdım. "Beni ilişkinize dahil etmeyin."

Heath bir kolunu karısının omuzlarına attı. "Onu sürekli itip kaktığın adamlardan biriyle yuva kurmasını ve sana torunlar vermesini istediğini biliyorum ama kendine boş yere umut verme."

İrkilmemek için kendimi zor tuttum, çünkü kızlarına bakacağıma söz verebilsem de onlara torun vermem söz konusu değildi. Ve bu fikir

Colleen'in Wren'e randevu ayarlamaya çalıştığını duyunca ellerim yumruk oldu.

Kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorladım. "Son zamanlarda mutlu görünüyor." Bunu söylemeden edemedim. Onun memnuniyetini fark ettiklerini umuyordum.

"Öyle," dedi Colleen.

Heath gözlerini kıstı. "Onu ne zaman gördün?"

Omuz silktim, geçiştirmeye çalıştım. "Son zamanlarda müzayede evinde Erin'le konuşmak için birkaç kez uğradım. Ayrıca bazı parçaları satın almamda bana yardımcı oluyordu, bu yüzden yollarımız kesişti."

Başını eğerek beni inceledi, zihni çalışıyordu. "Bekle..."

Dehşet kurşun bir top gibi içime çöktü. Belki de mutlu olduğunu söyleyerek çok ileri gitmişim. Bunu nasıl geri alacağımdan emin değildim.

"Ne oldu tatlım?" Ağır çekimdeymiş gibi hissettiren bir hareketle Colleen uzanıp kolunu okşadı.

Yaklaşarak başını eğdi. "Sen ve Erin?" Gözleri, iki masa ötedeki Erin'e bakmadan önce, onunla altı yıldır birlikte olan Leo'ya kaydı.

Tüm vücudum gevşedi ve içimden bir kahkaha yükseldi. "Hayır." Başımı salladım. "Kesinlikle hayır. Asla." Şüpheli bakışları beni terk etmedi ama iki elimi de havaya kaldırdım. "Yemin ederim."

Başını iki yana salladı. "O zaman kadın hakkında neden bu kadar ketum davrandığını anlamıyorum. Neden onu bu gece getirmiyorsun?"

Omuz silktim. "Bu hafta Avery'nin haftası. Yapmak isteyeceğim son şey dikkatleri ondan uzaklaştırmak olur."

"Ne fısıldaşıyorsunuz?"

Wren'in sesini bu kadar yakından duyunca neredeyse sıçrayacaktım. Ona gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. Altın rengi elbisesinin içinde parlıyordu ve kırmızı dudakları bütün gece benimle alay etmişti.

"Sadece bunu bir araya getirerek ne kadar iyi bir iş çıkardığını söylüyorum, sevgilim. Etkinlik planlama konusunda doğuştan yeteneklisin."

Wren annesinden uzaklaştı ve benim yanımda durdu, gözleri parlıyordu. "Bir senatörle evlenip sonsuza kadar hayır işleri yapmayacağım anne. Bu fikri aklından çıkar."

Tepki verme. Tepki verme. Kahretsin, benden başka biriyle evlenmesi fikri tüylerimi diken diken ediyordu. Bunu duymak, düşünmek, hayal etmek istemiyordum. Yine de on beş dakika içinde ikinci kez buna zorlandım.

"Dramatik olma. Bir senatör olmak zorunda değil." Heath sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ama birini bulmaktan zarar gelmez."

Kızlarına bir erkek ayarlama konusunda bu kadar takıntılı olduklarını fark etmemiştim. Ne oluyor lan? Avery'nin Chris'le tanışmadan önce hiç kimseyle çıkmamasını tercih ederdim. Arkadaşlarına, okuluna, kariyerine odaklanmasını. Ona hep bunu söylerdim.

Wren'in gergin çenesini kilitleyen hayal kırıklığı karşısında, Avery ile başa çıkma yöntemimin bu her neyse ondan daha iyi olduğundan emindim.

"Asıl önemli olan harika bir iş çıkarmış olmanız," diye söze girdim. "Hepimiz etkilendik."

Oniks gözleri yumuşayarak dikkatini annesinden bana çevirdi. "Teşekkürler." Odayı gözden geçirdi. "Tüm bu hediyelerle, kesinlikle gelmiş geçmiş en seksi balayını geçirecekler."

İnledim. "Lütfen oraya gitme."

"Evli insanlar seks yapar. Gevşe biraz, Wilson Baba," diye alay ederek elini omzuma koydu.

Beyaz gömleğimin içinden, sıkıdığı avucunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Heath içkisini eline alarak, "Tom'u kızdırmayı bırak," diye mırıldandı.

"İyi, iyi." Gözlerini devirdiğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. "Personelin her şeyi hallettiğinden emin olmak için bir tur daha yapacağım."

"fazla çalışma, bebeğim."

Yanımdaki Heath öksürdü ve bardağını masaya öyle sert vurdu ki, kırılmadığına şaşırdım. "Orospu çocuğu."

O anda ciğerlerimdeki tüm hava çekildi ve kalbim yere düştü.

Lanet olsun.

Az önce ne yaptım ben?

KALBİM göğsümde küt küt atarken elimi Tom'un omzundan

Babam en yakın arkadaşlarından birine hitaben, "Bana bunu hayal ettiğimi söyle Tom," diye çıkıştı. Babamın yüzü kıpkırmızı olduğu için kulaklarından buhar çıkıyor olabilirdi. "Bana şu anda çıktığın kadının kızım olmadığını söyle."

Ailemin bu konuda mantıklı davranmasına imkân yoktu. Bunu hep biliyordum. Omzuna dokunmamalıydım ve onlar oradayken onunla alay etmemeliydim. Düşünmüyordum ve şimdi...

"Tom?" diye homurdandı babam. Neyse ki parti büyük ölçüde dağılmıştı. Ama Chris'in en iyi arkadaşı Emerson ve nişanlısı Gianna yaklaştı. Avery'nin annesi, üvey babası ve Leo da öyle.

Çılgınca Avery'yi aradım ama onu göremedim.

Jana odanın karşısındaydı ve göz göze geldiğimizde, "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Başka tarafa bakarak yutkundum ve içimde kabaran panikle savaştım. Tom'un ne yapacağından emin değildim. Eğer yalan söylemezse, bu iş patlayacaktı.

Tom ayağa kalktı ve bana özür dileyen bir bakış attı.

Kahretsin, inkâr edecekti. Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöktü. Ama babama yanıldığını söylemek yerine elimi sıkıca tuttu ve çenesini kaldırdı.

"Bunu sana söyleyemem, Heath."

Midem altüst oldu. Aynı anda hem heyecanlanıp de dehşete düşmek nasıl mümkün olabilirdi? Ne kadar imkânsız görünse de, tam olarak böyle hissediyordum. Tom Wilson, onun için önemli olan herkesin önünde beni sahiplenmek için hayatını mahvetmeye hazırды.

Parmakları sıkılaştı, beni toprakladı ve bu işte birlikte olduğumuzu hatırlattı.

"Hayır." Babam tüm gücüyle beyaz masa örtüsünü tokatladı, tabakların takırdamasına ve annemin şarap bardağının devrilmesine neden oldu. Ama kimse kımıldamadı. Odadaki herkes donup kalmıştı. "Kızım la çıkmayacaksın."

"Kim?" Avery kaşları çatılmış bir halde masaya yaklaştı. Uzun sarı dalgaları omzuna dökülürken önce babama, sonra da Tom'un elinde kilitli duran elime baktı.

Tom'un vücudu yanımda gerildi. "Üzgünüm, Avy." Yutkunurken boğazı düğümlendi ve kalbim onun için üzüntüyle sıkıştı. "Bu konuyu önce seninle konuşmak istedim."

Ben de öyle. Yapmalıydık. Yapmadığımız için duyduğum suçluluk boğazımı tırmaladı.

Bu sefer güven verici bir şekilde sıkan bendim.

Babama doğru döndü. "Wren'le çıkıyordum. Bu doğru değilmiş gibi davranmayacağım. Bir aydan fazladır bahsettiğim kişi o."

Babam Tom'a doğru hamle yaptığı sırada Avery keskin bir nefes aldı. Leo babamı koltuğuna geri oturtmak için iki sandalyenin arasından kendini fırlattı. İnsanlar soluk soluğa kalıp yollarından çekilirken, Chris Avery'yi yanına çekti ve bize ters ters baktı. Hay sikeyim. Onun partisini mahvediyorduk. Yine de bu noktada, bunları nasıl durduracağımdan emin değildim.

"Ne oluyor Leo?" Babam arkadaşını iterek yerinden kıpırdandı.

"Ona vuramazsın, Heath. O senin en iyi arkadaşın." Leo başını salladı.

Babamın sesi, toplanan grubun mırıltıları ve pek de sessiz olmayan yorumları arasından duyulabilecek kadar yükseldi. "Kızım la yatıyor."

Tom sesini daha da yükselterek, "Kızınıza aşığım," dedi. Bir kez daha herkes dondu kaldı.

Ciğerlerimdeki tüm hava tek bir sert nefesle dışarı çıktı. Çenem çözölmüş ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktım. Döndü ve yanağını avuçladı. "Bu sözleri önce senin duymam gerekirdi ama bunu bildiğini biliyorum. Hissediyorsun. Seni seviyorum ve bunu atlatacağız."

Başımı salladım. Beni seviyordu.

Dudaklarını alnıma bastırdı ve vücudumdaki tüm gerginlik azaldı.

"Ben de seni seviyorum." Neredeyse fısıltıydı ama küçük gülümsemesi bana bunu duyduğunu söyledi.

"Hayır," diye tekrarladı babam. "Buna izin vermeyeceğim."

Görüşümün kenarları kıpkırmızı oldu. Artık on altı yaşında değildim ve onun kontrolündeydim. Tom'un etrafından dolandım. "Ben bir yetişkinim ve senin oy hakkın yok baba."

"Oh, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Bir yetişkin mi? Benim aldığım bir dairede yaşıyorsun ve parasını benim ödediğim bir arabayı kullanıyorsun. Telefonunu bile ben aldım."

Bunların hiçbirisi yalan değildi, ama kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayken sanki hep ondan sadaka istiyormuşum gibi davranıyordu. "Dairem mezuniyet hediyeimdi," diye karşılık verdim. "Birkaç yıl önce doğum günümde bana araba hediye etmiştin. Bakımı ve sigortası için para ödediğim arabayı. Telefonum geçen yıl Noel hediyesiydi. Ama bu hediyelerin senin hayatımı kontrol etme yöntemin olduğunu bilseydim, onları almazdım." Masama doğru yürüdüm ve çantamı yerden aldım. "Artık biliyorum-" Teker teker evimin anahtarlığını, arabamın anahtarını ve telefonumu önündeki masa örtüsünün üzerine bıraktım.

Gözlerini kırıştıtararak bana baktı, yüzü ihanet ve hayal kırıklığı maskesi gibiydi. "Az kalsın annemin doğum günümde bana bu çantayı verdiğini unutuyordum. Ve

Bu saatin de sizden geldiğine eminim." Altın kordonu bileğimden çıkarıp yığının üzerine bıraktım, sonra çantamı da attım. "Şimdi iyi miyiz?" Dönüp en iyi arkadaşıma bakmadan önce bir yanıt bile beklemedim.

Çenesi gerildi, bakışlarını kaçırdı. Kahretsin.

"Avery." Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiştirdim ve ona doğru ilerledim. Ben ona ulaşmadan Chris onu kendine doğru çekti ve başını salladı.

Jana önüme çıktığında şaşkın şaşkın onlara bakıyordum. "Neden sen gitmiyorsun? Ben burayı temizleyeyim, sonra konuşuruz. Şimdi zamanı değil." Çok kasıtlı bir şekilde odayı taradı ve bana bir izleyicimiz olduğunu hatırlattı.

Midem bulandı. Lanet olsun. O haklıydı.

Avery'nin yanında Chris ve annesi vardı. Hiçbiri bana bakmıyordu. Annem ve Leo babamla konuşuyorlardı. Diğer herkes bana bakıyordu. Erin de dahil.

Sikeyim.

Kalbim yerinden fırladı. Hâlâ burada olduğunu fark etmemiştim.

Bugün hayatını mahveden sadece Tom değildi. Görünüşe göre ben de patlatmışım. Jana'ya başımı sallayarak odadan çıktım. Kapıdan çıkana kadar aklım başıma gelmedi: Arabam ya da Uber çağırarak bir telefonum yoktu.

Kahretsin, ben

artık bir evi bile yoktu.

Gözlerim yanıyordu, gözyaşlarımı kırıştırdım. Bir an için bacaklarımın tutmayacağını sandım ama düşmeden önce güçlü kollar beni arkamdan kucakladı. Döndüm ve Tom'un beni göğsüne çekmesine izin verdim.

"Bu bir felaketti." Ben durduramadan kirpiklerimden tek bir damla gözyaşı süzüldü. "Tam da nefret ettiğin türden bir kaos." Başımı salladım. "Belki birbirimiz için iyi değildir."

"Hayır." Bana daha sıkı sarıldı. "Kaostan nefret ediyorum ama bu karmaşanın sebebi bendim. Babanla daha önce konuşmalıydım." Dudaklarını başımın tepesine bastırarak derin bir nefes aldı. "Ve son kısım hakkında yanılıyorsun. Sen gelen en iyi şeylerden birisin. Çoğu insan için iyi olmayabilirim ama bebeğim, ben senin için iyiyim. Bunu kanıtlamak için önümüze çıkan her engelle ilgileneceğim."

Her kelimesi sert ve kararlıydı. Göğsüne daha sıkı sarıldım. Şu anda her şey karmakarışık. Yine de kendimi daha önce hiç olmadığı kadar güvende, korunmuş ve önemsenmiş hissediyordum.

"Hadi eve gidelim, bebeğim."

Evimde. Bu gecenin en tuhaf yanı, kendimi çoktan evimde gibi hissetmemdi.

Daddy Wilson 30

Ben: Konuşabilir
mimiz?

Avy: Yapmak zorundayız. Bunun farkındayım. Ama henüz hazır değilim. O yüzden öfke nöbeti geçirmiyorum. Sadece bana biraz zaman ver diyorum, tamam mı baba?

İhtiyacın olduğu sürece Avy. Seni seviyorum.

Ben: Kızgın olduğunu biliyorum ama sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin. En azından konuşabilir miyiz?

Heath: Seninle mi kalıyor?

Ben: Evet.

Heath, üç saat oldu. Gel .

Leo: Hala hayattasın, değil mi?

Hiç komik değilsin Leo: İyi

misin?

: Onun için kendimden daha çok endişeleniyorum.

Leo: Evet, çünkü onu seviyorsun.

Ben: Çok fazla.

Leo: İyi haber şu ki, artık sağdıcınız olmak için bir rakibim yok.

Senden nefret ediyorum.

Leo: Umarım gülmüşsündür.

Chris: Prova yemeği planlamadığımız için, Avery ve ben Cuma günü Puff ile düğünü gözden geçireceğiz. Başka kimse davetli değil.

Ben:
Tamam

Chris: Tamamen seni görmek istemediği için değil. Puff için de daha iyi olacak.

Ben:
Elbette

Avy: Cumartesi günü planladığımızdan biraz daha geç gelebilir misin? Bence düğünden bir saat öncesine kadar sadece annem olsa daha iyi olur.

Elbette, Avy. Nasıl istersen.

PAZARTESİ gününe kadar hala yeni bir telefon alma zahmetine girmemiştim, bu da kullanmadığım bir telefon planı için para ödediğim anlamına geliyordu. Tom beni yeni bir telefon almaya götürmeyi teklif etti. Bunun yerine, küçük huzur balonumun dışına çıkmak istemeyerek, onunla ve Caffrey ile kanepeye kıvrılmışım. Ancak bu sabah baloncuğun tamamen dışına çıkmışım ve işe geri dönmüşüm, bu da bir telefona ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Ve yaşayacak bir yere ihtiyacım vardı.

Kapıcı bu hafta sonu bir şeyler almam için daireme girmeme izin vermişti ve Tom onunla kalmamı sorun etmemişti. Zaten her gece orada kal.

Ama öfkeliydim. Ailemin sevgisi bağlarla gelmemeliydi. Ve bunu keşfetmek beni sarsmıştı. Belki de aşırı tepki göstermişim. Bilmiyordum. Ama yıkılmışım.

Kapımın çalınmasıyla başımı kaldırdım ve Erin'in eşikte dikildiğini görünce irkilmemek için kendimi zor tuttum.

Dudaklarımı yaladım ve son birkaç gündür tutunduğum azıcık gücü topladım. "Merhaba."

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak. Başımı salladım.

Karşımdaki sandalyeye yerleşirken ifadesi nötr kaldı. "Herhangi bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

Konuşmak istemeyebilirdim ama birkaç şey söylemem gerekiyordu. "Özür dilemem gerektiğini hissediyorum."

Gözleri kısıldı ve kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne için?"

"New York'a gitmeden önce profesyonel olmam konusunda beni uyarmıştınız ve ben sizi hayal kırıklığına uğrattım."

"Ah." Başını sallayarak ellerini kucağında birleştirdi. "Tom Wilson'ın seninle çalışırken çok iyi hizmet almadığını mı düşünüyorsun?"

Bu beni duraksattı. "Hayır. Tabii ki hayır." Çizgiyi aşmış olabilirdim ama o parçayı elde ederek çok iyi bir iş çıkarmıştım.

"Ben de buna karşı bir şey duymadım." Kaşlarını çattı. "Açıkçası, Tom'la olan ilişkiniz onun fikrini sormamam gerektiği anlamına geliyor, ama Kline Tom'un berbat tavrıyla hiç vakit kaybetmeden başa çıktığınızı söyledi. Tom kendini odaya kilitlediğinde paniğe kapılmadığını ve yolculuk boyunca seyahatlerin ve sanat hakkında ketum davrandığını söyledi."

Bunların hepsi doğrudu.

"MET'teki personel sizden övgüyle bahsetti. Yeteneğiniz, detaylara verdiğiniz önem, profesyonelliğiniz. Bir gece önce bir fırtına güncelleme planı ile rapor verdiniz ve gerektiğinde uçuşları ayarladınız. Sonra eve döndünüz ve ertesi gün hiç vakit kaybetmeden bir açık artırma düzenlediniz. Tüm bunları daha önce hiç çalışmadığınız bir müşteriyle son dakikada yapmak zorunda kaldığınız bir seyahat için yaptınız."

Kalbim çırpındı ama bunun takdir mi yoksa korku mu olduğundan emin değildim.

"Tom'a iki yıldır ikinizin birbiriniz için mükemmel olduğunuzu söylüyordum."

Elektrik akımı gibi bir şok yaşadım. Ne? Dışarıdan bakıldığında çoğu insanın bizi tamamen uyumsuz göreceğini varsaymıştım. Belki de yıllardır böyle düşündüğüm içindir. Tom bile bunu Erin kadar kolay görememişti.

"Biriyle çıktığınız için üzgün değilim." İç çekti. "Sonsuza kadar benim için çalışmayacağın için biraz üzgünüm ama farklı bir kapasitede birlikte çalışmak eğlenceli olacak."

Dudaklarımı büzdüm. "Ne?"

"Tom için çalıştığında her zaman istediğin işe sahip olacaksın. Sanat alımlarını kolaylaştırmaya yardımcı olmayı ve etkinliklerine bir meslektaş ve arkadaş olarak gelmeyi çok isterim." Gülümsedi. "Ama burada çok uzun süre kalmayacaksın çünkü Boston'daki en büyük galerilerden biri olacak galerinin küratörlüğünü ve yöneticiliğini yapacaksın."

İçimdeki gurur dalgasının etkisiyle koltuğumda biraz daha dik oturdum. "Bana gerçekten bu kadar güveniyor musun?"

"Yeteneği fark etmekte iyiyimdir, Wren. Ve bunu yıllar önce sende gördüm." Masanın üzerinden uzandı ve elimi okşadı.

"Teşekkürler."

"Yani," dedi, geri çekilerek. "Sana Pat'in işini teklif etmiyorum."

Kaşlarımı çattım. Hayal kırıklığı yaratmıştı ama teklif etmiş olsa bile kabul edemezdim. Tom önümüzdeki iki yıl içinde gerçekten bir galeri açmak istiyorsa olmazdı. "Sanmıştım."

"Ama bunun tek nedeni daha büyük bir maceraya adım atmış olmanız. Bu, istediğim bir fırsat." Başımı salladım.

"Ve Wren." Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. "Gerisi daha kolay olacak, söz veriyorum. O baş ağrısına değer."

Ona küçük bir gülümseme vermekten kendimi alamadım.

"eminim." Ama beş gün sonra hiçbir şey kolaylaşmamıştı.

Avery büyürken hep ailemin golf kulübünde evlenmek istemişti ve Chris'le bugün yapacakları şey de tam olarak buydu.

"İyi olduğuna emin misin?" Tom'a sordum.

Avery ondan gelin odasına erken gelmemesini istediğinde, önemli bir şey değilmiş gibi davrandı ama gözlerini kapatıp derin bir nefes alış şekli, yıllarını kızının yanında geçirmiş bu baba için kalbimin ikiye bölünmesine neden oldu.

Elimi sıktı, sonra tekrar direksiyonu kavradı. "Chris dün mesaj attı ve beni kendisi, babası ve Emerson'la kulüp binasında öğle yemeğine davet etti. Siz hazırlanırken benim orada olmamam herkes için daha kolay olur. Başından beri bu şekilde olmalıydı."

Bu doğru olabilirdi. Biz üzerimizi değiştirirken muhtemelen zamanının çoğunu koridorda tek başına geçirecekti. Ama o ve Avery çok yakınlardı. Onun bugün her an yanında olmasını istemediğini hayal etmek zordu. Ve ne kadar çabalasa da, acısı gözlerinde yankılanıyordu.

"Söz veriyorum, iyiyim bebeğim."

Arabadan inmem gerekiyordu ama hayatım boyunca evimden uzaktaki evim gibi olan kulüp birden korkutucu ve davetkâr görünmemeye başladı. Özellikle de hoş karşılanacağımdan emin olmadığım için. Pazartesi öğleden sonra bir telefon almış ve hemen Avery'ye mesaj atmıştım ama o konuşmak istememişti.

Sakin bir nefes alarak Tom'un elini bıraktım ve kapıyı iterek açtım.

Bana yumuşak, hüzünlü bir gülümseme verdi. "İçeride görüşürüz."

"Kırmızılı olan ben olacağım," diye şaka yaptım elbisemi ve çantamı arkadan alırken.

O uzaklaşırken ben de Ocak ayından kalma kar yığınlarının çevrelediği patikaya yöneldim. Daha kapıya varmamıştım ki Jana çıkageldi.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu, kızıl saçları Boston'un soğuk rüzgârında dalgalanıyordu.

Boğazım sıkıldı, nefes almakta zorlandım. Mesajlarına cevap vermemiştim. Ama Avery'ninkiler dışında kimsenin mesajına cevap vermemiştim. "Elbette."

"Söyleyeceğim tek bir şey var, sonra söz sizindir." Kollarını nedime kelimesiyle işlenmiş kırmızı cübbesinin üzerinde kavuşturdu. "Bana söyleyebilirdin. Seninle birlikte heyecandan çılgılık atardım. Bay Wilson'a karşı bir şeyler hissetmişsindir. Bu beni şok etmezdi. Yanında olur ve Avery'ye söylemene yardım ederdim." Kaşlarını çatı. "Bana gelemeyecekmişsin gibi hissetmenden nefret ediyorum."

"Özür dilerim." İçimi çektim. Bunu Jana'dan saklamaya çalışmamıştım. "Her şey çok çabuk oldu ve şimdi herkes üzgünken mutlu olduğumu söylemek garip geliyor."

Nazıkçe giysi çantamı aldı, sonra boştaki kolunu bana doladı. "Bence bu inanılmaz. Geçen gece sen çıkarken herkese nasıl ters ters baktığını görmeliydin. Bu adam sana sıırıslıklam aşık, Wren."

"Oldukça karşılıklı." Ve bunu yargılamadan itiraf etmek güzel bir histi. Kıkırdadı. "Birine aşık olduğun günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." "Ben de, ama bugünü herhangi bir dramayla mahvetmek istemiyorum."

Başını salladı.

Etrafımızda bir rüzgâr daha esti ve ben titredim. "İçeri girebilir miyiz, hava buz gibi." Birlikte kulübe girdik ve Jana beni gelin odasına götürdü. Yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Nasıl karşılanacağımdan tam olarak emin değildim.

Neyse ki oda kalabalık değildi. Kristine ve Chris'in kız kardeşi Gianna, Avery ile birlikte odada bulunan tek kişilerdi.

"Bakın etrafta kimi buldum," diye duyurdu Jana.

Avery, kuaför düz sarı saçlarını kumsal dalgalarına dönüştürmeye çalışırken bana doğru döndü. Her zaman muhteşemdi, ama bugün baş döndürücü olacaktı.

Aylar önce elbisesini seçerken oradaydım. Chris'in onu gördüğünde gözlerinin yuvalarından fırlayacağı konusunda gülüşmüştük. O zamanlar bu günün mutluluktan başka bir şey getirmeyeceğini düşünmüştüm. Nasıl olmasın ki, en iyi arkadaşım nihayet peri masalı gibi bir düğüne kavuşuyordu.

Şimdi kendimi farklı biri gibi hissediyordum. Ayaklarım ağırlaştı ve kapının hemen içinde yavaşlayarak durdum.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve iki kez göz kırptı. Bugün gelmememi söylememiştir ama bana yönelttiği boş bakışlar pek de hoş değildi. Kalın bir yutkunmayla gitmeyi teklif etmeyi düşündüm.

Ben daha cesaretimi toplayamadan bana el salladı. Tereddüt etmeden hareket ettim ve ben yaklaşırken Kristine ve Gianna odanın uzak tarafına geçerek bize bir dakika verdiler.

"Merhaba." Ona küçük, garip bir gülümseme verdim.

"Merhaba." İçini çekti ve beyaz saten bornozunun üzerindeki bir parça tüyü karıştırdı. "Bugün işlerin garipleşmesini istemiyorum."

"Ben de." Düğünü hakkında bir şeyleri kusurlu hale getirdiğimi bilmek beni öldürüyordu.

Tekrar göz göze geldik. "Babamla takılmamışsın gibi davranalım. O zaman hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam edebiliriz."

Bu sözler göğsümü bir bıçak gibi delip geçerken midem bulandı. Sadece bir şeyleri konuşmakla ilgilenmemekle kalmıyor, Tom'la olan ilişkiyi sanki sadece bir kaçamakmış gibi tamamen silip atıyordu.

"Ben seyahatten dönene kadar yeni biriyle birlikte olacaksın zaten." Bununla birlikte aynaya doğru döndü.

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Benim hakkımda böyle mi düşünüyordu? Hiç düşünmeden yoluma devam ettiğimi mi? Belki de haklıydı; geçmişte ben de öyle yapmamış mıydım? Ama o zamanlar Tom'la yaşadığım gibi bir bağı hiç yaşamamıştım.

Gözlerimi kırıştırdım. Aradaki farkı görememesi canımı acıttı. Ona bir şans verdiğimden değil. Ve bu benim suçumdu. Onu çağırabilirdim ama bu onun düğün günüydü. İşleri daha da zorlaştıramazdım.

"Bugün senin günün." Kelimeler dudaklarımdan neredeyse düz bir şekilde çıktı ve odanın uzak tarafına doğru ilerledim.

"İyi misin?" Jana sordu,
başımı salladım.

Dudaklarını büzdü, gözleri sorularla doluydu. Neyse ki o peşimi bırakmadan makyaj ekibi içeri girdi ve düğün eğlencesi başladı.

Elimde bir kadeh şampanya ile gülümseyerek yollarından çekilmek için elimden geleni yaptım. Bugün hayal ettiğim gibi bir gün değildi ve bu ben değildim. Ama dalgalara neden olmayacaktım.

Bir süre sonra Emerson kapıyı çaldı ve ayağı takılarak içeri girdi.

Nişanlısı Gianna, "Erkeklerle izin yok," diye alay etti.

"Damatlara izin yok. Ancak gelin ve nedime için hediye getiren erkekler öpücükle karşılanmalıdır." Her birinde küçük bir kutu bulunan iki zarf tutan adam onu öpmek için eğildi ama Gianna ona yanağını uzattı.

"Makyaj, Em," diye azarladı.

Avery'ye dönerek, "Makyaj yapmak annemden daha kötü bir engel," diye homurdandı. "Seni çok seven ve seni görmek için sabırsızlanan babandan." Ona beyaz bir zarf ve küçük bir kutu uzattı. Sonra bana döndü ve küçük altın zarfı ve kutuyu uzattı. "Görünüşe göre sana da hayran olan adamdan."

Pakete uzanırken ellerim titriyordu. Tüm gözler üzerimdeydi, en çok da Avery'nin bakışları hissediliyordu. "Bilmiyordum..." Ne aptalca bir şey söyledim. Tabii ki bana bir hediye getireceğini bilmiyordum. Başımı salladım.

Kristine, "Aç şunu Avy," diyerek grubun dikkatini tekrar geline çevirdi. Olması gereken yere.

İki hafta önce babasının yardım ettiğim için Avery'nin kutusunda ne olduğunu biliyordum. Bir elmas ve safir tenis bileziği. Dürüst olmak gerekirse, benim yardımına ihtiyacı yoktu. Onu tanıyordu ve mükemmel mavi şeyi seçmişti. Bana sırtını döndü, beni o andan dışladı. Alan ihtiyacına saygı duyarak uzaklaştım ve zarfı açtım.

Birlikteliğimizdeki birçok büyük olayın ilki için.

Tüm önemli günlerde ve hatta sıradan bile yanımda olduğun için ne kadar minnettar olduğumu her zaman hatırlatacağımı umduğum küçük bir şey.

Baba Wilson

İmzayı incelerken dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi. İlk kez kendisine böyle hitap ediyordu. Bunu bilerek yapmıştı. Beni gülümsetmek için çünkü bugünün ne kadar zor geçeceğini biliyordu.

Odanın diğer ucunda, Jana ve Gianna mücevherler karşısında nefes nefese kalmışlardı. Heyecanın içine çekilmek yerine, bir kesinti olacağımdan endişelenmekten kendimi alamadım. Bu fikir göğsümü acıtıyordu. Hiçbir parçam en iyi arkadaşımın gününü bölmek istemiyordu. Ama onun yorumları kulaklarımda çınladı. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak istiyordu. Her ne kadar onu incitmek, gününü mahvetmek istemesem de Tom'la olan bağımlı inkâr edemezdim.

Sakin bir nefes alarak elimdeki küçük mücevher kutusuna döndüm.

Altın kapağı açtım ve pembe altın bir zincir üzerinde bir pırlantanın altına yerleştirilmiş yadigâr gözyaşı yakutunu gördüğümde çenem düştü. Bu sadece benim zevkime göre mükemmel olmakla kalmıyor, aynı zamanda elbisem için de mükemmel bir tamamlayıcıydı. Tom Wilson detaycı olduğu için bu çok mantıklıydı. Benim detaycım. Kalbim küt küt atarken başımı kaldırdım ve Avery'nin kaşlarını çatmış beni izlediğini gördüm.

Bu bakış mideme inen bir yumruk gibiydi. Tom'la olan ilişkimin bana en iyi arkadaşına mal olmasını hiç istememiştim.

Daddy Wilson 32

Baby Girl: Her zaman mükemmel olmayı başarıyorsun, özellikle de beklemediğim zamanlarda. Bugün benimle ilgili olmak zorunda değildi.

Ben: Benim için her gün seninle ilgili olacak.

Kız bebek: Yine çok tatlı.

Ben: Nasıl gidiyor?

Kız bebek: Avery mutlu görünüyor.

Mesaja sinirlenerek baktım. Kızımın bugün mutlu olmasını ne kadar istesem de, bu sevdiğim kadın pahasına olmamalıydı. Lanet olsun. Bu kadar ince bir çizgide dans etmek zorunda kalmamalıydım. İkisinin de mutlu olmasını istiyordum.

Wren'den uzaklaşma fikri akıl almazdı ama yine de kızımın olan ilişkimi takas etmek istemiyordum. Daha da kötüsü, kızların ilişkisini mahvetmek istemiyordum ve mahvetmişim de. İkisini de mutsuz etmek göğsüme saplanmış bir bıçak gibiydi.

Avery'nin neden üzgün olduğunu anladım. Benim ideal dünyamda, önce onunla konuşurdum. İşler bu şekilde yürümediğinde, onu benimle konuşmaya zorlamalıydım. Ama zorlamak istememişim. Şimdi sorguluyordum.

ve Wren'le işleri berbat ediyordum. Hayatımdaki en önemli iki insanı kaybediyormuşum gibi hissediyordum ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Öğle yemeği kolay olmuştu. Chris bulutların üzerindeydi, en ufak bir çekingenlik belirtisi bile yoktu. Herhangi bir sorun beklemiyordum ama kızımın emin ellerde olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı.

Gelin odasının dışında volta atarak saatimi kontrol ettim ve sonunda kapıyı çaldım.

Jana cevap verdi, gözleri parlak ve gülümsemesi genişti. "Merhaba Bay Wilson," diye cıvıladı. "Partiye hoş geldiniz." Başını eğdi ve kırmızı bukleleri çıplak omuzlarına döküldü.

"Herkes iyi mi?" Ben sordum.

"Evet, Dave bir süredir burada."

"Mükemmel." Zorla gülümsedim ve içeri girdim. Avery'nin üvey babasını kıskanmama asla izin vermemiştim ve şimdi de buna başlamayacaktım.

"Çok güzel görünüyorsun Avy." Yutkundum. Büyümüş ve yeni hayatına başlamaya hazırdı.

"Teşekkürler." Gülümsedi ve sonra elini bana uzattı. "Mükemmel bir mavi şey almışsın."

Gülümsedim. "Senin gibi görünüyordu."

"Chris'in bana aldığı küpelere de uyuyor." omzunun üzerinden geçirdi.

"İyi bir zevki var." Ona güvence verdim. "Ve sadece mücevherlerde değil." Mavi gözlerini devirdi.

"Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum." Bir adım daha yaklaştım.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunların hiçbiri olmamış gibi davranacağız. Hayatımıza devam edeceğiz."

Bu yutulması zor bir ifadeydi. Ona mutlu bir düğün günü vermeye hazırdım. Bunu onun için istiyordum. Ama Wren ve ben hiç olmamışız gibi davranamazdım.

Avery annesine döndü ve benim dikkatim köşedeki siyah saçlara takıldı.

Wren.

Gördüğüm manzara karşısında kalbim acıyla sıkıştı. Koyu renk saçlarını kıvrımış ve rujuyla uyumlu kırmızı bir elbise giymişti. Tüm odağım kızıma kayarken nefes alış verişlerim hızlandı. Ne kadar muhteşem olursa olsun, ona bu şekilde, kambur omuzları ve donuk gözleriyle bakmak acı veriyordu.

"Nefesimi , bebeğim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bana şöyle bir baktı. "Sen de o kadar kötü görünmüyorsun."

Göğsüm kabarak önünde çömeldim. "Sanırım kırmızı kravat yüzünden. Herkesi iyi gösterir."

"Hayır." Uzanıp kravatı düzeltti, sonra avuçlarını göğsüme dayadı. "Sorun kravat değil. Onu takan adam." Yumuşak sözler kemiklerimin derinliklerine yerleşti.

Fotoğrafçı, "Gelinin babasıyla fotoğraf çektirmemiz gerekiyor," diye seslendi.

"Gitsen iyi olur." Alnımdaki bir tutam saçı fırçaladı.

Yakındaki bir kameranın flaşıyla irkilerek onu inceledim. "Gelmiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Sen de düğün partisindesin."

İç çekti. "Avery bizden memnun değil. Ve ben de mutlu olmalıyım." Uzandı ve ellerimizi birbirine bağladı. "Senden uzaklaşacak kadar umursayamam. Ama onu rahat bırakacak kadar umursayabilirim. Özellikle de bugün. Bugün onun günü ve yolundan çekilmem daha iyi olur."

Sertçe göz kırptı. Avery'nin kaşlarını çatarak ona baktığını görmek için omzumun üzerinden döndüm.

Biz.

"Wren."

İfadesi fırtınalı bir hal alarak başını salladı. "Asla sahip olamayabilirim bir düğün hayali kurdu, ama Avery hep kurdu. Bugün onun günü. Bunu mahvedecek başka bir şey yapmayacağım."

Öfke ve acı kaslarını gerdi. Wren iyi bir arkadaş oluyordu.

Sorun kızımın öyle olmamasıydı.

Kalbimin üzerine hafifçe dokunarak, "Git babası ol. Ben iyiyim."

Boyun eğerek ayağa kalktım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Fotoğraflar için itaatkâr bir şekilde poz verdim ama bu sırada gözlerim köşeden kıpırdamayan Wren'e kaydı. Bundan yıllar sonra Avery, düğün öncesi fotoğraflarında en iyi arkadaşının yer almamasından pişmanlık duyacaktı.

Kristine göz göze geldik ve bana küçük, çaresiz bir omuz silkme hareketi yaptı. Daha önce bana mesaj atmış ve Avery'nin bu konuda onunla konuşmak bile istemediğini söylemişti.

Wren'e herkesi ilişkimize ikna edeceğime söz vermiştim ama şu ana kadar başarısız olmuşum.

Wren'in Avery'yi üzmemesini istememesini anlıyordum. Kızımın mutlu olmasını, büyü bir düğün günü geçirmesini istiyordum. Ama en iyi arkadaşını dışlamak çözüm değildi. Ve kızlarımın ikisini de üzgün görmekten nefret ediyordum.

Koridorda yürümek için sıraya girdiğimizde, aramızda asılı duran söylenmemiş tüm kelimelerin ağırlığıyla hava rahatsızdı ve sorunu görmezden gelmenin işe yaramadığı açıktı.

Kızımın yanına yaklaşarak koluna girdim ve tabii ki törenin bir parçası olan Atlantik martısının takıldığı kafese baktım.

"İyi misin?"

"Çok iyi." Bana bakmadı.

Ne Avery'nin ne de Chris'in şüpheleri olacağını tahmin etmiştim ama de ikisini de bu kadar sakın görmek içimi rahatlatmıştı.

"Ben senin yerinde olsam o lanet kuş için endişelenirdim," diye şaka yaptım. Bu noktada, işleri hafifletmek için çaresizdim.

"Ha ha." Gözlerini devirdi ama küçük bir gülümseme takındı. "Puff pratik yapıyor. Dün defalarca üzerinden geçtik."

"Tamamen hazır," diye onayladı Jana.

"Bir kuşun yüzükleri koridorda uçurmasına izin verdiğimizize inanamıyorum." Başımı salladım.

"Merak etme, Wren halleder." Jana martıyı kafesten çıkardı ve ipini Wren'e teslim etti. "Tamam mı?"

Wren başını salladı ama dikkati sadece siyah-beyaz palyaço benzeri kuştaydı. "Hey, küçük adam. Gösteriyi çalmaya hazır mısın?" Sesi yumuşaktı, sanki duyulmamaya çalışıyordu.

Düğün koordinatörü alkışladı ve Puff kanatlarını çırparak zıpladı. "Hey şimdi. Bunların hiçbiri değil." Wren kuşu yeniden yerleştirdi, sırtını okşadı. Yumuşak bir şekilde, sesi sinirlerimi bile yatıştırdı.

Gianna koridorda ilerlemeye başladığında Avery'ye fısıldamak için eğildim. "Düğün gününde o lanet kuşla uğraşmak isteyen bir arkadaşına sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?"

Avery'nin boğazı düğümlendi ve gözlerini iki kez kırıştırdı ama dikkatini başka yöne vermedi. "Bu onun fikriydi."

"Çünkü senin ve Chris'in onu burada isteyeceğinizi biliyordu." Başını salladı.

"Wren sana karşı hep iyi olmuştur."

Yanımda gerildi. Belki bu konuşmak konusunda çizdiği sınırı aşmaktı ama doğruydı.

Jana yutkunmadan önce koridorun yarısına kadar gelmişti ve sonra bana döndü. "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?"

"Onu seviyorum."

Avery elindeki kırmızı güller ve beyaz zambaklardan oluşan bukete baktı. Duymak istediği şey bu olmayabilirdi ama gerçek buydu. Bu fikri ona zorla kabul ettirmeye çalışmıyordum ama o sordu ve ben de yalan söylemeyecektim.

"Bize kızgın olduğunu biliyorum. Ve biz sana söyleyemeden öğrendiğin için üzgünüm. Açıklayan kişi olmayı gerçekten çok isterdim. Ama onu seviyorum."

Avery cevap vermedi. Onu ne kadar zorlamak istesem de, şimdi zamanı değildi.

Kapıya doğru yürürken gözleri Wren'e kilitlenmişti, Puff'ın ipini çözdü ve onu yere bıraktı. Onunla yumuşak bir şekilde konuştu ve sonra Puff yarı zıplayarak, yarı uçarak koridordan aşağıya doğru havalandı.

Kutup martısı boynunda iki halkayla Chris'e doğru ilerlerken havayı avurtlar ve kıkırdamalar doldurdu.

Chris'in koluna konduktan sonra kafasına doğru sokuldu.

"Sana yapacağını söylemiştim," diye gülümsedi Avery ama hâlâ bana bakmamıştı. Bu benim hatamdı. Günü onun için rahatsız edici hale getirmiştim ve bunun için kendimi çok kötü hissediyordum. Bu yüzden gülümsemeye zorlamaya çalıştım.

"Ve şimdi sende. Evlenmeye hazır mısın, Avy?"

Ben koridordan aşağı inene kadar Chris, Puff'ı babasına teslim etmiş ve kuş da babasının ipine takılmıştı.

Hem Emerson'ın hem de Bay Damiano'nun kuşu ele geçirdikten sonra rahatlayarak sarkmaları neredeyse komikti.

Her ne kadar hiçbirimiz Avery'nin balonunu patlatmaya ve Puff'ın yüzükleri teslim etmesinin bir felaket olabileceğini söylemeye istekli olmasak da, buradaki herkesin gelinin kabul etmek istemediği tüyler ve kaka içeren birkaç senaryo gördüğünü neredeyse garanti edebilirim.

Derin bir nefes alarak, küçük düğün partisinin geri kalanıyla birlikte yerimi aldım.

Puff'ı saymazsak, sadece altı kişiydik. Chris, babası ve Emerson, sonra Gianna, Jana ve ben.

Müzik değişti ve ben Puff'a doğru döndüm. Normalde gelin koridordan inerken damadı izleyen insanlardan biriydim. Ama bugün gözlerim Tom'a kilitlenmişti. Onun gözleri de bendeydi. Kırmızı halıda attığı her adımda bakışları içimi yakıyordu. şu anda, benzer bir sahneyi hayal edebiliyordum, sadece roller tersine dnmşti. Kendimi onun mihrapta beklediği yere doğru yürürken görebiliyordum. Belki de hayatımda ilk kez dğnmden nefret etmiyordum.

Bu düşünce midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Bir gün" diye mırıldandı.

Durduklarında, en iyi arkadaşımı onu bekleyen adama teslim etti. Yeminler, yüzüklerin takılması ve bir öpücükten sonra Avery resmen evlenmişti.

Müzik başladığında, Jana önüme geçti.

"Benimle yer değiştir. Sen Tom'la birlikte geri dönmelisin." Sırtarak Chris'in babasıyla kollarını birleştirdi ve gelinle damadı takip etti.

Sırada Gianna ve Emerson vardı. Sonra üç basamak aşağı indim ve Tom tarafından karşılandım.

Ağzının bir tarafını kaldırarak bana kolunu uzattı. Hevesle kabul ettim ve birlikte koridorda yürüdük ve büyük koridorda gelin partisinin geri kalanıyla buluştuk.

"Bir gün, bebeğim." Dudaklarını alnıma bastırarak fısıldadı. "Ve yemin ederim herkes bizim için mutlu olacak."

Sesindeki inanç bunun mümkün olduğuna inanmamı sağladı. Ta ki babamın sesi gürültüyü bastırana ve midem bulana kadar. "Wren."

Tom çenesini kaldırarak başımın üzerinden baktı. "Eğer istersen kabul sırasını atlayabilirim."

Yapamazdı, gerçekten yapamazdı. "Ben iyi olacağım."

Ailemden sonsuza dek kaçamazdım ve onları bugün görmeyi bekliyordum.

Bir öpücükle daha, Tom uzaklaştı.

Bu uzun ve acı dolu günden sonra hâlâ sahip olduğum tüm gücü toplayarak döndüm. "Baba."

Her zaman mükemmellik timsali olan babamın siyah takım elbisesi ve gümüş kravatı annemin elbisesiyle uyumluydu.

"Anne."

"Çok güzel görünüyorsun." Annem ellerini ovuşturuyor, bakışları benimle babam arasında gidip geliyordu. "Öyle değil mi, Heath?"

Ona kaşlarını çattı, sonra aynı ifadeyi bana çevirdi. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Ben değilim." Kollarımı kavuşturmak istedim ama elimde hâlâ o lanet buket vardı. "Birbirimize söyleyecek pek bir şeyimiz yok, ne anlamı var ki?"

Burun delikleri alevlendi. "Benim yaşımda biriyle çıkamazsın."

"Senden on yaş daha genç."

Babam ağzını açtı ama annem o karşılık veremededen önüne geçti.

"Wren, biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz."

"O zaman beni neyin mutlu ettiğini öğrenmek için zaman ayırın."

Geleceğimin nasıl olması gerektiği konusunda her zaman fikirleri vardı ve ben de her adımda onlarla mücadele ettim. Bugün de farklı değildi.

Bu düşünce karşısında başımı salladım. Aslında farklıydı. "Tüm bu olanların en çılgın kısmı ne biliyor musun? Tom tam da senin benim için her zaman istediğin şey." Babama dikkatle baktım. "Burada seninle takılmaktan keyif alacak bir damat istiyordun." Bir kolumu uzatıp golf kulübünü işaret ettim. "Yaptığın tüm bağış toplama etkinliklerine katılacak. Mutlu bir şekilde golf oynayacak. Baba," dedim, beni gerçekten duymasını umarak. "Sen ve Tom bunu zaten yapıyorsunuz. Değişmesine gerek yok. Anne," dedim odağımı değiştirerek. "Tatillerde aile dolu bir ev istiyorsun. Bil bakalım ne oldu? Wilson'larla bunu elde edeceksin. Ben, Tom, Avery, Chris ve Chris'in ailesi var. Ayrıca muhtemelen bir sürü çocukları olacak. Zaten sevdiğiniz bir aileniz var."

İçimi çektim.

"İkiniz de bana ne istediğimi söylemeye çalışmakla o kadar meşgulsünüz ki, bunun bunca zamandır gözümün önünde olduğunu göremiyorsunuz."

Annem gözlerini kırptırdı ve babam kaşlarını çattı. İkisi de cevap veremededen döndüm ve uzaklaştım. Değer verdiğimiz insanların bizim için mutlu olacağı fikri güzel bir fikirdi, ancak bizim için kartlarda böyle bir şey varmış gibi görünmüyordu ve bununla iyi olmak zorundaydık.

Daddy Wilson 34

Resepsiyon tüm hızıyla devam ediyordu ve hiçbir gelişme olmamıştı. Sadece kadeh kaldırılacak ve baba-kız dansı yapılacaktı, sonra da günün bana düşen kısmı sona erecekti.

Elimde içkimle mikrofona doğru ilerledim ve bardağıma dokundum. Kalabalık sessizleşti. Devasa çiçek aranjmanları konukların çoğunu görmeyi zorlaştırsa da, endişelendiğim sadece iki kişi vardı. Gelin ve damada döndüm, en azından günün bu kısmını doğru yapabilmeyi umuyordum.

"Hiçbirinizin uzun bir konuşma dinlemek isteyeceğini sanmıyorum ama kızım gelin olduğu ve yemek parasını ben ödediğim için dinleyebileceksiniz."

Oda kahkahalarla doldu, ancak konuklar kısa sürede tekrar sessizleşti.

"Aşk tuhaf bir şey, değil mi? Uzun bir süre, bir sürü fikrim vardı Bir gün kızımla evlenecek adamın nasıl olması gerektiği hakkında." Boğazımı temizledim ve sonra herkesin benim hakkında her zaman bildiği şeyi söyledim.

"En önemli şartım, adamın bir beyzbol oyuncusu olmamasıydı. Bunun benim için ne kadar işe yaradığını gördün mü?" Chris'i işaret ettim.

Odanın geri kalanıyla birlikte o da kıkırdadı.

"Ama aşkla ilgili olan şey de bu: onu kontrol edemezsiniz. Ve iki insan bunu bulduğunda -yanlarındaki kişi sayesinde kendilerini daha iyi yapan bir aşk bulduklarında- ona tutunmak zorundadırlar." Gözlerim odayı taradı ve Wren'e takıldı. Dudakları küçük, cesaret verici bir gülümsemeyle kalktı ve göğsüm ısındı. Bunun bizimle ilgili olmasını istememiştim. Ama omzunun üzerinden arkasındaki masada oturan babasına baktığımda, bunun bizim için de geçerli olduğunu fark ettim. "Belki Avy'm için Chris'i seçmezdim, ama geçen yıl boyunca, ona ne kadar değer verdiğini gösteren anlara tanık oldum. Onu nasıl ilk sıraya koyduğunu, onunla nasıl ilgilendiğini gördüm. Ona saygı duyuyor ve hayatına katkıda bulunuyor. Yani Avery için seçeceğim kişi o olmasa da, her zaman bulmasını umduğum kişi o. Ve buna içebilirim." Kadehimi kaldırdım. "Chris ve Avery'ye."

"Chris ve Avery'ye," diye kalabalık.

Bir yudum aldım. Sonra Chris'in elini sıkmak için hareket ettim.

"Teşekkürler." Avery alt dudağını dişledi ve göz göze gelmedik.

"Seni seviyorum, Avy." Eğildim ve ona hızlı bir öpücük verirken saçları yanağıma değdi.

Emerson mikrofona geçerken yerime dönmek için döndüğümde Heath'in bakışlarının bana kilitlendiğini gördüm. Çenemi eğdim ve yanından geçip kapıdan çıktım. Emerson'ın konuşması sırasında bana bağırmaya başlarsa kızım beni asla affetmezdi. Yani sonunda konuşmak istiyorsa beni takip etmek zorundaydı.

Kapının tekrar çarparak açılması bir dakikadan az sürdü. "Kahretsin, Wilson."

Sırıttım. Heath'in sesi gerçekten de kendisi gibiydi. Ama yüzümü ona dönmeden önce ifademi yumuşattım.

Bana dik dik baktı, kaşları düşüktü. "Seninle konuşmadığım zamanlarda bile söyleyecek bir şeyler bulacağını bilmeliydim."

Omuz silkerken iki avucumu da yukarı kaldırdım. "Bilerek yapmadım. Ama bunu düzelteceğime dair ona söz verdim. Bu yüzden kızınız için iyi olduğuma inanmanız için elimden geleni yapacağım."

Başını eğdi ve salladı. "Senin her zaman iyi bir adam olduğuna inandım."

Göğsümde umut alevlendi. Bununla nereye varmak istediğinden emin değildim ama umut verici olabilirdi.

"Kızınıza aşık olmak istememiştim ama bunun için özür dilemeyeceğim."
Dişlerini sıktı. "Dünyadaki tüm kadınlar arasında." "En
iyisini yetiştirmiş olman benim suçum değil."

Denedi ama içinden kaçan kıkırdamaya engel olamadı. "Tam bir baş
belası."

"Kesinlikle." Kalbim küt küt atıyordu -çünkü lanet olsun, bunu gerçekten
kabulleniyor muydu- ellerimi ceplerime soktum ve sakın kalmaya çalıştım.

Bana başını salladı. "Ve pahalı bir zevki var."

"Farkındayım."

Sonunda yüzünde bir gülümseme hayaleti belirdi. "Belki de senin olman
iyidir. Pek çok insan ona sahip olamaz."

Bana öyle geliyordu ki yaşam tarzının bedelini gayet iyi ödemişti. Ama
sonunda bir yere varmışken onu düzeltmezdim.

"Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm."

"Chris'e de aynı şeyi söyledim." Artık bu işin nereye varacağından emin
olduğum için omuzlarım gevşedi.

Arkasından kapı gıcırdayarak açıldı ve Wren dışarı süzüldü. "Benim
tostum seninkine kıyasla berbattı."

"Eminim mükemmel olmuştur, bebeğim." Sessiz bir davetle kolumu
uzattım ve hiç tereddüt etmeden kolumun altından geçip elini kalçama koydu.

Hakkını yemeyelim, Heath başka tarafa bakmadı. Ve bu bizim ilk gerçek
galibiyetimiz gibi hissettirdi.

"Beynim . Tostun bir anlamı olduğundan bile emin değilim. İkinizin yine
olay çıkaracağından çok endişelendim." Benden babasına bakarak kalçamı
sıktı.

"Biz değiliz." Heath dudaklarını büzdü.

Wren yenilgiyle sarktı.

"Ben sadece Tom'u ."

Kolumun altında sarsıldı, dudaklarından bir nefes kaçtı. "Ne?"

Heath topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Kahretsin, daha önce
söylediğin her şey doğruydu." Gözleri kapandı ve başını salladı. "Tom da öyle.
Arkadaşıma aşık olman hoşuma gitmiyor. Senin yaşına daha yakın bir adam
bulmanı tercih ederdim. Bu kadar aşına olmadığım birini." Gözlerini açtı ve
benimkilerle buluştu. "Ama haklısın. Tom'u tanıyorum. Bu işe her şeyini
verdiğini biliyorum.

sevdiği şeyler ve insanlar. Ve siz de bu kategoriye girdiğiniz için şanslısınız."

Kalbimin etrafındaki yumruk onun sözleriyle gevşedi.

Wren'in gerginliği geçince uzaklaştı ve babasına sarıldı. "Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Ama uyarım hâlâ geçerli." Çenesini kaldırdı, bana odaklandı. "Ona zarar verirsen, seni altıncı deliğe gömerim."

"Not edildi."

Bir elini yüzünde gezdirdi. "İkinizin de yuva kuracağını hiç düşünmemiştim. Belki de bu düşündüğümden daha mantıklıdır. Belki günün birinde kendinizi yine bizim mahallemizde bir evde bulursunuz." Wren'i bırakarak geri çekildi.

Wren kıkırdayarak kendini tekrar sol tarafıma sıkıştırdı. "Bundan şüpheliyim ama yeni bir köpek yavrusu aldı."

Heath kaşlarını kaldırdı. "Köpeğin var mı?" Omuz silktim.

"Caffrey gelmiş geçmiş en şirin çikolata labradoru." Bana gülümsedi.

"Anlaşıldı." Boğazını temizledi. "Dediğim gibi: pahalı. Yakında tüm o mükemmel parke zeminleri yeniden döşeyeceksiniz."

Kahretsin. Adam otuz dakika önce benimle konuşmuyordu, şimdi ise benimle alay ediyordu. Dinamiklerdeki bu değişim, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Asla olmaz. Caffrey iyi bir çocuktur."

Bunu bilmiyordum. Köpek hâlâ belasıydı ama Wren'i mutlu ediyordu, yani buna değerdı.

Heath elini bana uzattı. "İyi miyiz?" Kabul ederken Wren'i kendime yakın tuttum. "Her zaman."

Kapı tekrar açıldı ve bu kez sarışın bir kafa dışarı baktı. "Baba?" Avery seslendi. "Dans vaktimiz geldi."

Bu dans aylardır korktuğum bir andı. Sevgilimle son dansımız olacaktı. Ama artık bu an için dünyanın yükü üzerimdeymiş gibi hissetmiyordum. Avery ve benim için bir dönemin sonu, ama ikimiz için de yeni bir dönemin başlangıcı gibiydi. İkimizin de mutluluk için bir şansı vardı. Kızımı seviyordum ama o artık sadece benim küçük kızım değildi ve onun babası olmanın dışında bir hayatım vardı. Bu ikimiz için de bir değişimdi ama bunu birlikte atlabileceğimizi umuyordum.

Bir şahin gibi, Avery babasının hareketlerini takip etti, ta ki babası beni bırakıp onu içeri kadar takip edene kadar.

"Pislik gibi davrandığım için beni azarlamakta haklıydın." Babam elleri cebinde beni izliyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"İstediğim son şey, sizin için yaptığımız şeylerin sizi kontrol etme ihtiyacından kaynaklandığını hissetmenizdir."

Kaşlarımı kaldırdım.

Omuzları çöktü ve başı öne eğildi. "Gelin partisindeki o gece en iyi anım değildi. Bunun için özür dilerim. Ama Tom'u çok iyi tanıyorum."

"Ya da yeterince iyi değil," diye karşı çıktım. "Beni anlama şekli. Bana hissettirdikleri-"

"Anladım." Beni başından savdı. "Detayları istemiyorum. Lütfen. Ama tanıdığım en katı adam, en düzenli hayatı yaşayan adam, senin için bir köpek aldı. Anlıyorum."

Kıkırdadım. Caffrey Tom'un hayatına biraz kaos katmıştı, evet. Ama aynı zamanda adamı güldürüyordu. Tom yüzünü her yalayışında şikâyet edebilirdi ama yavru köpeğe sarıldığında vücudu rahatlıyordu.

"Bence Tom'un hayatında biraz kaosa ihtiyacı vardı."

"O zaman sen onun için mükemmelsin," diye şaka yaptı babam. ", içeri girelim."

İçeri girdik ve koltuklarımıza yöneldik. Steven Curtis Chapman'ın bir şarkısı çalarken dans pistinin etrafında toplanmış olan aile ve arkadaş kitlesinin dışında dolaştım.

Tabii ki Tom ve Avery "Cinderella" ile dans ediyorlardı. Bu an için daha iyi bir şarkı olamazdı. Altı ay önce Avery şakayla karışık Tom'dan kendisiyle dans etmesini istemiş ve bu şarkıyı seçmişti. Huysuz bir adam olduğu için çoğu kişi reddedeceğini düşünürdü. Ama çoğu yanılırdı. Tom çocuğu için her şeyi yapabilecek bir babaydı, buna oturma odasının ortasında dans etmek de dahildi. Duygusal olmayan benliğim bile bu manzara karşısında gözyaşlarına boğulmuştu.

Baş masadaki sandalyeme çöktüm ve kalabalıktan uzaklaşıp yakınlaşmalarını izledim. Avery'nin gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu ama bütün gün yaptığı gibi hemen gözlerini kaçırdı. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

Şimdi dans ettikleri yerde Tom'u görebiliyordum. Kızına odaklanmıştı ama dudaklarını görebiliyor ve ne söylediğini anlayabiliyordum.

"Avy, neredeyse otuz yıldır sadece sen ve ben varız. Olduğun kadınla gurur duyuyorum. Tek bir anını bile değiştirmezdin."

Avery başını eğdi ama cevabını duyamadım.

"Chris'i bulduğun için mutluyum. Adam hak ettiğin her şeye sahip. Ve şu an doğru yerde olduğunu bilmek çok daha kolay. Aradığın kişiyi buldun."

Yutkundu ve sonra gözlerini kırıştırdı. Ve başını salladı.

"Değişim kaçınılmazdır. Ve ben birlikte değişmemizi istiyorum. Bir çocuk ve babası yerine iki yetişkin arasındaki bir ilişkiye dönüşelim." Devam etmeden önce iki kez durakladı. "Seni asla incitmek istemiyorum. Sadece ben de mutlu olmak için bir şans istiyorum."

Dönüp gittiler ve ben daha fazlasını duyamadım.

Burada kalamazdım. Ayağa kalktım ve odadan çıktım. Tüm ilişkilerimizin değiştiğini bilmek acı veriyordu. olmaması gerekiyordu. Tom'la birlikte olmam onun kızıyla olan ilişkisini bozmamalıydı ve bu bana en iyi arkadaşına mal olmamalıydı.

Yirmi saniye içinde kapıdan çıkıp lobideydim. Ama bu yeterli değildi. Havaya ihtiyacım vardı. Soğuk gece havasına çıkarken, soğuk beni ısırdı.

çıplak tenimi.

Kollarımı kendime sararak kollarımı ovuşturdum, Tom'un ceketinin içine girebilmeyi diledim ama bunun için geri dönmek istemedim. Etrafımda hafifçe yağmur yağıyordu. Tom, Avery'nin bunu atlatacağından emindi ama benim onun atlatamayacağı fikrini kabullenmem gerekebilirdi. Hayatımın geri kalanına en iyi arkadaşım olmadan devam etmek zorunda kalabilirdim.

Bu fikri yuttum, yakıcılığı boğazımı kavuruyordu.

"Soğukta takılmak istediğine göre orada gerçekten perişan olmalısın."

En yakın arkadaşımın sesiyle irkildim. "Avery." Gözlerimi kırptım. "Burada olmamalısın."

Yanıma yaklaşıp bir kolunu belime doladığında gözleri yaşlarla parlıyordu. Boyu her zaman benden kısaydı, başı ancak omzuma kadar geliyordu.

"Burada olmam gerekiyor. En iyi arkadaşımdan özür dilemek zorundayım." "Sen-"

"Çok kötüydüm."

Uzun bir iç geçirdim ve ona yaslandım. "Hayır, seninle konuşmalıydım. Üzgün olan benim."

Başını geriye eğdi ve göz teması kurdu. "Sana konuşma fırsatı vermedim. Annem senin ve babamın en sevdiğim iki insan olduğunuzu söyledi. Jana da ikimizin de senin bir erkek bulmanı istediğimizi onlarca kez hatırlattı."

"On yıllık planımda bu yoktu," diye hatırlattım ona.

"Muhtemelen babam hakkında bu şekilde düşünmene bile izin vermediğim içindir."

Bu konuda yanılıyordu. Onu çok düşünmüştüm.

Vücudu sertleşti ve mavi gözleri parladı. "Lütfen beni düzeltmeyin. O eğlenceli sohbetler artık sen ve Jana arasında." Derin bir nefes aldı. "Babamı seviyorsun."

Başımı sallarken gözlerim kapandı. "Bunun için özür dileyemem." "Özür dilemek zorunda değilsin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kalbim yerinden fırladı.

"Babamın söylediği bir şey beni sarstı." Kolunu belime doladı. "Ben çocukken tüm dikkatini beyzbola ve mutlu olduğumdan emin olmaya verirdi. İyi olduğumdan emin olmaya. Ve şimdi hayatıma devam ediyorum ve mutluyum. Şimdi o da bu şansa sahip olmalı." Bir nefes aldı. "Bunu onun için istiyorum."

Ve sen." Boğazını temizledi. "Yani bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim. Senin için önemli olan bir şeyi unutmaya çalıştığım için özür dilerim. Ve seni dinlemediğim için de özür dilerim. Keşke-" Sesi çatallaştı. Gözlerini kırıştırdı ve boğazını temizledi. "Keşke geçen haftaya geri dönüp tekrar deneyebilseydim. Ama ikiniz de hiçbir zaman ilişki insanı olmadınız." Yutkundu. "İkiniz arasındaki bir kaçamağın her şeyi mahvetmesi, beni taraf seçmek zorunda bırakması fikri beni korkuttu. Ve kötü tepki verdim."

Bu açıdan bakınca, onun nereden geldiğini anladım. "Oturup konuşmak istedik. Bizi birlikte görmeyi için sana bir şans vermek istedik."

"Bütün gün gördüm." Beni tekrar sıktı. "Daha önce göremediğim için üzgünüm."

"Seni affediyorum."

"İçeri girebilir miyiz? Benim için halletmenizi gerçekten istediğim bir şey var."

Başımı salladım ve kapıyı onun için açık tuttum. "Her şeyi yaparım. Neye ihtiyacın var?"

Yanımdan geçerken küçük bir gülümseme belirdi. "Yapılacak bir şey değil, ilgilenilecek bir şey."

Söyledikleri karşısında kafam karışmıştı, tek yapabildiğim onu takip etmektir. İçeride, aynı smokinleri giymiş, uzun boylu, iri yarı iki adam bizi bekliyordu. Chris'in gözleri anında Avery'ninkileri buldu ama Tom kollarını kavuşturmuş, ikimize odaklanmış bir şekilde duruyordu.

"Artık çok fazla etrafta olamayacağım, bu yüzden babamla ilgilenen biri gerçekten işime yarayabilir." Gözlerindeki nemi kırıştıtararak bana gülümsedi. "Ve bunu yapacak daha iyi birini düşünemiyorum."

Gözlerim buğulanırken boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Teşekkür ederim."

Kollarını bana doladı. "Seni hep ailemden biri, bir kız kardeş olarak gördüm. Sanırım üvey anneliğe alışmam gerekecek."

Sulu bir kahkaha atarak geri çekildim ve gözlerimi sildim.

Chris boğazını temizledi. "Şu ikisine bir dakika verelim. Gel benimle dans et, karıcığım."

"Kulağa çok hoş geliyor." Babasının yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kocasının onu partilerine geri götürmesine izin verdi.

"Yani." Tom'a doğru bir adım attım.

"Anladığım kadarıyla sana onay vermiş?" Dudakları köşelerinden yukarı doğru çekildi.

"Başardın." Bir adım daha yaklaştım ve bir kolunu belime dolayıp beni içeri çektiğinde kendi isteğimle gittim. "Herkesi gemiye aldın."

"Mutluluğunun önünde duran her dağı yerinden oynatacağım, Wren. Buna her zaman güvenebilirsiniz." Geri çekildi ve ellerimi kavradı. "Şimdi gidip dans edelim."

Alay ettim. "Dans etmediğini sanıyordum Wilson Baba."

"Senin için yapamayacağım şey yok bebeğim. Ayrıca, tüm dünyanın senin benim olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi."

Herkesin onun olduğumu öğrenmesi mi? Bundan daha iyi bir şey olamazdı.

Baba Wilson

ÇİMLERE ÇÖKTÜM, önümdeki metal sopaya yaslandım ve sağ saha oyuncuma kaşlarımı çatarak baktım.

"Yukarı çekme, Bosco. Salınımını eşit tutmalısın," diye bağırdım.

"Pazusu muhtemelen yanıyordur." Yakalayıcımız Asher Price ters ters baktı.

Doğru, çünkü salak herif dün atış koluna dövme yaptırmaya karar vermişti. Bu yüzden Bosco'nun sadece saha içi becerisi değil, vuruşu da berbattı.

Bugünlerde birini aptalca şeyler yapacak kadar sevmeyi anlayabilirim ama kazanmamız gereken maçlar vardı.

"Umarım pişman olmaz," diye mırıldandı Asher.

"Büyük bir jest yapmadığına daha çok pişman olabilir." Üzerimde yükselen sinirli adama baktım.

Dedikoduları duymuştum. Gerçi benimkilerden değil. Aslında takımın çoğunun bildiğini sanmıyordum. Ama Asher'ın karısı bahar antrenmanından hemen önce onu terk etmişti.

"Wren," diye mırıldandı lanet okur gibi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Kadınlarımızın yakın olmasından nefret etme. Çok sık gidiyoruz. Birbirlerine ihtiyaçları var."

"Sen ve Wren yenisiniz. On yıl sonra balayı bittiğinde konuşuruz." Başını iki yana salladı.

Ayağa kalktım ve metal sopaya yaslandım. "Uzun süren ilişkiler, günlük olaylardan bağımsız olarak, ilgili kişilerin balayının bitmesine izin vermedikleri ilişkilerdir." Wren'le planım buydu.

Homurdandı. "Yardıma olacağını düşünsem on tane dövme yaptırırdım."

Ben de öyle düşünmüştüm. Yakalayıcım karısını seviyordu ve yeni bulduğu özgürlüğün tadını çıkarmıyordu.

Asıl soru, bu konuda ne yapacaktı? Çünkü bu sefil durum devam ederse, uzun bir sezon olacaktı.

"Belki," dedim, "neyin yardımcı *olacağını* bul ve onu yap."

Bosco başka bir topu faulle atarken sahaya dik dik baktı. "Eğer vuramaz ya da atamazsa, boku yeriz."

"Bosco, vuruşuna dikkat et." Asher'a döndüğümde, kulübeye doğru tepiniyordu.

"Üzerine fazla gitme, Koç." Bu ses içimde şimşek gibi çaktı.

Ayağa fırladım ve döndüm. Kız arkadaşım bana doğru yürüyordu, kırmızı güneş elbisesi ılık Florida havasında uçuşuyordu.

Caffrey beni görür görmez siyah tasmayı çekti ve Wren'i de yanında sürükledi. Onu aldığımızdan bu yana geçen iki ay içinde, patileri vücuduna biraz büyük gelecek kadar büyümüştü.

"Sakin ol oğlum. Anneme zarar verme." Sopayı bıraktım ve aramızdaki mesafeyi çiğnedim.

Boşta kalan kolumu Wren'e sarıp dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde Caffrey bacağımın üzerine atladı.

Ağzıma karşı, "İnce çizgili elbiseler içinde iyi görünüyorsun Wilson Baba," diye mırıldandı.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Onsuz geçen uzun bir üç hafta olmuştu.

Uzandı ve beyzbol şapkamı ters çevirdi. "Tüylerimi seviyorum."

"Teşekkürler bebeğim." O çenemi ovarken ben de bileğinin iç kısmını öptüm. "Şikayet ettiğimden değil ama yarın gelmeyecek miydin?"

Üç hafta önce bahar antrenmanına gitmek için yataktan kalkıp onu terk ettiğimden beri o günü beynimde işaretlemiştim. Cehennem gibi bir gün olmuştu.

Ben gitmeden önce resmi olarak taşınmasını sağlamak. Bu bizim için bir inanç sıçramasıydı ama o bunu başarmıştı. Bu beni delicesine mutlu etti, özellikle de onu daha sonra yerleştirecek zamanım olmayacağı için. Takım Florida'dan döndüğünde sezon tüm hızıyla devam edecekti ve ben evde olduğum zamanın onunla geçmesini istiyordum. Ben orada olsam da olmasam da onu her gece yatağında görmek istiyordum. Ayrıca, Caffrey'nin ona ihtiyacı vardı.

Normalde Florida'daki haftalar çabuk geçirdi. Bazı adamlarımın ekstra huysuz olmasından mı yoksa Wren'i özlediğimden mi bilmiyorum ama ayrı kaldığımız süre boyunca zaman yavaş ilerlemişti.

"Seni özledik, bu yüzden daha erken bir uçuşa atladık." "Şimdiye kadarki en iyi sürpriz."

Caffrey tekrar ayağa fırladı ve üniformamı yaladı.

Yavru köpeğe biraz ilgi göstermek için istemeye istemeye Wren'i bıraktım. Dizlerimin üzerine çöktüğümde bana tasmağını uzattı. Sırt üstü yattı ve ben de karnını okşadım.

"Köpeğı sahaya nasıl indirdin?" Bir elimle gözlerimi güneşten koruyarak ona baktım.

"Bunun gibi." Kalbimi hoplatan flörtöz bir gülümseme takındı ve güneş gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Lütfen onu babasını görmesi için aşağıya getiremez miyim?" Gözlerini kırıştırdı ve dudaklarını büzdü.

Kendimi tekrar ayağa kaldırarak bir kolumu boynuna doladım ve onu kendime çektim. "Güvenlik görevlilerimle flört etme, bebeğim."

Kıkırdadı. "Merak etme. En çok seni seviyorum."

"Çok haklısın, seviyorsun."

"Wren." Avery'nin çığığı havayı yırttı. "Buraya gel!"

Kızım kollarımdan kaçarak en yakın arkadaşına doğru yöneldi. Sinirlenmek istedim ama Avery'nin çitin üzerinden eğilip ona sarıldığını ve gülüşüklerini görünce kalbim sıkışmaya başladı. Çok uzun zamandır bu ikilinin bir zamanlar sahip oldukları arkadaşlığa geri döneceklerinden emin değildim.

Ama her zamankinden daha yakındılar. Hatta o kadar yakınlardı ki, Chris ve beni, kızlar şehirdeyken dördümüzün birlikte kalması gerektiğine ikna etmeye çalışmışlardı.

Neyse ki damadım da benimle aynı fikirdeydi ve yan yana evler kiraladık. Kızlar çitlerin arasından geçip sabahları kahve içebiliyorlardı ama Chris ve benim kendi alanımız vardı. Kızımı seviyordum ama onunla bir duvarı paylaşmayı reddediyordum.

Avery duvarın üzerinden beyaz bir bohçayı Wren'e uzattı ve gözlerim kısıldı. Şimdi neyin peşindeydiler?

Wren dramatik bir şekilde gömleği salladı. Onu görünce nefesim kesildi. Avery yıllardır benim eski formamı giyyordu ama Wren kollarını kolların içine sokup döndüğünde kalbimin durduğuna yemin edebilirdim. Sırtında benim adımın yazılı olması bambaşka bir şeydi.

"Kırk dokuz numara içinde çok iyi görünüyorsun bebeğim," diye seslendim.

Gözlerini kırıştırdı. "Görünüşe göre bu benim numaram." Yavaşça bana doğru döndü. "Neredeyse olması gerektiği gibi."

Gülümsemekten kendimi alamadım. Buraya çabucak ya da kolayca gelmemiş olsak da, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Her zaman sakın bir kontrol aramıştım, ama bunca zamandır gerçekten sadece biraz kaosa ihtiyacım vardı. Ve tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bulmak başıma gelen en iyi şeydi.

Baba Wilson ve Wren'den daha fazla ister misin?

[Finding Out Bonus Epilogue'un ÜCRETSİZ kopyasını edinin](#)

Asher'a ne olacağını ve evliliğini düzelterek Zara'yı geri kazanıp kazanamayacağını görmek ister misiniz?

[Ön Sipariş -The Freak Out](#)

DEAR READER

Öncelikle, Finding Out'u okuduğunuz için kocaman bir TEŞEKKÜR etmeme izin verin.

Bu kitap çok mutlu bir tesadüf oldu. The Fall Out'a başladığımda Koç Wilson'ın bir kitabı olmasını hiç planlamamıştım ama Wren ve Baba Wilson sayfalarda birlikte göründükleri anda hikâyelerinin yazılması gerektiği ortaya çıktı. Ve ne kadar eğlenceli, dramatik bir roman oldu.

Revs serisini şimdiye kadar çok sevdim ve bir kitapta bu çocukların biteceğine inanamıyorum! Kim Asher ve Zara için hazır? Ben hazır olduğumu biliyorum.

Henüz okumadıysanız Beckett ve Liv ile Cortney ve Dylan'ın hikâyeleri için Momcom'lara mutlaka geri dönün. Sonra Gracie York'un (AJ Ranney ile takma adım) Back Together Again kitabında Mason ve eğitmeninin hikayesine göz atın.

Son olarak, unutmayın: Kendi dünyanda yaşa, benimkinde aşık ol. Jenni

ACKNOWLEDGMENTS

Çocuklarıma çok teşekkür ederim. Hepiniz benim en sevdiğim insanlarsınız ve bir sürü beyzbol ve kitap konuşmasına . Bu kitapları tamamlamam için bana zaman ve destek verdiğiniz için teşekkür ederim.

Her zaman yaptığım her şeyde beni destekleyen aileme teşekkür ederim. Sizler olmadan hayatımı sürdüremezdim. Yardım, destek veya teşvik için ikinize de güvenebilmek en güzel hediye. Etkinliklere ve imza günlerine gidebilmem için saatlerce ve günlerce bebek bakıcılığı yaptığınız için teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım! Çocuklarımla birlikte olmaya çalışabileceğim örnekler olduğunuz ve gelmiş geçmiş en iyi büyükanne ve büyükbabalar olduğunuz için teşekkür ederim.

Beth, kendin olduğun için teşekkür ederim. Detaylı ve düzenli çünkü ben değilim. Ve seri kitapçıların harika. Sen bir arkadaşsın ve benim inanılmaz bir destekçimsin. Çatılardan sana övgüler yağdırmaktan asla vazgeçmeyeceğim. İşinde harikasın ve bunu hepimiz biliyoruz! Böyle harika bir insan olduğun için teşekkür ederim.

Becca ve Yazar ajansının geri kalanı, hepiniz en iyisisiniz. Bana ayak uyduruyorsunuz ve her şeyi kontrol altında tutuyorsunuz. Tam bir kaos yaşıyorum ve eminim ki sürekli size gönderdiğim 'bekleyin, kapak ne zaman açıklanacak' mesajlarıyla sizi çıldırtıyorum.

Sara, her şey için teşekkürler. Senin ne olduğunu anlatmaya kelimeler yetmez. Bir arkadaş, bir destek, bir amigo kız ve görsel olarak inanılmaz yaratıcı bir cevher, sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Sadece benim için değil, birlikte çalıştığın tüm yazarlar için çok fazla şapka takıyorsun. Her şeyi yapıyorsun ve o kadar çok şeyle hokkabazlık ediyorsun ki başım dönüyor. Ama ne zaman bir şeye daha ihtiyacım olsa onu da hallediyorsun. Yarattığın bu harika işle gurur duyuyorum ve uçmaya devam etmeni izlemek için sabırsızlanıyorum.

Jeff, her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için son titiz kontrolü yaptığın için teşekkür ederim. Romantizm okuyucusu olmak yapılacaklar listende yoktu ama yine de bunu yaptığın için minnettarım!

Britt, kendin olduğun için teŖekkr ederim. Muhtemelen sensiz de bir Ŗeyler yapabilirim ama yapmak istemezdim. Bir Ŗubat günü rastgele bir plajı fark edecek kadar Ŗanslı olduğuma inanamıyorum. Kendi iŖlerinle bu kadar meŖgulken bile desteğin hiç bitmiyor. BaŖarınızda ykseliŖinizi izlemek ilham verici. Sahip olduğun her yeni fikrin bir parçası olmayı seviyorum. Sen en iyisisin.

Jess, her zaman benim amigom olduğun ve bir sonraki fikrimi dinlediğin için teŖekkr ederim. Sadece seninle alıŖabildiđim için değil, aynı zamanda sana arkadaşım diyebildiğim için de minnettarım.

Shani, tüm desteğin ve uzmanca çıkartmalar yaptığın için sana ne kadar teŖekkr etsem azdır. Revs'i övmekten asla vazgemiyorsun ve ekiplerimde olduğun için çok Ŗanslıyım. Yaratıcı ve inanılmazsın!

Amy, organize olan, bizi yolumuzda tutan ve iŖlerimizi halletmemizi sağlayan kiŖi olduğun için teŖekkr ederim. Benim kaosuma ve bir sonraki 'eğlenceli' Ŗeyime katlandığın için. Sana en iyi arkadaşlarımdan biri diyebildiğim için çok Ŗanslıyım. Daphne, harika bir arkadaş olduğun ve her zaman yardım ettiğin için teŖekkr ederim. Anna, harika bir arkadaş olduğun ve ne zaman bir beta okuyucuya ihtiyacım olsa yardım ettiğin için teŖekkr ederim. Andi, her zaman bir iŖ daha eklemeye istekli olduğun için teŖekkr ederim, ekibimizde olduğun için çok mutluyum. Charity ekibimize katıldığın ve bu çılgın macerada bizimle birlikte olmak istediğin için çok mutluyum! Desteğiniz ve dostluğunuz için minnettarım. Kenzie ve Courtney ikiniz de TikTok'un sahibisiniz ve bu konuda yardımınıza sahip olduğum için çok mutluyum!

Rick, Hambright'ın geri kalanı, bana bir Ŗans verdiğiniz ve bu sürümün harika olmasına yardımcı olduğunuz için teŖekkr ederim.

TeŖvik ve geri bildirimleriyle bana yardımcı olan diğer arkadaşlarıma ve aileme de çok teŖekkr ederim. Hepinizi seviyorum ve desteğiniz için çok minnettarım.

ABOUT THE AUTHOR

Jenni Bara New Jersey'de yaşıyor, aile hukuku alanında stajyer avukat olarak çalışıyor ve her gün gerçek hayattan mutsuz sonlar yazıyor. Boş zamanlarını ise dört çocuklu hayat da dahil olmak üzere onu güldüren her şeyle geçiriyor. Bir aşk romanı yazarı olarak kariyerine yeni başlıyor ve olağanüstü bir yaşam, aşk ve kahkaha dengesi içeren kitaplar yazıyor.

ALSO BY JENNI BARA

Daha fazla Boston Revs Beyzbol Anne

Yapıcı istiyorum - Cortney Miller

[Düşüş - Christian Damiano Tekrar](#)

[Arada - Mason Dumpty Sahte Çıkış -](#) .

[Emerson Knight](#)

[The Foul Out - Kyle Bosco](#)

[Finding Out - Koç Wilson Freak](#)

[Out - Asher Price More By Jenni](#)

[Bara](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.